

A zsoltárok könyve

Írta: Dragoslava Santrac

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Minden jog fenntartva.

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: Dragoslava Santrac

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Fűrjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói melléklet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANTRAC, DRAGOSLAVA

A zsoltárok könyve: Bibliatanulmányok tanítói melléklettel

- 2024 – január, február, március: Szombatkola és Személyes Szolgálatok Hetednap Adventista Egyház / Írta: Dragoslava Santrac.
- Pantelimon: Viața și sănătatea, 2023

ISBN 978-606-087-445-4

<i>Zsoltárok – ahol Isten és ember szíve találkozik</i>	4
<i>Felhívás</i>	6
1. Hogyan olvassuk a Zsoltárokat?	11
2. Taníts minket imádkozni!	24
3. Isten uralkodik	36
4. Meghallgat és megszabadít az Úr	48
5. Ének az Úrról idegen földön	60
6. Felkelek!	72
7. Az egekig ér kegyelmed	84
8. Bölcsesség az igaz élethez	96
9. Áldott, ki jó az Úr nevében.....	108
10. A múlt tanulságai	121
11. Vágyódás Isten után a Sionon.....	134
12. Soha véget nem érő imádat.....	146
13. Várjad az Urat!	158

Zsoltárok – ahol Isten és ember szíve találkozik

A Zsoltárok a Biblia legszebb imádságainak és énekeinek gyűjteménye, a hívők generációinak ima- és énekeskönyve. Szavait hívők, királyok, poéták, papok – igazak és megtérő bűnösök – dicsőítve, örömmel, szomorúan vagy elkeseredetten mondták és énekelték magányuk csendjében, vagy nyilvánosan.

A könyv különleges szerepe annak tulajdonítható, hogy míg a Biblia legtöbb része hozzánk szól, a Zsoltárok a *nevünkben, értünk, velünk* szólalnak meg. Áldás, reménység, megújulás forrása ez a könyv, önreflexióra vezet, ugyanakkor rácsodálkozunk Isten hatalmára általa. Felszabadít, amikor az ember a mélységből kiált fel, és magával ragadó, amikor újból átadja életét Istennek. Nem meglepő tehát, hogy sokan úgy érzik: a Zsoltárok a saját érzelmeikkel rezonálnak, a megélt tapasztalataikra emlékeztetnek, ezért személyes imájuként mondják el azokat. Luther elementáris erővel írt *A zsoltárok könyvéről*: „Hol találhatunk nemesebb szavakat az öröm kifejezésére, mint a dicsőítő és hálaadó zsoltárookban? Általuk bepillantunk a szentek szívébe, mintha egy csodaszép virágos parkot látnánk, vagy mintha betekintheznénk a mennybe... Vagy hol találni mélyélesebb, a bűnbánatot jobban kifejező, szomorúbb szavakat, mint a fájdalmas panaszzsoltárookban? Ezek révén betekintést nyerünk a szentek szívébe, mintha a halálba, a pokolba néznénk, olyan sötét és borús a kép, amit Isten haragjának váltakozó árnyai festenek... Érthető tehát, hogy miért is *A zsoltárok könyve* a szentek szeretett olvasmánya. Mindenki, bármilyen helyzetben találhat olyan zsoltárt, amire éppen szüksége van, amit annyira találónak érez, mintha pontosan az ő kedvéért született volna. Nincs még egy könyv, amelyben ehhez fogható vagy különb szavakra lelnénk” (Martin Luther: *Selection From His Writings*. szerk. John Dillenberger, New York, 1962, Anchor Books, 39–40. o.).

Énekeljük és imádkozzuk a Zsoltárokat, hogy mi is tapasztaljuk az életet átformáló erőt, mint a hívők számtalan más generációja, akik *A zsoltárok könyvének* szavaival dicsőítették Istent, mondták el kéréseiket, tettek bűnvallást, fejezték ki panaszukat és hálájukat a kegyelmes és igazságos Mindenható Istennek!

Vajon szükséges *tanulmányozni* is a Zsoltárokat? Mint a Szentírás többi részének, e könyv megírásának is vannak konkrét történelmi, teológiai és irodalmi összefüggései. Tanulmányunk célja, hogy *A zsoltárok könyvének* világát közelebb hozzuk a mai olvasóhoz. Figyelembe kell venni, hogy Isten népének, sőt magának Jézusnak, a testet öltött Úrnak az imáit találjuk benne, amelyek ugyanakkor *Jézusról* szóló imádságok is, Isten kijelentései az emberiségnek. A Zsoltárok vizsgálatának másik feladata, hogy Istennek azokról a tetteiről tanuljunk, amelyeket végbevitt a világért a múltban, tesz a jelenben, valamint a jövőben Jézus Krisztusban és általa.

A zsoltárok könyve százötven költeményből áll, de a gyűjtemény nem véletlenszerű válogatás, még ha annak is tűnhet. Bemutat egy lelki utat, amit Isten sok gyermeke végigjár. Az út az Isten mindenható hatalmában erősen gyökerező és az általa biztosított hittel kezdődik, amikor a jó jutalmat, a gonosz pedig büntetést kap. A tanulmányunkban előre haladva azonban látni fogjuk, mi történik, ha a hit rendezett világa kihívásokkal szembesül, ha rossz fenyegeti. Akkor is uralkodik Isten? Hogyan énekelhetnek a hívők az Úrnak idegen földön?

A vágyunk, hogy *A zsoltárok könyve* erősítsen az életutunkon, naponta találkozzunk általa Istennel, szív a szívvel, egészen addig a napig, amikor szemtől szemben láthatjuk majd Jézus Krisztust!

Dragoslava Santrac PhD. ószövetséges teológus, a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának központjában a *Hetednapi Adventista Enciklopédia* főszerkesztője. Ő a szerzője a *Hetednapi Adventista Nemzetközi Bibliakommentárban* a Zsoltárok 76-150 szakaszát feldolgozó kötetnek.

Kedves Olvasó!

A romániai adventisták azon feléhez tartozol, amely megvásárolja a nyomtatott bibliatanulmányokat.

Ha gyülekezetekben megtartják a szombatiskolai tanítók óráját, még kiváltságosabb a helyzeted, ugyanis gyülekezeteink negyed részében gyakorolják csak ezt a jó szokást. És ha nem késeled el a Szombatiskoláról, gyanítom, hogy a leckefüzetbe is beírtad a kérdésekre a választ. Esélyt adtál magadnak, hogy a Szombatiskola maradékához tartozz.

A hit válsága kis léptekkel lopakodik a lélekbe: előbb kialszik a Biblia rendszeres, naponkénti tanulmányozása iránti vágyakozás: fájdalmasan sok bibliatanulmány kerül vissza érintetlenül a nyomdába, hogy a papír zúzdában semmisüljön meg. Ezután következik a szombatiskolai istentisztelettől való távolmaradás, és végül bekövetkezik az, amitől a leginkább kell tartani: sokan képtelenek lesznek bibliikus érvekkel védekezni a hamis tanítások ellen.

”

És a Lélek és
a menyasszony ezt mondják:

Jövel

És a ki hallja, ezt mondja:

Jövel! [...]

Ámen, bizony jövel Uram Jézus!

(Jelenések 22:17, 20)

”

Nézz körül, és dönts el, melyik oldalon akarsz állni!

Tűnj ki a többiek közül missziós buzgósággal, vegyél részt a misszióban! Ne csüggedj: az Úr mindenkit elhívott, de csak kevés választott fog mindvégig kitartani!

Akarsz a győztesek közé tartozni?

Tarts ki a Szombatiskola mellett, mert bibliai ismereteidet gazdagítja, és a Szentírás a legbiztosabb lelki fegyver az előttünk álló profetikus időkben!

*Daniel Brînzan,
a Romániai Unió Szombatiskola és Személyes
Szolgálatok Osztályának igazgatója*

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak napenkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreiről készült videóanyagok értékes, gyakorlatban alkalmazható ötleteket tartalmaznak. Megtekinthetők és letölthetők a „Școala de Sabat” YouTube-csatorna „Știri Misionare Video” lejátszási listáján.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____
_____
_____

Rokon _____
_____
_____

Barát _____
_____
_____

Szomszéd _____
_____
_____

Gyülekezeti tag _____
_____
_____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____
_____
_____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Január

- 1 Ézsaiás 33
- 2 Ézsaiás 34
- 3 Ézsaiás 35
- 4 Ézsaiás 36
- 5 Ézsaiás 37
- 6 Ézsaiás 38
- 7 Ézsaiás 39
- 8 Ézsaiás 40
- 9 Ézsaiás 41
- 10 Ézsaiás 42
- 11 Ézsaiás 43
- 12 Ézsaiás 44
- 13 Ézsaiás 45
- 14 Ézsaiás 46
- 15 Ézsaiás 47
- 16 Ézsaiás 48
- 17 Ézsaiás 49
- 18 Ézsaiás 50
- 19 Ézsaiás 51
- 20 Ézsaiás 52
- 21 Ézsaiás 53
- 22 Ézsaiás 54
- 23 Ézsaiás 55
- 24 Ézsaiás 56
- 25 Ézsaiás 57
- 26 Ézsaiás 58
- 27 Ézsaiás 59
- 28 Ézsaiás 60
- 29 Ézsaiás 61
- 30 Ézsaiás 62
- 31 Ézsaiás 63

Február

- 1 Ézsaiás 64
- 2 Ézsaiás 65
- 3 Ézsaiás 66
- 4 Jeremiás 1
- 5 Jeremiás 2
- 6 Jeremiás 3
- 7 Jeremiás 4
- 8 Jeremiás 5
- 9 Jeremiás 6
- 10 Jeremiás 7
- 11 Jeremiás 8
- 12 Jeremiás 9
- 13 Jeremiás 10
- 14 Jeremiás 11
- 15 Jeremiás 12
- 16 Jeremiás 13
- 17 Jeremiás 14
- 18 Jeremiás 15
- 19 Jeremiás 16
- 20 Jeremiás 17
- 21 Jeremiás 18
- 22 Jeremiás 19
- 23 Jeremiás 20
- 24 Jeremiás 21
- 25 Jeremiás 22
- 26 Jeremiás 23
- 27 Jeremiás 24
- 28 Jeremiás 25
- 29 Jeremiás 26

Március

- 1 Jeremiás 27
- 2 Jeremiás 28
- 3 Jeremiás 29
- 4 Jeremiás 30
- 5 Jeremiás 31
- 6 Jeremiás 32
- 7 Jeremiás 33
- 8 Jeremiás 34
- 9 Jeremiás 35
- 10 Jeremiás 36
- 11 Jeremiás 37
- 12 Jeremiás 38
- 13 Jeremiás 39
- 14 Jeremiás 40
- 15 Jeremiás 41
- 16 Jeremiás 42
- 17 Jeremiás 43
- 18 Jeremiás 44
- 19 Jeremiás 45
- 20 Jeremiás 46
- 21 Jeremiás 47
- 22 Jeremiás 48
- 23 Jeremiás 49
- 24 Jeremiás 50
- 25 Jeremiás 51
- 26 Jeremiás 52
- 27 Siralmak 1
- 28 Siralmak 2
- 29 Siralmak 3
- 30 Siralmak 4
- 31 Siralmak 5

december 30 – január 5.

Hogyan olvassuk a Zsoltárokat?

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Krónika 16:7; Nehémiás 12:8; Zsoltárok 25:1-5; 33:1-3; 82:8; 121:7; Róma 8:26-27

Alapige: „És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárookban én felőlem. Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat” (Lk 24:44-45).

A *zsoltárok könyve* évezredek óta ima- és énekeskönyvül szolgál zsidóknak és keresztényeknek. Ugyan jellemzően a zsoltárosok Istennek szóló szavait találjuk benne, a tartalom mégsem halandóktól, hanem magától Istentől ered, aki meghihlette gondolataikat.

Valóban az Úr indította a zsoltárosokat írásra, ezért mondjuk, hogy amint a Szentírás egészében (2Pt 1:21), úgy *A zsoltárok könyvében* is szolgálain keresztül és Lelke által szól hozzánk Isten. Jézus, az apostolok és az Újszövetség írói idézték a Zsoltárokat, szentírásként utalva rájuk (Mk 12:10; Jn 10:34-35; 13:18). *A zsoltárok könyve* is Isten Igéje, éppen annyira, mint *Mózes első könyve* vagy *Pál levele a rómaiakhoz*.

A Zsoltárokat a héber verselés szabályai szerint írták különböző ókori izraelita szerzők, így ez az irat az ő világukat tükrözi, miközben egyetemes üzeneteket közvetít. A mi korunktól több évezrednyi távolságban keletkezett könyv üzenetének megértése szempontjából alapvető, hogy Isten Igéjeként fogadjuk el, nagy figyelmet fordítva a Zsoltárok költői stílusának jellemzőire, valamint történelmi, teológiai és irodalmi összefüggéseire.

Január 6. – A Biblia szombatja

- 1** Olvassuk el **1Krn 16:7, Neh 12:8, Zsolt 18:1-2, 30:1-2, 92:1, 95:2, 105:2, Kol 3:16 és Jak 5:13** verseit! Milyen esetek, helyzetek váltották ki a nevezett zsoltárok megírását? Mikor olvasta/énekelte Isten népe a Zsoltárokat?

A Zsoltárokat az egyéni és közösségi áhítat alkalmaira szerezték. A templomi szertartásokon énekelték, amint utalnak rá azok a zenei jelzések, amelyek hangszer említenek (Zsolt 61:1-2), vagy éneklésre (Zsolt 9:1-2), illetve karmesterre (RÚF, ÚRK) utalnak (Zsolt 8:1-2).

A héber Bibliában *A zsoltárok könyvének* címe az, hogy *tehillim*, „dicséretetek” – ami rámutat, mi a gyűjtemény fő célja: Isten dicsérete. A Septuagintában, a héber Biblia korai görög fordításában (Kr. e. 2-3. század) a görög *pszalmoi* szó szerepel, innen ered a könyv angol elnevezése.

Izrael vallási életének nélkülözhetetlen részét képezték a Zsoltárok, például a templomi felajánlások, vallási ünnepek, felvonulások idején és amikor a frigyládát Jeruzsálembe vitték.

A „Grádicsok éneke” szakaszt (Zsoltárok 120-134) zarándokénekeknek is nevezik. Hagyományosan ezeket énekelték az izraeliták, amikor a három fő éves fesztiválra Jeruzsálembe zarándokoltak (2Móz 23:14-17). Az „egyiptomi hallél-zsoltárokat” (Zsoltárok 113-118) és a „nagy há-lazsoltárt” (Zsoltárok 136) a három fő éves ünnepen, újholdkor, valamint a templom felszentelésének idején énekelték. A páskaunnep szertartásában jelentős helye volt az egyiptomi hálazsoltároknak. A páskavacsora kezdetén a 113. és a 114. zsoltárokat énekelték, a végén pedig a 115-118. zsoltárokat (Mt 26:30). A „napi dicsőítő énekeket” (Zsoltárok 145-150) a zsinagóga reggeli szertartásában a napi imádságok közé sorolták be.

A Zsoltárok nemcsak kísérő elemei voltak a közösségi istentiszteletnek, hanem tanították is a népet arra, hogyan kell Istent imádni a szent helyen. Jézus a 22. zsoltár szavait mondta imájában (Mt 27:46). A korai egyház életében is jelentős helyet kaptak a Zsoltárok (Ef 5:19; Kol 3:16).

Mi nem a földi szentélyben imádjuk Istent, mégis hogyan lehet része A zsoltárok könyve úgy az egyéni, mint a közösségi istentiszteletünknek?

A legtöbb zsoltár címében benne van Dávid király neve, akinek aktív szerepe volt Izrael istentiszteleti liturgiájának megszervezésében. Űgy is nevezik, hogy „Izrael dalainak szerzője” (2Sám 23:1, SZIT). Az Újszövetség számos zsoltárt neki tulajdonít (Mt 22:43-45; ApCsel 2:25-29, 34-35; 4:25; Róm 4:6-8). Sok zsoltárt szereztek még a templomi zenészek, akik léviták voltak, pl. Zsoltárok 50 és 73-83 Ászáftól; Zsoltárok 42, 44-49, 84-85, 87-88 Kórah fiaitól; Zsoltárok 88 az ezráhi Hémántól; Zsoltárok 89 pedig az ezráhi Étántól származik. Rajtuk kívül szerzett még zsoltárt Salamon (Zsoltárok 72; 127) és Mózes (Zsoltárok 90) is.

- 2** Olvassuk el **Zsolt 25:1-5, 42:2, 75:1, 77:1, 84:1-2, 88:2-4 és 89:2** verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből a szerzők élethelyzetéről?

A Szentlélek ihlette a zsoltárosokat, Isten szolgálatában használta fel talentumaikat a hitközösségük javára. A zsoltárírók őszintén odaadó, mély hitű emberek voltak, akik azonban szintén elcsüggedhettek és kísértésekkel szembesültek, mint ahogy mi mindannyian. A réges-rég lejegyzett zsoltárookban bizonyosan tükröződnek hasonló dolgok, mint amilyeneket mi tapasztalunk ma.

„Jusson elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltásomra! Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott” (Zsolt 88:3-4). A 21. században élő ember is felkiálthat éppen úgy, mint aki három-ezer éve élt.

Egyes zsoltárok nehézségeket említenek, mások az öröme összpontosítanak. A zsoltárosok szabadításért kiáltottak Istenhez, tapasztalták meg nem érdemelt kegyelmét. Dicsőítették Istent hűségéért és szeretetéért, tántoríthatatlan hűséget fogadtak neki. A Zsoltárok tehát az isteni szabadításról tanúskodnak, az Úr kegyelmének és a reménységnek a jelei. Istentől jövő ígéretet közvetítenek mindenkinek, aki kész hit által elfogadni tőle a bűnbocsánat és az új élet ajándékát. Ugyanakkor nem próbálják elkendőzni, elrejtteni vagy kisebbíteni a bűnössé lett világban tapasztalt nehézségeket és szenvedést.

Hogyan találunk reményt és vigasztalást abban, hogy hasonló dolgokkal küzdöttek más hűséges emberek is, például a zsoltárírók?

- 3** Olvassuk el a következő szakaszokat: **Zsoltárok 3; 33:1-3; 109:6-15!** Az emberi tapasztalatok milyen különböző oldalait érzékeltetik ezek a zsoltárok?

A Zsoltárok leírják az emberi tapasztalatok teljes körét:

1) Isten hatalmát és teremtő erejét, uralmát, ítéletét és hűségét magasztaló énekek; **2)** Hálaadó zsoltárok, amelyekben a zsoltáros Isten bőszéges áldásaiért mond szívből jövő köszönetet. **3)** Panaszzsoltárok, amelyekben a zsoltáros Istenhez kiált a bajból való szabadulásért; **4)** A bölcsességirodalom körébe tartozó zsoltárok, amelyek az igaz élet gyakorlati irányelveit adják; **5)** Királyzsoltárok, amelyek Krisztusra, Isten népének Királyára és Szabadítójára mutatnak; **6)** Izrael múltját felidéző történelmi zsoltárok.

Ilyen költői eszközöket találunk:

- 1. Párhuzamosság:** szavak, kifejezések vagy gondolatok szimmetrikusan megszerkesztett kombinációja, ami a hasonló részek jelentését segít megérteni. Pl. „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét” (Zsolt 103:1). Ebben a versben a „lelkem” párhuzamban áll azzal, hogy „egész bensőm” – azaz teljes valóm.
- 2. Jelképek:** jelképes nyelvezet, ami erősen hat az olvasó érzékeire, felfogására, pl. így írja le az Istennél található menedéket: „szárnyaid árnyéka” (Zsolt 17:8).
- 3. Merizmus** (retorikai kifejezés egy ellentétes szó- vagy kifejezéspár – pl. közel és távol, test és lélek, élet és halál – összességére vagy teljességére): „Éjjel-nappal hozzád kiáltok” (Zsolt 88:2, ÚRK), ez a szakadatlan kiáltást jelzi.
- 4. Játék a szavakkal:** a lelki üzenet közvetítése a szavak hangzására épít, szójátékkal. A héberben Zsolt 96:4-5 verseiben az *'élohím* (istenek) és *'élilím* (bálványok) adnak lehetőséget szójátékokra, azt az üzenetet közvetítve, hogy a népek istenei csak úgy tűnnek, mintha *'élohím* (istenek) volnának, valójában azonban csupán *'élilím* (bálványok).

Végül pedig a *szelah* szó rövid közbevetést jelöl, ami vagy szünet tartására szólít, hogy a zsoltár egy bizonyos szakaszának üzenetén elgondolkozzanak a hallgatók, vagy a hangszerkíséret változását (Zsolt 61:5) jelzi.

4 Mit tanítanak az imádságról 2Sám 23:1-2 és Róm 8:26-27 versei?

A Zsoltárok Izrael népének ihletett imádságai és dicsőítő énekei, ennélfogva elegendik bennük Istennek és népének a hangja, az Istennel való élénk kapcsolat dinamikájáról árulkodnak.

A zsoltárosok személyes módon szólítják meg Istent: „én Istenem”, „Uram” és „én Királyom” (lásd pl. Zsolt 5:2-3; 84:3). Gyakran így könyörögnek neki: „figyelmezz szavamra” (Zsolt 5:2), „halld meg... az én könyörgésemet” (Zsolt 39:13; 102:3), „lásd meg” (Zsolt 25:18), „mentsd meg életemet” (Zsolt 6:5, RÚF). Nyilvánvalóan az imádkozó ember szavai ezek.

Az adja *A zsoltárok könyve* imádságainak és dicsőítéseinek kimagasló szépségét, vonzerejét, hogy ez az irat Isten Igéje, a hívők buzgó imáinak és dicsőítő énekeinek formájában. Ebből fakadóan olyan bensőséges pillanatokat biztosít Isten népének, mint amiről Róm 8:26-27 verseiben olvashatunk: „*Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk: de maga a Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.*”

A Zsoltárokból Jézus is közvetlenül idézett, pl. Zsolt 110:1 verséből: „*Hiszen maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében: »Azt mondja az Úr az én Uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad alá nem vetem zsámolyul.«*” (Lk 20:42-43, ÚRK)!

Egyes zsoltárok konkrét történelmi események kapcsán születtek és a zsoltárírók személyes, valamint Izrael népének közös tapasztalataira utalnak, az énekek lelki mélysége azonban vonatkoztatható különféle élethelyzetekre, átívelnek minden kulturális, vallási, etnikai határon, nőknek és férfiaknak egyaránt szólnak. Másként fogalmazva: a Zsoltárok reményt, dicsőítést, félelmet, haragot, szomorúságot, bánatot fejeznek ki, olyasmit, amit minden korban és körülmény között megélnék az emberek. Mindannyiunkhoz szólnak, a saját tapasztalataink nyelvéen.

Jézus idézett a Zsoltárokból. Ezek szerint mennyire fontos ez az irat a mi hitéletünkben is?

- 5** Olvassuk el Zsolt 16:8, 44:9, 46:2, 47:2, 8, 57:3, 62:9, 82:8 és 121:7 verseit! Milyen helyet foglal el Isten a zsoltáros életében?

A Zsoltárok világa istenközpontú, a kor embere imával és dicsőítéssel Isten elé akart vinni minden élethelyzetet, tapasztalatot. Isten a Mindenható Teremtő, az egész föld Királya és Bírója, Ő biztosít mindent gyermekeinek, ezért bízhatunk benne állandóan. Amikor népe elesni látszik, még az ellenségeik is azt kérdezik: „Hol van a te Istened” (Zsolt 42:11)? Övéinek folytonosan jelenlévő, soha cserben nem hagyó Istene az Úr, szüntelen előttük jár. Végül pedig *A zsoltárok könyve* előrevetíti azt az időt, amikor minden nép, az egész teremtett világ imádni fogja az Urat (Zsolt 47:2; 64:10).

Isten szerepe központi az egész életben, ebből következően az istentiszteletben is. A Zsoltárok keletkezésének korában alapvetően más volt az istentisztelet, mint amilyenek ma sokan gondolják, a bibliai időkben az egész közösség életének természetes és vitathatatlan központi eleme volt. Szükségszerűen istentiszteletben fejeztek ki mindent, ami a nép életében történt, úgy a jót, mint a rosszat. Isten bárhonnán meghallja a zsoltáros szavát, és a legjobb időben adja meg válaszát (Zsolt 3:5; 18:7; 20:7).

A zsoltáros tudatában volt, hogy Isten a mennyben lakozik, ugyanakkor a Sionon is, népe között a szentélyben. Egyszerre van a közelünkben és távol, mindenütt és a templomában (Zsolt 11:4), rejtőzködik (Zsolt 10:1), ugyanakkor bemutatja önmagát (Zsolt 41:13). Isten látszólag egymást kizáró tulajdonságai összekapcsolódnak a Zsoltárookban. A zsoltárírók értették, hogy valójában elválaszthatatlan egymástól Isten közelsége és távoliséga (Zsolt 24:7-10), értették ennek a lelki feszültségnek a dinamikáját. Bármit tapasztaltak is, az Úr jóságának és jelenvalóságának tudata erősítette bennük a reményt, úgy várták, hogy közbelépjen értük, ahogyan és amikor Ő jónak látja.

Hogyan érzékeltetik a Zsoltárok, hogy Istent nem korlátozhatjuk csupán életünk bizonyos szegmenseire? Az életednek mely területeiről próbálsz távol tartani az Urat?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Próféták és királyok*, „A templom és felszentelése” c. fejezet.

A *zoltárok könyvének* százötven zoltárát öt könyvbe rendezték: 1. könyv (Zsoltárok 1-41), 2. könyv (Zsoltárok 42-72), 3. könyv (Zsoltárok 73-89), 4. könyv (Zsoltárok 90-106) és 5. könyv (Zsoltárok 107-150). Az öt könyvre történő felosztás szerepel a korai zsidó tradícióban, és ez párhuzamos Mózes öt könyvével.

Az irat belső bizonyítékai rámutatnak már korábban meglévő gyűjteményekre: Kórah fiainak zoltárai (Zsoltárok 42-49, 84-85, 87-88), Aszáf zoltárai (Zsoltárok 73-83), Grádicok énekei (Zsoltárok 120-134) és a hálászoltárok (Zsoltárok 111-118, 146-150). Zsolt 72:20 verse arról tanúskodik, hogy már megvolt Dávid zoltárainak kisebb gyűjteménye. A legtöbb zoltár Dávid királyhoz és a királyság korának korai szakaszához (Kr. e. 10. sz.) kötődik, de a gyűjtemény tovább nőtt a következő századokban, a kettészakadt királyság, a fogság és a fogság utáni korokban. Elképzelhető, hogy Ezsdrás vezetésével a héber írnokok állították össze a zoltárok kisebb gyűjteményeit, és rendezték egy könyvbe, amikor az új templom szolgálatának rendszerét szervezték meg. Nem csökkenti *A zoltárok könyvének* isteni ihletettségét az, hogy szerkesztését írnokok végezték, hiszen a zoltárírókhoz hasonlóan ők is Isten őszinte szolgálói voltak, a munkájukat Ő irányította (Ezsdr 7:6, 10). A Zsoltárok isteni-emberi természete a testté lett Úr Jézus isteni és emberi természetének egységéhez hasonlítható.

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 31-37; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az elhagyatott szegények” c. fejezet

1. Mit mond az Úr a gondtalan asszonyoknak és az elbizakodott leányzóknak? _____
2. Mi az, ami el nem alszik, és örökre felgomolyog a füstje?
_____
3. Ki volt a megtört nádszál, mely átszúrja a rá támaszkodók tenyerét?
_____
4. Mit tett Ezékiás az asszír királytól kapott levéllel? _____
5. Mit tegyünk a szürkülő hajú, bizonytalan lépésű idős személyekkel? _____

Általános áttekintés

A Zsoltárok könyve a héber költészet csúcsa, ihletett és magasztos himnuszok gyűjteménye, mely kifejezi a hívők sokrétű érzéseit és lelki küzdelmeit. Izrael egyesített királyságának korában keletkeztek az első zsoltárok (Kr. e. X. század), az utolsók pedig a száműzetés utáni napokban (Kr. e. V. század). A Zsoltárok könyve műfaji szempontból is változatos: hála-, dicsőítő és bizonyosságtevő zsoltárok, szabadításért való könyörgések, oltalmat kérő himnuszok, átokzsoltárok, a Teremtő munkáját csodáló meditációk. E negyedévi tanulmányunk a Zsoltárok könyve gazdag változatosságát tárja fel.

Az e heti rész központi gondolatai: A negyedévi tanulmány bevezető fejezetében a következő témákkal foglalkozunk:

- (1) A Zsoltárok könyvének történelmi kontextusa;
- (2) A zsoltárok műfaji, tematikai besorolása;
- (3) Bibliai útmutató az imádathoz.

Ezenfelül a gyűjteményt a következő szempontok szerint is megvizsgáljuk: (a) a zsoltárok szerkezete; (b) a zsoltárárók által alkalmazott különböző irodalmi eszközök; (c) a Zsoltárok könyvének alkönyvekre való felosztása.

Magyarázat

Jól megszerkesztett énekeskönyv

A Zsoltárok könyve mint énekek, himnuszok gyűjteménye Kr. e. az V. században jött létre, a legnagyobb valószínűség szerint Ezsdrás és ír-nokai munkájának köszönhetően. A könyvnek 5 szakasza van, ami arra enged következtetni, hogy a szerkesztők tematikus, időrendi és történeti szempontok szerint csoportosították a szövegeket (lásd az alábbi táblázatot).

Napjainkban egyházunknak megvan a saját énekeskönyve, amelynek végén az énekek tematikai szempontok alapján vannak csoportosítva. A Zsoltárok könyvének „énekei” szintén csoportosíthatók, de inkább időrendi, mint tematikai szempontok alapján.

Tetszik az Úrnak, ha időben megtervezzük a tevékenységeinket, és kiválasztjuk a hangszerünket, amelyekkel a nevét dicsőítjük. Törekednünk kell, hogy a legjobbat adjuk az Úrnak. Ez az elv az istentisztelet

előkészítésére és megtartására egyaránt vonatkozik. A modern ötletektől és a divatos trendektől eltérően – amelyek a szabadabb stílust részesítik előnyben – a Zsoltárok könyve rávilágít arra, hogy szervezeteknek és rendszerezetteknek kell lennünk, amikor Isten imáadásáról van szó.

Al-könyv	Fejezetek / zsoltárok	Téma	Tartalom
I.	1–41.	A Dávid és Saul közötti konfliktus	Személyes panaszok: e szakasz zsoltárainak többsége egymással ellenséges entitásokat említ, melyeket az író „ellensége(i)m”-nek nevez. A szakasz legjelentősebb zsoltárai: 1., 2., 24.
II.	42–72.	Dávid uralkodása	E szakasz zsoltáiraiban továbbra is feltűnik az ellenség képe. A fontosabb fejezetek: 45., 48., 51., 54–64.
III.	73–89.	Az asszíriai válság (Kr. e. VIII. század)	Aszáf és Kóré fiainak énekei. A szakasz legfontosabb zsoltára: 78.
IV.	90–106.	A Jeruzsálem lerombolása utáni teológiai felmérés, Kr. e. 586-ban	Dicsőítő zsoltárok: 95–100. Kulcs-zsoltárok: 90., 103–105.
V.	107–150.	Isten dicsőítése és elmélkedés a száműzetés utáni korban: egy új korszak	A „Halleluja”-gyűjtemény: 111–117.; zarándoklati zsoltárok: 120–134. Legfontosabb zsoltárok: 107., 110., 119.

Ugyanakkor a rend és a szervezettség egyáltalán nem zárja ki a változatosságot, törekedjünk arra, hogy mindezeket szem előtt tartjuk az istentiszteleteink során. Ebben az értelemben a továbbiakban elemezni fogjuk a zsoltárok csoportosítását, amint azt a táblázat felvázolja. Kezdjük talán azzal, hogy megjegyezzük: a Zsoltárok könyv-

vének mind az öt szakasza egy-egy doxológiai zsoltárral, vagy a dicsőítés liturgikus kifejezésével ér véget: 41., 72., 89., 106. és 150. zsoltár.

Az 1. zsoltár a Tóra témájára összpontosít, a 2. pedig a Messiás országára; mindkettő központi témája a Zsoltárok könyvének. Egyesek úgy vélik, hogy ez a két zsoltár a könyv bevezetője.

Láthatjuk továbbá, hogy bizonyos kulcs-zsoltárok (2., 72. és 89.) pontos és kiemelkedő pozícióban vannak elhelyezve. Számos teológus szerint a 89. zsoltár a teljes könyv központja, mivel a Dávid-házi királyság kudarca után az Úr kerül Izrael reménységének előterébe.

A könyv ötödik szakaszában külön kategóriát képvisel az utolsó öt zsoltár, amely a dicsőítésre összpontosít. Mind az öt a „Dicsérjétek az Urat!” felszólítással kezdődik és végződik, és tele van a szenvedélyes magasztalás kifejezéseivel: Isten dicsőítése mint istentiszteleti alkalom (146:1–2; 147:12; 148:1–5, 7, 13–14; 149:3, 6; 150:1–6); Urat dicsőítő énekek (147:7; 149:1); boldogság az Úrban (146:5); a Sion királya szerzte öröm (149:2) a kegyesek vigadozása a tisztességben (149:5).

Micsoda előjog számunkra, hogy csoportosíthatjuk az Istent dicsőítő himnuszokat! Az, ahogy rendszerezzük énekeinket, világos szándékunkat tükrözi: Imádni akarjuk Istenünket, magasztalni kegyelmét!

Szépen megszerkesztett zsoltár

A zsoltárok figyelmes tanulmányozása felszínre hozza egyéni szépségüket. A zsoltáráírók több irodalmi technikát alkalmaztak a lírai tartalom kifejezésére. Ezek között az eszközök között szerepel a **hasonlat** és a **megszemélyesítés (antropomorfizmus)**. A hasonlat mint irodalmi eszköz két elemet hasonlít össze, leggyakrabban a „mint” kötőszó segítségével (Zsolt 1:3), míg a megszemélyesítés emberi tulajdonságokkal ruház fel állatokat, dolgokat, különleges módon az Istenséget (Zsolt 18:8–10).

A zsoltáráírók továbbá olyan irodalmi eljárásokat, kifejezéseket is alkalmaztak, amelyek által egy bizonyos elemet egy másikkal helyettesítettek. Ilyen eszköz a **metonímia**, amely stílusalakzat révén szándékosan, logikai pályák mentén felcserélték az egészet a résszel, a részt az egészszel, az okot az okozattal, az okozatot az okkal, a tulajdonlót a tulajdonnal, stb. (Zsolt 2:5).

A **szinekdoché** a szavak jelentésének szűkítésén v. bővítésén alapuló szókép: fogalmilag összetartozó szavak fölcserélése, például a nem vagy a faj helyett az egyén neve, a tárgy helyett az anyagának, az egész

helyett az egyik részének a megnevezése, stb. (Zsolt 44:7). Gyakran alkalmazott eszköz az **átok** is (109:7). Alkalmazták az **akrosztichont** – olyan vers, amelyben a verssorok kezdőbetűi összeolvasva egy nevet vagy kifejezést adnak ki – és az **anforát** (előismétlést) – egy vagy több szó ismétlődése két vagy több, egymást követő mondat vagy verssor elején (136. zsoltár). Találkozunk a kihagyás és a törlés eszközével, mint például az **ellipszissel**, az egyik témáról a másikra való hirtelen áttéréssel (Zsolt 21:12); az **aposziopézissel** (a mondat megszakadása, félbehagyása erős érzelem, indulat jelzésére); és a retorikai (költői) kérdéssel, amelyet a szerző csupán hatásvadászat céljából tesz fel, kijelent vagy tagad valamit, anélkül hogy a kérdésére választ várna (Zsolt 106:2).

A felsorolt stílusalakzatok és további irodalmi eszközök a zsoltárok szerzőinek igen fejlett irodalmi és művészi érzékenységéről tanúskodnak.

Különböző zsoltártípusok

1. Himnuszok

- Általános témájú énekek: 8., 29., 33., 100., 103–104., 111., 113–114., 117., 135–136., 145–150.
- Történelmi énekek: 78., 105.
- Sion énekei: 46., 48., 76., 87., 122.
- Királyi énekek: 47., 93., 96–99.

2. Panaszzsoltárok

- Személyes panaszok: 3., 5–7., 12–13., 17., 22., 25–26., 28., 31., 35–36., 38–39., 43., 51., 54–57., 59., 61., 63–64., 69–71., 86., 88., 102., 109., 120., 130., 140–143.
- Közösségi panaszok: 44., 60., 74., 77., 79–80., 82–83., 85., 90., 94., 106., 108., 123., 126., 137.

3. Különböző formák

- Királyi zsoltárok: 2., 18., 20–21., 45., 72., 89., 101., 110., 132., 144.
- Személyes hála: 9–10., 30., 32., 34., 40–41., 92., 107., 116., 138.
- Közösségi hála: 65–68., 118., 124.
- A személyes hit zsoltárai: 4., 11., 16., 23., 27., 62., 84., 91., 121., 131.
- A közösségi hit zsoltárai: 115., 125., 129., 133.
- Liturgiák: 15., 24., 134.
- Prófétai biztatások: 14., 50., 52–53., 58., 75., 81., 95.
- Tanító zsoltárok: 1., 19., 37., 49., 73., 112., 119., 127–128., 139.

A lista szerkezete alapján kijelenthetjük, hogy a Zsoltárok könyve személyes és közösségi énekeket is tartalmaz. Napjainkban a nyugati kultúra nagy hangsúlyt fektet az individuumba. A héber gondolkodásban a közösségi érzéseket, értékeket részesítette előnyben, amelyeket nekünk, keresztényeknek nem szabad szem elől tévesztenünk, főként annak fényében, hogy egyházként globális közösséget alkotunk, világra szóló küldetéssel.

Egy utolsó észrevétel, amit a fentebb vázolt osztályozás is alátámaszt: vannak minden alkalomra szóló zsoltárok: személyes és közösségi istentiszteletekhez, liturgiákhoz, királyi eseményekhez, a szent városhoz zárandoklás alkalmára írt énekek. A Biblia írói számára az imádat nem kizárólag a templomra korlátozott tevékenység. Az imádat életmód.

„Gyűjtemények” a Zsoltárok könyvében

E heti tanulmányunkban megemlítettük a különleges alkalmakra írt ének-gyűjteményeket, a „Grádicsok énekei”-t (120–134) és az „Egyiptomi hallél”-t (113–118; hallél: dicséret, magasztalás). Évek kutatásai nyomán derült fény a különböző zsoltárok közötti kapcsolatokra. Egy ilyen szál fűzi össze például a 15–34. fejezeteket (lásd W. Brown: „»Here Comes the Sun« – The Metaphorical Theology of Psalms 15–24”. The Composition of the Book of Psalms, 2010, 260. o.). Ez a szakasz a következő kiaztikus szerkezettel vázolható fel:

A. 15. zsoltár (nyitó liturgia)

B. 16. zsoltár (a bizalom éneke)

C. 17. zsoltár (segítséget kérő ima)

D. 18. zsoltár (királyi ének)

E. 19. zsoltár (kinyilatkoztatás: a teremtés és a Tóra)

D'. 20. és 21. zsoltár (királyi énekek)

C'. 22. zsoltár (segítséget kérő ima)

B'. 23. zsoltár (a bizalom éneke)

A'. 24. zsoltár (nyitó liturgia)

A kiazmus bővített paralelizmus (gondoltpárhuzam; lásd a keddi részt a fogalom magyarázatához!); egy tartalmi egység tükörképes, két részből álló szerkezete. A második rész, azaz a reflexió az első rész fordított sorrendű, tükörképes ismétlése. Általában a kiazmus közepe tartalmazza a paralelizmus fő gondolatát. A 15–24. zsoltár szakaszának kiaz-

tikus szerkezetéből kitűnő központi gondolat Isten kinyilatkoztatásának felmagasztalása a teremtés és az isteni szó, az Ige által. Ezt a tükörképes szerkezetet két, a szentélyről szóló zsoltár zárja közre, és mindkettő hasonló kérdésekkel kezdődik (Zsolt 15:1; vö. Zsolt 24:3). Mindebből következik, hogy a zsoltárírók nagy műgonddal írták és szerkesztették a könyvet, ahogy ahhoz sem fér kétség, hogy a Szentlélek ihlette a munkájukat.

Alkalmazás

A Zsoltárok könyvében érzések széles skálája bontakozik ki előttünk, mely lefedi az emberi élet tapasztalatának teljes spektrumát, a tisztelet kinyilvánításától a kegyetlen fájdalomig. Habár több mint huszonöt százzal ezelőtt íródtak, a zsoltárok átlépik a korszakukat, és napjainkban is jelentőséggel bírnak.

Ebben a negyedévben bátorítsd a csoportod tagjait, hogy olvassák el a teljes Zsoltárok könyvét, és ha van rá lehetőség, több fordításban is. Ajánlj nekik olvasótervet, vagy a csoporttagokkal együtt szervezzétek meg a fejezetek rendszeres olvasását. Tűzd ki célul magadnak, hogy ezeket a zsoltárokat belefoglalod az imáidba, majd beszélj az így szerzett tapasztalataidról a csoportban!

Taníts minket imádkozni!

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 13; 22; 44; 60:2-6; 105:5; Kolossé 3:16;
Jakab 5:13

Alapige: „És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította az ő tanítványait” (Lk 11:1)!

Bizonyos keresztények között elterjedt nézet, miszerint csak a spontán, nem előre betanult imádság az igazi. Jézus tanítványai különleges áldásban részesültek, amikor kérték Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni. Isten a Biblia közepébe helyezte *A zsoltárok könyvét*, egy imakönyvet, nemcsak azért, hogy bemutassa, miként imádkozott ókori népe, hanem hogy ezzel bennünket is imádkozni tanítson.

A Zsoltárok kezdettől fogva formálták Isten népének – és így Jézusnak is – az imádságait (1Krón 16:7, 9; Neh 12:8; Mt 27:46; Ef 5:19). Ezen a héten megvizsgáljuk a Zsoltárok szerepét abban, ahogyan Isten népe az életútján haladt előre és fejlődött vele való kapcsolatában. Észben kell tartanunk, hogy ezek imádságok, és ilyen szempontból felbecsülhetetlen értéket képeznek, nemcsak a teológiai látás szempontjából, hanem azért is, mert gazdagítják és formálják egyéni, valamint közösségi életünket.

A Zsoltárokat imádkozva sok hívő rendszeres és gazdagító imaéletet alakított ki, tartott fenn.

Ezen a héten folytatjuk *A zsoltárok könyvének* tanulmányozását, most főként azzal összefüggésben, ha a dolgok nem alakulnak fényesen a számunkra.

Január 13. – **A misszióra való odaszentelődés szombatja**
(adományok a globális misszióra)

1 Olvassuk el Zsolt 105:5, Kol 3:16 és Jak 5:13 verseit! Milyen helyet töltenek be a hívők áhítatában a Zsoltárok?

Naponta olvassunk el egy zsoltárt, az 1. zsoltárral kezdődően, majd haladjunk sorban! Egyszerű módja ez annak, hogy bevonjuk a minden-napjainkba a Zsoltárokat. Egy másik lehetőség, hogy mindig az adott helyzetünkhöz illő zsoltárt olvassunk el. Vannak panaszszsoltárok, gyülekezeti panaszszsoltárok, hálazsoltárok, énekek, bűnbánati zsoltárok és a bölcsességgel kapcsolatos zsoltárok (isteni bölcsességet és vezetést kérő zsoltárok), történelmi zsoltárok, haragról szóló, illetve zarándok-zsoltárok is. A negyedév során több zsoltárt fogunk megvizsgálni, tekintetbe véve keletkezési körülményeiket is.

Hogyan olvassuk tehát a Zsoltárokat?

Először is, olvassunk el egy zsoltárt, szánjunk időt arra, hogy egyszerűen elgondolkozzunk róla, majd imádkozzunk! Az elmélkedés része, hogy fontolóra vesszük a zsoltár különböző aspektusait: ahogyan a zsoltáríró megszólítja Istent és azt, hogy mi készítette imára. Vegyük figyelembe, hol találunk egyezést a saját helyzetünk és a zsoltárosé között, illetve az adott zsoltár hogyan segít megfogalmazni a mi tapasztalatunkat. Csodálkozni fogunk, milyen gyakran rezdül bele a lelkünk abba, amit olvasunk, mennyire tudunk ahhoz kapcsolódni!

Amennyiben valamit nehezebben értünk, gondolkozzunk el például azon, hogy az adott zsoltár kiigazít-e bennünk valamilyen hamis reménységet. Krisztus személyének és megváltó munkájának, illetve az általa biztosított messze ható reménységnek a fényében fontolgassuk az iratot. Mint tudjuk vagy tudnunk kellene, segít, ha a Bibliában mindent Krisztus és a keresztfényben látunk.

Keressünk továbbá új motivációt az imádságra a Zsoltárokból! Gondolkozzunk el azon, hogy miért fontosak nekünk, a gyülekezetnek és a világnak! Kérjük Istent, hogy szívünkbe és elménkbe helyezze Igéjét! Ha egy zsoltár az egyik ismerősünk helyzetére illik, mondjunk érte közbenjáró imát! A lényeg, hogy a Zsoltárok az élet annyi területét érintik, és csak gazdagít bennünket, ha olvassuk ezt a könyvet, és magunkba szívjuk mondanivalóját.

Mit jelent az, hogy „A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon” (Kol 3:16)? Miért az a legelső és legfontosabb lépés ennek érdekében, hogy olvassuk a Bibliát?

Minden keresztény tapasztalt már csüggesztő körülményeket, tudja, mi a szenvedés, amikor azt kérdezi, mit tesz az Úr, vagy miért engedi meg ezt vagy azt az életében. Hasonlókat éltek át a zsoldárírók is, és isteni ihletés hatására lejegyezték a tapasztalataikat.

2 Olvassuk el a 44. zsoldárt! Mit mond ez nekünk? Miért szól minden korban minden hívőnek?

A gyülekezetekben az istentiszteleti zsoldárválasztás általában kizárólag a közösségi imáinkban kifejezett hangulatokat és szavakat tükrözi. Ez a szűkítés lehet annak a jele, hogy talán nem vagyunk képesek szembenézni az élet sötét valóságaival, esetleg kényelmetlenül érintenek. Talán néha úgy érezzük: Isten nem bánik velünk igazságosan, amikor szenvedés sújt le ránk, viszont nem tartjuk helyesnek, hogy hangot adjunk az efféle gondolatoknak az istentiszteleteken, sőt még egyéni imánkban sem. Vonakodásunk oda vezethet, hogy nem értjük meg az istentisztelet lényegét. Gyakran benne maradunk a saját érzelmeink általi megkötöttségben, ha nem mondjuk el Istennek őszintén, nyíltan az érzéseinket és a nézeteinket imában. Így elzárkózunk a bizalomtól, amikor Istenhez fordulunk. Zsoldárokkal imádkozva biztosak lehetünk abban, hogy nem kell cenzúráznunk a saját szavainkat, és az érzéseinket sem kell letagadnunk, amikor imádkozunk és istentiszteletet tartunk.

A 44. zsoldár példának okáért segíthet a hívőknek szabadon és megfelelő módon kifejezni, hogy mit tapasztalnak, amikor ártatlanul szenvednek. A zsoldárok imaként való elmondása segít az embernek tapasztalni a szólás szabadságát. Olyan szavakat ad az Ige, amelyek talán eszünkbe sem jutnának, vagy ki sem mernénk mondani azokat. *„Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről: Noha kiűztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát”* (Zsolt 44:19-20). Azonban figyeljük meg, hogyan kezdődik a 44. zsoldár! Az író arról beszél, milyen nagy dolgokat tett népéért Isten a múltban, tehát kifejzi: Istenben bízunk, *„nem az újamban”* (Zsolt 44:7, ÚRK). Ennek ellenére is érte baj a népet. A panaszok és sirámok listája hosszú, fájdalmas. Azonban mindeközben a zsoldáros Istenhez kiált szabadításért: *„Ments meg minket a te kegyelmedért”* (Zsolt 44:27)! Vagyis a nehézségek között is tisztában van Isten létével és szeretetével.

Hogyan segít megbirkózni a nehézségekkel, ha felidézted a múltbeli tapasztalataidat, Isten közelségét, amikor Isten éppen távolinak tűnik?

Zsoltárokkal imádkozva a hívő nemcsak szabadon fejezheti ki az imáját, hanem Isten mércéje szerint vizsgálhatja meg a tapasztalatát, amit az Úr jelenlétéből fakadó reménység és megerősítés elviselhetővé is tesz.

3 Mit tanulhatunk a 22. zsoltárból az Isten iránti bizalomról a szenvedések között?

Zsolt 22:2 kesergő szavaival a szenvedők hangot adhatnak fájdalomnak és a magány érzésének: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van segítséged jajszavamtól”* (ÚRK).

A keresztények között természetesen elhíresültek ezek a mondatok, mert szó szerint ezt mondta Jézus a kereszten. Ezzel bemutatta, hogy központi szerepe volt a Zsoltároknak a tapasztalatában (lásd Mt 27:46).

Azonban még a szenvedés és a megpróbáltatások között is ez hangzik: *„Hadd hirdessem nevedet testvéreimnek, és hadd dicsérjelek a gyülekezetben”* (Zsolt 22:23, ÚRK)!

Más szóval még ha ezek az érzések talán nem is esnek egybe a zsoltáros akkori nehéz helyzetével, de hangot ad Istenbe vetett hitének. Kijelenti, hogy dicsőíteni fogja Istent, történjék bármi.

A lényeg tehát, hogy *A zsoltárok könyve* az imádság szavait adja, ezzel megtanít túllátni jelen helyzetünkön, és hit által előre tekinteni arra az időre, amikor kegyelméből Isten helyreállítja az életünket.

A Zsoltárokat imádságként elmondva a hívő új lelki magasságokba emelkedik, kifejezheti érzéseit, gondolatait, de nem marad ott, ahol éppen van. Isten előtt hagyhatja fájdalmának, csalódottságának, haragjának és kétségbeesésének terheit, bízva benne, bármilyen körülmények között is legyen.

Gyakran megfigyelhető, hogy a zsoltáros eljut a kesergéstől a dicsőítésig, ami a hívő lelki átformálódását érzékelteti, miközben imádkozva isteni kegyelmet és vigaszt nyer.

Hogyan tanulhatunk meg minden helyzetben túllátni az éppen tapasztalt megpróbáltatásokon és bízni Isten jóságában?

Valószínűleg mindannyian voltunk már olyan helyzetben, amikor úgy éreztük, mintha Isten nagyon távol lenne tőlünk. Ugyan ki ne gondolt volna valamikor ilyesmit: *Hogyan történhetett ez?*

A zsoldárírók emberek voltak, mint mi, és bizonyára velük is megesett hasonló. Időnként valóban a saját bűneink miatt kerülünk bajba, máskor azonban annyira igazságtalannak tűnik a helyzet. Úgy érezzük, hogy nem azt érdemeljük, ami velünk történik. Ki ne tapasztalta volna már ezt?

4 **Olvassuk el a 13. zsoltárt! Mi az a kétféle lelkiállapot, amit megkülönböztethetünk benne? Milyen döntés idézett elő gyökeres változást a zsoldáros szemléletében?**

„Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen? Meddig rejtetted el orcádat tőlem” (Zsolt 13:2)? Mégis ki ne értené meg ezeket az érzéseket, ha mégoly helytelenek is? (Elfeledkeznek-e valaha Isten bármelyikünkéről?)

A 13. zsoltár rámutat, hogyan kerüljük el egy másik gyakori hibát, azt, hogy ima közben csak önmagunkra és a saját problémáinkra koncentrálunk. Ez a zsoltár átformálhatja az imádságunkat, mert rávezet, hogy újból megállapítsuk, mennyire hűségesen és változatlanul bánt Isten a népével. A zsoltár valóban kesergéssel és panaszkodással kezdődik, de nem úgy végződik, és ez a lényeg! Elvezet oda, hogy tudatosan válaszszuk a bizalmat Isten megmentő hatalmában (Zsolt 13:6), és így a félelmünk és aggodalmunk (Zsolt 13:2-5) fokozatosan teret engedjen az isteni szabadításnak. Így vált át a kesergés dicsőítésbe, a kétségbeesés reménységbe (Zsolt 13:6).

Viszont nem hozza meg a kívánt eredményt, ha egyszerűen csak elismételjük a Zsoltárok szavait anélkül, hogy komolyan megértenénk azok jelentését. A Zsoltárokkal imádkozva kérnünk kell a Szentlelket, hogy segítsen a zsoltár által javasolt módon cselekedni. A Zsoltárok Isten Igéjének részét képezik, átformálják a hívők jellemét és tetteit, nem pusztán információt közvetítenek. Isten kegyelméből az ígéretei láthatóvá váltak a hívők életében. Vagyis engedjük, hogy az Ige Isten akarata szerint formáljon át bennünket és egyesítsen Krisztussal, aki tökéletesen bemutatta Isten akaratát! Isten Fiaként Ő maga is imádkozott a Zsoltárokkal.

Megpróbáltatásaink hogyan vezethetnek közelebb Istenhez? Viszont ha nem vagyunk, hogyan lökhetnek távolabb tőle?

- 5** Olvassuk el **Zsolt 60:3-7** verseit! Melyik helyzetre időszzerű éppen ez a zsoltár? Hogyan válnak hasznunkra a panaszzsoltárok még az életünk vidám szakaszaiban is?

A panaszzsoltárokat általában olyan emberek imádságainak tartják, akik valamilyen fizikai, pszichológiai vagy lelki megpróbáltatást tapasztalnak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a kellemes időkben kerülnünk kellene ezeket a zsoltárokat. Időnként szöges ellentétben áll a hívő pillanatnyi helyzete a zsoltár szavaival, vagyis a panaszzsoltárok azok számára is hasznosak, akik nincsenek bajban.

Először is, ezek a zsoltárok felhívják a figyelmet arra, hogy a szenvedés része minden ember életének, igazakénak és bűnösökének egyaránt. A *zsoltárok könyve* megerősíti, hogy Isten ura a helyzetnek, valamint erőt és megoldást ad a nehéz időkben. Ebben a zsoltárban a bajok között („*Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad*” [Zsolt 60:4]) a zsoltárró mégis kifejezi, hogy legfőbb reménysége Isten szabadításában van. Másodszor pedig a panaszzsoltárok a szenvedők iránti együttérzésre tanítanak. Amikor örömről és hálaokról beszélünk Istennek, legfőképpen amikor nyilvánosan tesszük, gondolnunk kell azokra, akik nincsenek annyira jó helyzetben. Valóban remekül mehetnek éppen a dolgaink, de vajon ki ne ismerne a környezetében olyanokat, akik rettenetesen szenvednek? A panaszzsoltárok olvasása segíthet, hogy ne feledkezzünk meg azokról, akik nehéz időket élnek, erősíti bennünk az együttérzést és a jézusi szolgálat vágyát.

„A világ egy hatalmas szegényház, Krisztus azonban azért jött, hogy gyógyítsa a betegeket, szabadulást hirdessen Sátán foglyainak. Ő maga volt az egészség és az erő. Övé az élet, abból adott a betegeknek, a szenvedőknek, a démonok által megszállottaknak. Senkit nem küldött el, aki gyógyító erejéért fordult hozzá. Tudta, hogy akik segítséget kértek tőle, azok magukat tették beteggé, mégsem tagadta meg tőlük a gyógyítást. Amikor pedig a krisztusi erény áthatotta a szegény embereket, meggyőződtek bűnükéről és sokan kigyógyultak lelki betegségükből, valamint fizikai bajjaikból is. Az evangéliumban most is ugyanolyan erő van, miért ne látnánk tehát ma is éppen olyan eredményeket” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 24–25. o.)?

Kit ismerünk, akinek nemcsak az imáinkra, hanem a tevőleges segítségünkre is szüksége van?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés, „Költészet és ének” c. fejezet. Hogyan kapcsolódik egymáshoz az ima és az éneklés az ihletett írás szerint?*

Ellen G. White azt írja Dávid bűnbánati zsoltáiról (pl. Zsoltárok 51), hogy a lelke mélyéről fakadó kiáltások és imák, amelyek a valódi bűnbánat jellegét mutatják be (lásd *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 19. o.). Bátorít, hogy tanuljunk meg verseket a Zsoltárokból, ezzel ápolva magunkban Isten közelségének érzetét. Ellen G. White arra is rámutatott, hogy Jézus szokása szerint a Zsoltárokat idézte, amikor kísértésekkel és nyomasztó félelmekkel szembesült.

A Zsoltárokat imádkozva ránk is átragad a zsoltárírók kitartása, bátorsága és reménysége. Bátorítanak, hogy folytassuk lelki utunkat, vigasztalnak, hogy nem vagyunk egyedül. Hozzánk hasonlóan mások is átéltek nehéz időket, Isten kegyelme által azonban győztek. A Zsoltárok ugyanakkor azt is felvillantják, hogy milyen buzgón jár közben Krisztus értünk, hiszen mindenkor él, hogy imádkozzon értünk (lásd Zsid 7:25).

Zsoltárokat imádkozva és énekelve a hívő közösség számba veszi az emberi tapasztalatok teljes körét, és arra tanítja a hívőket, hogy áhítaikban gyakorolják annak különböző elemeit. A Zsoltárok isteni-emberi imák és énekek, ezért ha következetesen beépítjük azokat az istentiszteletünkbe, a hívők közössége Isten akaratának és erős gyógyító kegyelmének középpontjába jut.

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 38–44; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „Szolgálat a gazdagokért” c. fejezet*

1. Hogyan fejezte ki Ezékiás a háláját az Úr szabadításáért?

---

2. Kik mondták: „Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem”? _____

3. Milyen fákat plántál az Úr a pusztában?

---

4. Mit tesz az Úr a bölcsek tudományával?

---

5. Miért járnak kevesen templomba a gazdagok közül?

Általános áttekintés

Ezen a héten a zsoltáros kétségbeeséséről fogunk elmélkedni, illetve arról, ahogy a nehézségek közepette keserű érzéseit kifejezésre juttatta. Négy, szemléltető erejű zsoltárt (13., 22., 44., 60) vizsgálunk meg, amelyből megtudhatjuk, hogyan imádkozzunk a mindennapi próbák között.

Magyarázat

44. zsoltár

Csodálatraméltó, sőt, egyenesen sokkoló az a természetesség és őszinteség, amelyről a zsoltárirók bizonyosságot tesznek, amikor Jahvéhoz fohászkodnak. A legtöbbször hajlamosak vagyunk tartózkodni attól, hogy ilyen fokú merészséggel közeledjünk Teremtőnkhez, de nem úgy Kóré fiai. Vegyük sorra azokat a tanulságokat, amelyeket a 44. zsoltárban megörökített bátor imájukból tanulhatunk meg!

- (1) Kóré fiai bíznak Istenben (Zsolt 44:5–9), függetlenül attól, hogy milyen megaláztatásokban van részük, mivel sosem feledkeznek meg arról, hogy mit tett értük Jahve (Zsolt 44:1–4). Panaszukban nyoma sincs az Istennel szembeni ellenérzéseknek; imájuk alapja az Isten hatalmába és irgalmába vetett hit.
- (2) Azt állítják, hogy Isten az ellenség irgalmára bízta őket (Zsolt 44:10–17). Van-e erőnk nekünk is kijelentenuünk mindezt hasonló helyzetben, anélkül, hogy elveszítenénk a hitünket?
- (3) Kijelentik, hogy nem feledkeztek meg Istenről (Zsolt 44:18), továbbra is hűségesek, és elismerik, hogy képtelenek megcsalni Istent (Zsolt 44:18–23).
- (4) Imájukat kiáltással fejezik be, hangosan kérik Istent, hogy siessen a segítségükre: „Serkenj fel!”, „Kelj fel!”, „Kelj fel a mi segítségünkre!” (Zsolt 44:24–27). Teljes erejükből kiáltanak a szabadulásukért.

A zsoltár Isten egyértelmű válasza nélkül ér véget. Az Úr hallgatása eszünkbe juttatja, hogy ebben a mulandó életben sokszor nem azt a választ kapjuk, amit szeretnénk, ennek ellenére ne engedjük, hogy a kétségbeesés lesújtson minket, és elveszítsük a hitünket.

22. zsoltár

Ez a zsoltár – amely egy személyes ima, és Dávid király a szerzője – a 44. zsoltár mintájára íródott. Sokat vitatták a keletkezési idejét, de

abban általában megegyeznek a teológusok, hogy vagy akkor született, amikor Saul Dávidot üldözte, vagy pedig akkor, amikor Dávid a fia, Absolon lázadása miatt szenvedett.

Bármi is legyen ennek a himnusznak az eredete, ahhoz nem fér kétség, hogy messianisztikus zsoltárról van szó. Az Újtestamentum szerzői idéznek belőle néhányszor az Úr Jézus által a per, a fizikai megaláztatás alatt és a keresztre feszítéskor átélt szenvedésnek a kontextusában:

- „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mk 15:34; Mt 27:46), a 22. zsoltár 2. versének az idézete.
- a 8. vers a kereszten függő Jézusra és gúnyolóira utal (Mk 15:29; Mt 27:39–40).
- A 17. vers („átlyukasztották kezeimet és lábaimat”) közvetlen utalás Jézus keresztre feszítésére, habár ezt a szöveget nem idézi az Újszövetség.
- Márk 15:24 és Máté 27:35 verse a 22. zsoltár 29. versére utal.
- A 13–16 szakasz szintén Jézus Krisztusra vonatkoztatható. A 18. vers Megváltónk állapotát írja le a keresztfán: „Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek és bámulnak rám.”

E heti tanulmányunk kontextusában vigaszt találunk annak a ténynek az ismeretében, hogy ugyanaz a Teremtő, aki megalkotott minket, testet öltésekor olyan szenvedést vállalt magára, mely jóval meghalad minden fájdalmat és próbát, amivel mi valaha szembesülhetnénk életünk során. Urunk kétségkívül emlékezett erre a zsoltárra azon a bizonyos profetikus napon, halálának pénteki napján, és könnyek közt foglalta imájába szavait. Mi is megtehetjük ezt, amikor fájdalmas próbákon megyünk át.

Mennyire ihlető érzés tudni, hogy maga Jézus is panaszkodott szenvedései közepette, és kifejezte lelkének fájdalmát a mennyei Atya előtt. Nincs bűn a fájdalom ily őszinte kifejezésében. A Gecsemáné kertben ezt kérte mennyei Atyjától: „Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár!” (Mt 26:39), emlékeztetve minket ezáltal arra, hogy érzéseink, gyengeségeink őszinte kifejezése az imában sosem sérti Isten fülét. Jézus az imája végén teljesen átadta magát az Atya akaratának: „Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”

Hasonlóképpen a 22. zsoltár is ugyanazt a bizalmat és engedelmisséget fejezi ki, amit az Atya akaratára iránt mindannyiunknak tanúsítanunk kell. Több más zsoltárhoz hasonlóan a 22. zsoltár is a szabadításért könyörgés (22:21–23) és a dicsőítés (22:24–27) szavaival, az Úr irtalmas

cselekedeteinek értékelésével (22:28–37) ér véget, amely a fájdalom és szenvedés gödrétől az öröm és az áldások magaslatáig terjed. Imáinkban mi is törekedjünk e dicsőséges magaslatok elérésére!

13. zsoltár

A zsoltárírók két kérdéssel fejezik ki a kétségbeesésüket a szenvedés és a próba idején. Az egyik a „miért?” (héber *lamah*), amelyet akkor használ a szerző, amikor meg szeretné érteni Isten cselekedeteit a következő, nehéz körülmények között: (1) amikor úgy tűnik, hogy Isten semmit sem tesz követője megmentéséért (Zsolt 10:1; 44:24); (2) amikor látszólag megfélekedett a szenvedőről (Zsolt 22:2; 42:10; 44:24–25); (3) amikor látszólag őt magát is cserbenhagyta (Zsolt 74:1; 88:14–15). Lényegében ez a kérdés az Isten cselekedete motivációjának megismerésére tett próbálkozás.

A második, zsoltárírók által alkalmazott kérdés a „meddig?” (Zsolt 13:1–2; 35:17; 74:10; 79:5; 80:4; 89:46; 90:13; 94:3). A „meddig?” teljesen más szándékot fedez a „miért?”-hez képest. A „meddig” nem vitatja Isten cselekedeteinek indítékát, ellenkezőleg, elismeri, hogy mindig Isten tartja kézben a dolgokat. Mi több, ez a kérdés nem kéri Istentől, hogy álljon bosszút a panaszló fájdalomának okozóján, hanem mindössze hangot ad a vágyának, hogy megtudja, mennyi ideig kell még várnia Isten szabadítására. Ugyanakkor a „meddig?” a cselekvést is sürgeti Isten részéről. Magába foglalja a lelki fáradtság érzetét is, amelyet az elhúzódó szenvedés miatt tapasztalunk, és szeretnénk, hogy mihamarabb véget érjen. A zsoltárossal együtt mi is megkérdezhetjük Istentől, hogy „meddig?”, ahogy a közbelépését és az irgalmát is kérhetjük. Az ilyen védőbeszéd „a hit panaszának” nevezhető.

E fájdalmas panaszkodás után Dávid rátér a tulajdonképpeni kérésére. Ez az áttérés fontos elvet körvonalaz számunkra az imáinkat illetően: nem szabad egy helyben toporognunk, belefeledkezni a sajnálkozásainkba, hanem hittel tovább kell mennünk: „Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem! Világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjak a halálra!” (Zsolt 13:3). Sokszor az egyedüli dolog, amire igazán szükségünk van, az a biztosíték, hogy Teremtőnk a nehézségben is mellettünk áll.

Ahogy a 22. zsoltár esetében, ez az ének is bizakodó szavakkal ér véget (Zsolt 13:5–6). Ez a himnusz azonban több egyszerű hitvallásnál. A nehézségek közepette a zsoltáríró örömteli hangulatban van, és biztonságban érzi magát (Zsolt 13:5–6). Továbbra is gondokkal küzd, de

bízunk abban, hogy azok mind megoldódnak, és Isten gondviselése támogatja. Az ilyen bizalom és hit példaértékű: bízunk mi is Istenben, az Ő erejében, és kérjük ígéretei teljesedését. A zsoltáros három igét használ az utolsó versben: „bízom”, „örüljön” és „(hadd) énekeljek”. Hogy lehet vidám a szívünk, amikor nehézségeink vannak? Hogy lehet énekelni a szenvedésben? Csak egy módon: ha bízunk Isten jóságában, mert jót tett velünk (Zsolt 13:5–6).

60. zsoltár

A 60. zsoltár alcíme feltárja a történelmi kontextust, amelyben ez az ének megszületett. A zsoltárok szerzői általában nem szolgálnak a történelmi korra utaló információkkal, de ahol jelen vannak ezek a háttéradatokra utaló elemek, nagy segítséget nyújtanak az ének eredetének feltárásában.

A 60. zsoltár a 2Sámuel 8:1–14 szakaszban leírt eseményekre utal. Dávidot már felkenték egész Izrael királyának (2Sám 5:1–5), és Jeruzsálembé helyezte a királyság székhelyét (2Sám 5:6–10). Nátán próféta az új királyhoz hozatta Isten ládáját (2Sám 7). Dávid felkészült Isten Ábrahámnak tett ígéreteinek teljesedésére, éspedig, hogy a leszármazottai örökölni fogják „a földet Egyiptomnak folyóvizétől fogva a nagy folyóig, az Eufrátesz folyóvizig” (1Móz 15:18). Dávid, Izrael királya győzelmet aratott a filiszteusok (2Sám 5:17–25; 8:1–2) és a moábiták felett (2Sám 8:2), majd újabb katonai fenyegetéssel kellett szembenéznie, ezúttal az arameusok részéről. Megküzdött Hadadézerrel, Cóba királyával, és győzött, miután a „sós völgyben” megölt 18.000 szíriait, továbbá „az idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az idumeusok mind Dávid szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala” (2Sám 8:14).

A zsoltárok nem filozófiai elmélkedések valamely távoli istenségről. Ezek a himnuszok a mindennapi élet valós problémáiról szólnak (vö. 2Sámuel 8-at Zsolt 60:10 versével, amely említi Moábot, Edomot és Filiszteát). Dávid a 60. zsoltárt akkor írta, amikor Izrael rettenetes küzdelmet vívott egyik hatalmas ellenségével. A nagy ellenállás dacára (60:3–5) Dávid hittel mondta: „Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért” (Zsolt 60:6).

A 60. zsoltárban ígéretet kapunk arra vonatkozóan, hogy Isten az Ő népével van (Zsolt 60:8–10), ezért kéri Dávid Isten jelenlétét élete legnehezebb óráiban (Zsolt 60:11–13). A zsoltár ilyen értelemben nem borúlátó hangnemben ér véget, a szerző nem az előtte álló sötét életútra

összpontosít, hanem teljes bizalommal tekint Istenre, aki által biztosított a győzelem: „Istennel győzelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket” (Zsolt 60:14).

Amikor nehézségekkel küszködünk és nyomasztó ellenállásba ütközünk, az ima a legjobb út a győzelem felé. Majd álljunk fel, és bízunk Istenben, hogy meg fog erősíteni, és nagy cselekedeteket fogunk véghezvinni együtt.

Alkalmazás

A 13., 22., 44. és 60. zsoltár megtanít arra, hogyan imádkozzunk a nehézségek idején. Láthattuk, hogy őszintén ki kell fejeznünk a fájdalmainkat, kudarcainkat és csüggedésünket Isten előtt. Teljes bizalommal az Úr elé járulhatunk elégedetlenségünkkel, panaszunkkal, hittel cselekedve és bízva abban, hogy meghallgattatnak az imáink.

Kérd meg csoportod tagjait, hogy fejezzék ki bánatukat Istennek. Kérd meg őket, hogy beszéljenek a csoportban a héten az imáról tanult új gondolatokról. Ha mód van rá, válassz egy önkéntest, aki a zsoltárirók lelkületében megosztja egy személyes imatapasztalatát, mely megszilárdította a hitét, és erőt adott neki. Ne feledd, hogy a Zsoltárok könyve nemcsak szép versek gyűjteménye, hanem meghívás Isten akaratának teljesítésére.

Isten uralkodik

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 8; 25:10; 75; 97; 100; 105:7-10;
Galata 3:26-29

Alapige: „Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon” (Zsolt 93:1).

A zsoltárok könyve rendületlenül hirdeti az Isten korlátlan uralmába vetett hitet. Az Úr teremtett meg minden létezőt, mindenknek Ő a fenntartója, az egész világ Mindenható Királya, aki igazsággal és jogossággal kormányoz. Törvényei és rendeletei jók, éltetik megtartóit. Igaz Bíró, gondoskodik a világ rendjéről: az igazakat megjutalmazza, a gonoszokat pedig megbünteti, de a maga idejében, nem a miénkben.

Isten Izraellel kötött szövetsége különleges szerepet játszik a világ védelmében, mert a megváltást hirdeti. Az Úr drága kincseként magáévá fogadta Izraelt, minden nemzet közül a saját népévé tette. Hűséges a szövetségéhez, továbbra is gondoskodik nyájáról, hűtlenségük, sőt időnként nyílt lázadásuk dacára is.

Isten szuverén uralma tehát biztosítja a világ alapjait és biztonságát. A zsoltárírók ezt az alapvető igazságot akarják megértetni az olvasóval. Ennek a világnak a világítótornya mellett törekszenek osztatlan hűséggel szolgálni Istent.

1 Hogyan mutatja be a **8. és a 100. zsoltár** Istent és az embereket? Mire mutatnak rá ezek a szakaszok Isten jellemét illetően?

A Zsoltárokból döntő a teremtés szerepe, Isten szuverén uralmát támasztja alá. Az ég „*kezének munkája*” (Zsolt 19:2-5, RÚF; 97:6), neve felséges az egész földön (Zsolt 8:2, 10). Mindent az Úr teremtett. Neki nincs kezdete (Zsolt 93:2), sem vége (Zsolt 102:26-28). Örökkévaló, nagyobb más népek isteneinél, azok csak „*emberi kéz munkái*” (Zsolt 115:4, ÚRK). A bálványoknak „*van kezük, de nem tapintanak*” (Zsolt 115:7, ÚRK), míg az Úr „*kezeiben vannak a föld mélységei... a szárazföldet is az ő kezei formálták*” (Zsolt 95:4-5).

Több zsoltár is leírja, hogy Istennek hatalma van a természeti erők felett, amelyeket más népek istenként tisztelnek (pl. Zsoltárok 29; 93; 104). Ezek a részek is alátámasztják azt az állítást, hogy Isten uralma kiterjed az egész teremtett világra, hatalma és méltósága mindenképp felett áll. Zsolt 100:3 a bálványimádás egy burkolt formájára, az öntelt magabizásra mér csapást, kiemelve, hogy „*ő alkotott minket és nem magunk*”.

A teremtés Isten szeretetéről is tanúskodik. Minden létező neki köszönheti a létét, Ő tart fenn minden életet (Zsolt 95:7; 147:4-9). Figyeljük meg, hogy életre hívta a népeket, az ókori Izraelt pedig saját népévé és legelőjének juhává, nyájává tette (Zsolt 100:3). A „*nép*” és „*nyáj*” képe rámutat, hogy közeli kapcsolatra vágyik népével.

Csak a Teremtőnek van hatalma áldást adni és népe növekedését biztosítani, ezért Ő az egyetlen, aki méltó az imádatukra és a bizalmukra. Számos zsoltár arra szólít minden élő, sőt az egész földet, a tengert és mindent azokban, hogy örömmel kiáltssanak az Úr előtt.

Isten dicsősége meglátszik a teremtett világban, még a bűnössé lett földi teremtésben is, ezért mutatnak rá a Zsoltárok, mint aki egyedül méltó az imádatra.

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá” (Zsolt 8:5, ÚRK)? Mit felelünk Istennek, a Teremtőnek? Vajon mennyivel inkább gondoskodik rólunk Ő, aki néven nevezi az összes csillagot (Zsolt 147:4)?

Az Úr a Teremtő – ehhez szorosan, sőt elválaszthatatlanul kötődik mindenhatósága, uralma. „Uralkodik az Úr” hirdeti ünnepélyes komolysággal Zsolt 93:1, 96:10, 97:1, 99:1, és ez a kijelentés visszhangzik *A zsolttárok könyve* egészében.

Méltóság, fenség és erő az öltözete (Zsolt 93:1; 104:1). „Felhő és sűrű köd” (Zsolt 97:2, RÚF) övezi, de „körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel” (Zsolt 104:2). A Király erejét és tündöklő ragyogását magasztaló metaforákat nagy gonddal választották, hogy kellőképpen kifejezzék Isten egyedülálló, az emberi felfogást meghaladó hatalmasságát.

2 **A 97. zsolttár szerint mi jellemzi Isten uralmát (Zsolt 97:2, 10)? Mire terjed ki az uralkodása (Zsolt 97:1, 5, 9)?**

Isten uralmát bizonyítják teremtett munkái (Zsolt 96:5), a megváltás (Zsolt 98:2) és az ítélet (Zsolt 96:10). Megerősítette királyságát az egész világ felett (Zsolt 47:7-10). Isten országa örökkévaló, hatalma és fenséges volta páratlan (Zsolt 45:7; 93:1-2; 103:19). Uralmát kegyelemre, igazságra, jogosságra alapozta, rendet és stabilitást hoz a teremtett világnak (Zsolt 98:3; 99:4). Uralkodása összekapcsolja mennyei és földi imádóit a dicsőítésben (Zsolt 103:20-22; 148). Számos zsolttár azt a képet vetíti elénk, hogy az egész emberiség elismeri Isten legfőbb uralmát (Zsolt 96:10; 97:1; 99:1; 145:11-13).

Csakhogynem minden nép, nem minden földi uralkodó teszi ezt, legalábbis egyelőre. A gonoszok folyamatosan dacolnak Isten uralmával, tagadják, csúfolják Őt, és a népét sanyargatják (Zsolt 14:1; 74:3-22). A zsolttáros számára ugyan kihívást jelent a gonoszok jó szerencséje, nyugtalanítja Isten hosszútűrése, mégis bízik legfőbb uralmában, továbbra is nagy bizalommal gondol igazságos ítéleteire (Zsolt 68:22; 73:17-20). Az Úr népe örömmel, hittel gondol arra, amikor Krisztus megváltó szolgálata által megalapítja országát, az Ő érkezését várják a második advent idején (Mt 12:26-28; 1Kor 15:20-28).

„Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt” (Zsolt 97:10)! Mi az oka annak, hogy Isten szeretete a gonoszság gyűlöletére készítet? Milyen kapcsolat van a kettő között?

3 Olvassuk el a 75. zsoltárt! Miért hiábavaló a gonoszok kérdése?

A felséges Király a Törvényadó (Zsolt 99:7), a Bíró (Zsolt 97:2; 98:9). A gonoszok folyamatosan fenyegetik az általa alapított igazságos világot, de az Úr megítéli majd a világot, és véget vet a rossz uralmának (Zsolt 75:9-11; 96:13).

A 75. zsoltárban több kép is ábrázolja a gonoszok visszafordíthatatlan pusztulását. A pohár vörösbor képe (Zsolt 75:9) Isten haragjának intenzitását érzékelteti (Jer 25:15; Jel 14:10). A gonoszok szarvainak letörése hatalmuk és uralmuk végét jelzi, miközben az igazak szarva felmagasztaltatik (Zsolt 75:11). Isten „állapítja meg” (RÚF), „jelöli ki” (ÚRK) ítéletének idejét (Zsolt 75:3), aminek végrehajtására nyilván az idők végén kerül sor (Zsolt 96:13; 1Kor 15:23-26).

Az ítélet részeként Isten megvizsgálja az emberek szívét. Zsolt 14:2 emlékeztet 1Móz 6:5, 8 verseire. Mindkét szövegből kitűnik, hogy az ítélet végrehajtása előtt Isten megvizsgálja az emberek életét, keresi, kit menthet meg. Ezt nevezik vizsgálati ítéletnek, amelynek során Isten megvédi az igazakat, és eldönti a gonoszok sorsát.

Hogyan történik ez?

Először is Isten megszabadítja népét a gonoszoktól (Zsolt 97:10; 146:9), üdvösséggel koronázza meg az alázasokat (Zsolt 149:4). Másodsor pedig a meg nem tért bűnösök örökre elpusztulnak (Zsolt 97:3). Egyes zsoltárok költői nyelvezettel ábrázolják az emberi fegyverek erőtlenségét az isteni Bíróval szemben (Zsolt 76:4-7). Ugyanakkor megbocsátó Isten az Úr, de megbünteti népét vétkei miatt (Zsolt 99:8). Nemcsak a gonoszoknak, hanem Isten népének is számot kell adnia az Úr előtt (Zsolt 50:4; 135:14).

A zsoltárok könyve ugyanazt a gondolatot közvetíti, mint más bibliai szakaszok, hogy az ítélet Isten népén kezdődik, majd az egész földre elér (5Móz 32:36; 1Pt 4:17). A zsoltáros Istenhez kiált, hogy ítélje meg, miközben az Ő igazságára hagyatkozik védelemért (Zsolt 7:9-12; 139:23-24).

A Zsoltárok arra szólítanak, hogy örüljünk Isten ítéletére várva (Zsolt 67:5; 96:10-13; 98:4-9). Miért jó hír az ítélet azoknak, akiket befedez Krisztus vére?

4 Isten ítéletének témája fontos kérdést vet fel: Hogyan lehet békében Istennel a népe az ítélet idején, hogyan lehet üdvbizonyossága (Zsolt 94:14; Zsolt 105:7-10; Dán 7:22)?

A nép biztonságban van, mert az Úr Sionba helyezte lakhelyét (Zsolt 76:2-3), és örök szövetséget kötött velük, mint drága kincseivel (Zsolt 94:14; 105:8-10). Nemcsak azt ígéri, hogy nem veti el szövetséges népét, hanem aktívan munkálja benne való biztonságukat. Megbocsátja bűneiket (Zsolt 103:3), tanítja, áldja és megerősíti őket (Zsolt 25:8-11; 29:11; 105:24). Az ítéletek célja, hogy Isten a helyes, igaz útra térítse népét, és bemutassa, mennyire törődik velük.

A 105. zsoltár arról szól, hogy az Úr Izrael egész történelme során hűséges volt a szövetségéhez. Történt akár jó, akár rossz, Ő mindig ott volt. Gondviselése vezette Józsefet Egyiptomba, általa mentette meg népét és a környékbeli nemzeteket a súlyos éhínség idején (Zsolt 105:16-24). Az Úr elküldte Mózeset, hogy kivezesse népét az egyiptomi rabságból, amit jelekkel és csodákkal vitt végbe (Zsolt 105:25-38).

Ő adta népének az ígéret földjét (Zsolt 105:11, 44), folyamatos védelmet biztosított nekik (Zsolt 105:12-15). Megsokasította övéit (Zsolt 105:24), megszabadította elnyomóiktól (Zsolt 105:37-38), kirendelte napi szükségleteiket (Zsolt 105:39-41). Minden kétséget kizáróan kézben tartotta mindazt, ami népét érintette, ezt az igazságot akarta az emlékezetükbe vésni a zsoltáros.

Az Úr megemlékezik szövetségéről – ez többet jelent pusztán az elméleti ismeretnél, mert mindig cselekvéshez vezet (1Móz 8:1; 1Sám 1:19; Zsolt 98:3; 105:42-44). Hasonlóképpen pedig, amikor a népnek kell megemlékezni Isten csodáiról és ítéleteiről, ez azt jelenti: úgy éljenek, hogy a cselekedeteik Isten tiszteletét fejezzék ki.

Izrael elsődleges elhívása arra vonatkozott, hogy őrizze meg a szövetségi hűséget Isten törvényeinek megtartásával (Zsolt 78:5-7; 105:45). Bizonyosságot kellett tenniük Istentől más népek előtt is, mert az Úr azt kívánja, hogy Izraelhez csatlakozzon minden nemzet (Zsolt 105:1-2). Így őrzi a világot a mindenható és könyörülő Isten a védelmező szövetsége által (Zsolt 89:29-35).

Mit tudhatunk a magunkénak Jézusban, ami azt mutatja, hogy az ókori Izraelnek tett ígérek most ránk is vonatkozhatnak (lásd Gal 3:26-29)?

5 Milyen közös szál fut végig Zsolt 1:2, 6, 18:31, 19:8, 25:10, 93:5 és 119:165 versein?

Teológiai következtetések fakadnak abból bizonyosságai megbízhatóságát illetően, hogy az Úr mindenható Teremtőként, Királyként és Bíróként uralkodik a világ felett. A „bizonyosságtételek” kifejezés (héberül *'edut*, vagyis „rendelkezés”, „törvény”) a törvények és rendelkezések gyűjteményére utal, amelyekkel az Úr kormányozza népe vallási és társadalmi életét (2Móz 32:15). „*A te bizonyosságaid igen bizonyosak*” (Zsolt 93:5), ez Isten trónjának és az általa teremtett, fenntartott világnak a stabilitását, folytonosságát tükrözi (Zsolt 93:1-2). A „bizonyos”-nak fordított héber szóból ered az *ámen* szavunk, és a megbízhatóság, hűség és szilárd állhatatosság fogalmát közvetíti (2Sám 7:16; 1Krn 17:23). Isten törvényei változtathatatlanok és eltörölhetetlenek.

Isten szavatolja ígéreteinek és parancsolatainak sérthetetlenségét. Hűsége teljes mértékben megerősítő, abban az értelemben, hogy garantálja uralma változatlanosságát, de feltétlen igényt támaszt, amikor népétől bizalmat és engedelmességet kér.

Ugyanakkor nincs igazság a földön, amit az Ige költői eszközökkel így érzékeltet: megremeg a föld alapja (Zsolt 18:8; Ézs 24:18-21). Isten törvénye igaz élet útjára tanítja a népet, arra, ami nem esik ítélet alá. Ezért az igazak nem remegnek meg, szilárdan állnak Isten törvényének alapján, ami stabilitást és biztonságot ad, a szívük rendíthetetlen (héberül: *kun*, ami azt is jelenti, hogy „szilárd”, „biztos”) az Úrban (Zsolt 112:1, 6-7). A törvény megtartói nem botlanak meg (Zsolt 119:165), ami Isten védelmét és vezetését jelzi az életükben (Zsolt 1:2-3, 6).

A zsoldáros lába/ösvénye világosságaként utal az Igére, ez megóvjá az ellenség rejtett csapdáitól (Zsolt 119:105, 110). Nagy a békességük Isten törvénye kedvelőinek (Zsolt 119:165), ami nyilván nem abból fakad, hogy teljes mértékben elkerülnék őket a bajok (Zsolt 119:161), hanem abból, hogy Isten közelségében maradnak, tartalmas kapcsolatot ápolnak vele.

Gyakorlati szempontból milyen segítséget jelent az életedben az, hogy ügyelsz Isten törvényeire, rendelkezéseire és bizonyosságaira? A kérdés másik oldala pedig az, hogy kellett-e már szenvedned ezek áthágása miatt?

További tanulmányozásra: Zsoltárok 86:5, 15; Ellen G. White: Jézushoz vezető út, „Isten szeretete az emberek iránt” c. fejezet.

Az Isten szeretet. Hogyan segít jobban megérteni a Zsoltárokból az Istenre és tetteire utaló különböző leírásokat, ha tisztában vagyunk ezzel az igazsággal? E heti tanulmányunk Isten és tevékenysége néhány fő tulajdonságainak bemutatására összpontosít, amelyek megalapozzák, szilárdá és biztossá teszik a világot. A zsoltárárók Istenhez, a Teremtőhöz, Királyhoz, Bíróhoz, velünk szövetséget kötő Megváltóhoz és Törvényadóhoz fordultak kéréseikkel. A világban betöltött további szerepeit különböző nevei és címei is tükrözik: Pásztor (Zsolt 23:1; 80:2), szabadtás Sziklája (Zsolt 95:1) és Atya (Zsolt 68:6; 89:27). Még a nagy küzdelem zűrzavarában is biztonságban lehetünk a világban, mert Istenünk mindenható Úr, minden cselekedetében és kijelentésében hűséges.

A zsoltárok tanulmányozását folytatva fontos észben tartani, hogy amikor olvassuk, mindig gondoljunk Isten jellemére, szeretetére és kegyelmére, illetve a világ megmentésére, helyreállítására vonatkozó tervére. A zsoltárokból hozzá fordulnak még azok is, akik a lázadásukért isteni ítélet alá kerültek, tudva, hogy haragja csak egy ideig tart, kegyelme azonban örökkévaló (Zsolt 103:8-9).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 45–51; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „A betegszobában” c. fejezet

1. Mi céllal teremtette Isten a földet?

---

2. Kit neveztek „országok úrnőjének”?

---

3. Mivé változnak az Úr hegyei?

---

4. Hol van Isten igazsága?

---

5. Mi szerez örömet a lábadozó vagy tartós betegségben szenvedő betegnek?

Általános áttekintés

Ezen a héten Isten szuverenitásának öt szempontját fogjuk elemezni, ahogy az a Zsoltárok könyvében kitárul előttünk:

- (1) A teremtés Isten szuverenitásának az alapja. Az Úr a menny és a föld (1Móz 1:1), valamint az emberiség Alkotója (1Móz 1:26).
- (2) Ennek a bibliai igazságnak az alapján különböző zsoltárirók kijelentik, hogy Jahve az egész világ és minden nép felett uralkodik.
- (3) Az Úr szuverenitása elválaszthatatlanul egybefonódik bírói munkásságával.
- (4) Bíróként közbenjár népe tagjaiért, lévén, hogy szövetségben áll velük.
- (5) Isten hűséges az egyezményben foglalt szabályokhoz, mivel szövetségének törvénye az alapja az Ó országának. Ahogy látni fogjuk, ez az öt szempont szorosan kapcsolódik egymáshoz.

Magyarázat

A 8. zsoltár két fontos gondolatot tartalmaz: Isten a Teremtő (Zsolt 8:3–5), és az ember Isten teremtő munkájának koronája (Zsolt 8:6–9). Ezeket a fogalmakat a zsoltár elején és végén ugyanaz a szöveg zárja közre (*inclusio* – refréntípus, amely egy szövegszakasz elején és végén jelenik meg): „Mi Urunk, Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!” (Zsolt 8:2, 10).

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a teremtés fontosságát a Szentírás tanításai között. Ézsaiás Isten teremtői minőségének érvét használja fel arra, hogy semlegesítse a bálványokba vetett hit feltételezett érvényességét (Ézs 40:12–31). Hasonlóképpen a zsoltáriró is ugyanarra az érvre hivatkozik, amikor elismeri Jahvét a menny szuverén Urának, és szembeszáll a bálványimádással (Zsolt 115:1–8; 95:3–5). Isten országának fundamentuma a keresztség. Ez a fundamentum kell, hogy legyen az ok, amiért imádjuk Istent (Zsolt 100:3–5). A teremtés a szombat motivációja (1Móz 2:1–3; 2Móz 20:8–11), a hetedik nap emlékeztető Isten hatalmára. Ezzel a háttérrel jobban megértjük Jelenések 14:7 versének üzenetét: „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!” Ennek az üzenetnek a prédikálása napjainkban fontosabb, mint bármely más történelmi korban, mivel az ellenség egy viszonylag új etiológiai paradigmát alkotott az életről: a fejlődést.

Isten mint Király

Isten a világmindenség Teremtője, következésképpen a Tulajdonosa is, tehát Király. „Uralkodik az Úr... Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te!” (Zsolt 93:1–2).

A 97. zsoltár összefoglalja Isten uralkodásának üzenetét:

- (1) „Az Úr uralkodik” (97:1). Sok zsoltár Királyként magasztalja Istent (47., 93., 95–99.).
- (2) Drámai hangulatú elemek veszik körül Istent: felhő, homályosság, tűz, mennydörgés, villámlás, föld, hegyek, az egek (Zsolt 97:2–6). Ezek a meteorológiai jelenségek és geológiai szépségek a királyok Királyának magasztosságát próbálják körülírni, ami tiszteletre és imádatra ösztönöz.
- (3) A zsoltáríró szégyenletesnek tartja a bálványimádást, és szembeállítja az Isten-imádat magasabbrendűségével (97:7).
- (4) Isten gyermekei dicsőítik Őt, és kormányzása igazságos ítéleteinek örvendenek (97:8–9).
- (5) Az Isten iránti szeretet a gonoszság gyűlöletére ihleti a hívőket (Zsolt 97:10). Az Úr megőrzi és megmenti a népét a gonoszok kezéből. Elegeted okok ezek az öröme és az Isten iránti hálára (Zsolt 97:11–12).

Isten mint Király gyermekei lelki békéjének és bizalmának a forrása. „Tisztesség a királynak, aki szereti a jogosságot! Te megerősítetted az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákobban” (Zsolt 99:4). Mivel Isten az egész föld felett Király, örvendünk és énekelünk kelenne („Énekeljete bölcsességgel!” – Zsolt 47:7–8).

Isten mint Bíró

Az Úr Bíró is egyben, mivel Ő Király. Az ókori Izrael korában a király mondott ítéletet jogi természetű kérdésekben (lásd Dávid [2Sám 14:1–23]; Salamon [2Kor 3:16–28]). Bevett szokás volt tehát abban a korban, hogy a király egyben az ország bírója is volt. A zsoltárosok is énekeltek erről.

A 75. zsoltár kijelenti, hogy Isten, a mi Bíránk „méltányosan ítél” (Zsolt 75:2), következésképpen nincs mitől félnünk Bíróként hozott ítéleteitől, ha csak nem állunk a gonosz oldalán. „Mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az Ő hűségével” (Zsolt 96:13). Isten ítéletének célja a gonoszok megbüntetése (Zsolt 75:5–6) és a hűségesek felemelése (Zsolt 75:2, 3, 8). Ugyanez az

elv a vizsgálati ítélet esetében is érvényes (Dániel 7): Isten megbünteti a kis szarvat (Dán 7:26), és bosszút áll az Ő népéért (Dán 7:22).

A hűségesek ünnepet ülnék Isten ítéletének hallatán (75:9), de nem azért, mert örvendenek a gonoszok megsemmisülésének, hanem mert Isten hűséges az Ő ígéreteihez, és megszabadítja a szükségben levőket (lásd Jel 19:2). A 75. zsoltár végén megtaláljuk Isten hűségének és szabaddításának gondolatát: „A gonoszok szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak” (Zsolt 75:11).

A szövetség Istene

Az ókori Közel-Keleten a szövetség egyezmény volt egy király és a vazallusa között. Ez a szövetség magába foglalta mindazt, amit a vazallusnak a király védelméért cserébe tennie kellett. Az Ószövetség átvette a kor e világi realitását, és a menny Királya és a követői közötti kapcsolatra alkalmazta. „Az ókori Közel-Keleten az egyezményben a Király két ígéretet tett a vazallusának. Az első: meg fogja támadni a vazallusát, amennyiben az fellázad ellene; és a második: megvédi hűséges vazallusát, ha külső támadás érné őt” (Tremper Longman III., Raymond B. Dillard: *An Introduction to the Old Testament*, 2006, 260. o.). Amikor a hívő megérti ezt, bizalom költözik a szívébe, mivel a szövetségnek köszönhetően bízhat Isten oltalmának bizonyosságában.

Ebben a kontextusban Jahve harcokként van bemutatva a Zsoltárok könyvében. A 7. zsoltár egy ütközet előtti ima, amelyben az író Isten közbelépését kéri az Ő népe érdekében (Zsolt 7:2–3), valamint az ellenség megsemmisítését (Zsolt 7:5–10). Isten a zsoltáros oltalma, védővára, pajzsa (7:11). A harcos Isten kardot és kézívet visel, halálos eszközöket (Zsolt 7:13–14), és vermet ás az ellenségeinek (7:16).

A törvény Istene

Mivel igazságos uralkodó, Isten „megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké, az ő rendeletéről, amelyet megszabott ezer nemzetségiglen” (Zsolt 105:8). A szövetség alapja Isten törvénye, következésképpen nem véletlen, hogy az Úr parancsolatai a Zsoltárok könyvének egyik alaptémája (lásd 1. zsoltár). Tulajdonképpen a leghosszabb zsoltár, a száztizenkilencedik – és egyben a Biblia leghosszabb fejezete – teljes egészében a Tórára (a törvényekre) összpontosít.

A zsoltáríró Isten törvényéről alkotott felfogása különbözik attól a véleményétől, amelyet napjainkban bizonyos körökben hangoztatnak, mi-

szerint az isteni törvény merev szabálycsomag, amelyet szigorúan tiszteletben kell tartani és követni, nehogy súlyos büntetéseket vonjon magára bármely cikkely áthágása. Dávid a törvényre utalva azt nyilatkozta, hogy „az Úr bizonyágtétele” megváltoztatja és megvidámítja a szívet, bölccsé teszi a tudatlant, és megvilágosítja a szemeket (Zsolt 19:8–11). Hányan közülünk mondhatják el ugyanezt országunk törvényeivel kapcsolatban? A szövetségi kapcsolatban a parancsolatok irányvonalak, amelyek megvilágosítják a megértésünket, és képessé tesznek arra, hogy mély kapcsolatot ápoljunk Teremtőnkkel, Királyunkkal és Ítélnőnkkel.

A Tóra inkább tanítás, mint jogi előírás. Ebből a szempontból a zsolttárok felbecsülhetetlen kincsként mutatják be Isten törvényeit, amelyek „kívánatosabbak az aragnál, még a sok színaragnál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is” (Zsolt 19:11). Aki Isten szövetségében él, Istennel él szoros kapcsolatban.

Alkalmazás

Mennyire lenyűgöző megértenünk, milyen mértékben kapcsolódnak egymáshoz a héten tanulmányozott teológiai kérdések! E tematikai sorozat alapja és kezdete Isten teremtői mivoltának a kijelentése. Ennek az alapvető igazságnak a tagadása egyenlő Isten világot vezető és minden embert megítélő minőségének elutasításával. Ilyen értelemben, ha Isten nem lenne mindenki Bírója, akkor bárki bármit cselekedhetne belátása szerint, nem lenne egyetlen örök törvény sem, amelynek engedelmeskedhetne, és nem lennének abszolútumok sem. Sajnos nap mint nap eláraszt minket ez a filozófia, keresztények is áldozatául esnek ártalmas szofizmáinak. Ezért oly fontos az e heti tanulmány számunkra és családunk, fiataljaink, gyülekezetünk tagjai számára.

Azáltal, hogy elismerjük az Urat Teremtőnknek, elfogadjuk életünk feletti uralkodását és azon jogát, hogy irányítsa, vezesse azt, és akár meg is feddjen, ha szükséges. Végsősoron Ő a mi Bíránk, Teremtőnk, aki szeretetteljes szövetségi kapcsolatban kíván lenni velünk. A Biblia megígéri, hogy ha engedelmeskedünk Istennek, és vele járunk, szép és vigasztaló tapasztalatban lesz részünk.

Egy részletkérdés felett átsiklott a figyelmünk, és csak futólag említettük: az örömteli, dicsőítő magatartás ápolása. Kérj meg valakit, hogy olvassa fel hangosan az alábbi bibliaverseket! Bátorítsd a csoportod tagjait, hogy a zsolttároséhoz hasonló lelki életre törekedjenek!

„Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak!
Vigadozzunk a mi szabadításunk kősziklájának!
Menjünk elébe hálaadással;
Vigadozzunk neki zengedezésekkel,
Mert nagy Isten az Úr,
és nagy király minden istenen felül.”

(Zsolt 95:1–3)

Kevesebbet kérjünk és panaszkodjunk, és többet dicsőítsük imáinkban Istent és Bíránkat! Áhítati életünk boldogabb lesz, s mindennapi fáradozásunk könnyebb, ha szövetségben állunk a menny Istenével.

Meghallgat és megszabadít az Úr

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 17:8; 121; 139:1-18; Máté 23:37;
1Korinthus 10:1-4; Zsidókhöz 4:15-16

Alapige: „Ha az igazak kiáltanak, az ÚR meghallgatja és minden bajukból kimentí őket” (Zsolt 34:18).

Újból és újból rávilágítanak a Zsoltárok, hogy a mindenható Úr, aki megteremtette és fenntartja a világmindenséget, személyes Istenként mutatja meg magát, Ő kezdeményezi, őrzi a kapcsolatot népével.

Isten közel van népéhez és égen-földön minden teremtményéhez (Zsolt 73:23, 25). „Az ÚR a mennyekbe helyezte trónját” (Zsolt 103:19, ÚRK), „a felhők fölött” (Zsolt 68:5, SZIT) száguld, ugyanakkor „közel van... minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt” (Zsolt 145:18). A zsoltárok könyve egyöntetűen azt az igazságot képviseli, hogy az Úr az élő Isten, aki a hozzá fordulók érdekében cselekszik (Zsolt 55:17-23). Azért olyan nagy a jelentősége ennek a könyvnek, mert verseit az élő Isten sugalmazta, neki szólnak, aki hallja imáinkat és válaszol is rájuk.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy az Úr közelségének belé vetett hitet és parancsolatai iránti engedelmisséget kell kiváltania belőlünk, ennél nem fogad el kevesebbet, amint ez oly gyakran megmutatkozott Izrael történelmében.

- 1** Olvassuk el **Zsolt 139:1-18** verseit! Milyen költői nyelvezettel festi le Isten hatalmát (1-6. vers), jelenlétét (7-12. vers) és jóságát (13-18. vers) ez a szakasz? Mit árul el mindez Isten ígéreteiről?

Előfordult már, hogy segíteni akartál valakinek, de nem volt rá lehetőség? Vagy talán mások segítettek volna neked, csak nem tudták, mire van szükséged? Még a legjobb szívű és szándékú emberek sem olyanok, mint Isten, aki egyrészt tökéletesen ismer bennünket és a körülményeinket, másrészt minden lehetősége, ereje is megvan ahhoz, hogy segítsen. Ezért a segítségre, szabadításra vonatkozó ígéretei nem üres szavak csupán, hanem szilárd biztosítékok.

Isten annyira jól és különlegesen ismeri a zsoltárost, hogy még az anyaméh sem rejtheti el előle (Zsolt 139:13, 15). Az isteni ismeret kiterjed az időtöltésre (Zsolt 139:2), a legbensőbb gondolatokra (Zsolt 139:2, 4) és a térre (Zsolt 139:3), a zsoltáríró egész lényére. Mindez a csodálatos tudás abból adódik, hogy Isten a Teremtő, aki jól ismeri népét, és ez megmutatkozik gondoskodásában. Ne rémüljünk meg attól, hogy Isten ilyen mélyrehatóan ismer bennünket, inkább vezessen Jézus karjába, késztesen hálára azért, amit értünk tett a kereszten! Hiszen Jézusba vetett hittel részesülhetünk az Ő igazságában, ami „*az Istennek igazsága*” (Róm 3:5, 21).

A zsoltár úgy ábrázolja Istent, mint aki mindenhová elér: „a Seolba”, azaz a sírba és a sötétségbe is (Zsolt 139:8, 11-12), olyan helyekre, amelyeket általában nem Isten lakhelyeként említ az Írás (Zsolt 56:14). Mindenütt jelenvaló voltát azzal is érzékelteti, hogy „*a hajnal szárnyaira*” kelve – keletről – eljut „*a tenger túlsó szélére*” (Zsolt 139:9) – nyugatra. Ezek a képek azt fejezik ki, hogy az egész világmindenségben nincs olyan hely, ahová Isten ne érne el. Nem része az univerzumnak, mint ahogy némelyek gondolják, de közel van annak egészéhez, mivel mindent Ő teremtett és tart is fenn (Zsid 1:3).

Isten mindent tud rólunk, ezért segíthet nekünk és helyreállíthat. Hatalmas voltára ismét rácsodálkozva a zsoltárosból feltör a dicsőítés, bizalma megújul. Örömmel veszi, hogy Isten megvizsgálja, hiszen így távolíthatja el az életéből mindazt, ami zavarná a vele való kapcsolatát.

Némelyek talán félelmetesnek találják azt, hogy Isten annyi mindent tud róluk, még a legsötétebb titkaikat is. Miért olyan fontos tehát, hogy az evangélium az egyetlen reményünk?

- 2** Olvassuk el Zsolt 40:2-4, 50:15, 55:23 verseit és a 121. zsoltárt! Ezek szerint mennyire vesz részt Isten a napi ügyeinkben?

Az Úr a Szentírásban kinyilatkoztatja, hogy Ő az élő Isten, aki fel lép azokért, akik hozzá kiáltanak. A zsoltáros elmondja: „Az ÚRra nézek szüntelen” (Zsolt 16:8, ÚRK). Bízunk benne, ezért hozzá fordul (Zsolt 7:2; 9:11). Meghallja az Úr, még ha a „mélységből” kiált is (Zsolt 130:1-2), ami azt az üzenetet közvetíti, hogy az életben nincs olyan körülmény, ami kívül esne uralmának fennhatóságán. Ezért a zsoltáros kérése sosem reménytelen, ha mégoly sürgető is.

A 121. zsoltár annak örömét fejezi ki, hogy milyen erővel jelenik meg Isten a hűséges hívő életében.

„Nem engedi, hogy lábad inogjon” (Zsolt 121:3). A „láb” gyakran az ember életútjára utal (Zsolt 66:9; 119:105; Péld 3:23). A héberben az a szó, ami a magyar fordításban „inogjon”, azt a biztonságot fejezi ki, amit Isten ad a világnak (Zsolt 93:1) és Sionnak (Zsolt 125:1).

Az Úr Izrael őrizője, aki nem szunnyad, nem alszik el. Ez a kép kiemeli, hogy Isten folyamatosan éberrel figyel, tette kész gyermekei érdekében (Zsolt 121:3-4).

Az Úr „a te árnyékod” (Zsolt 125:5-6), ez a kivonulás idejéből a felhőoszlopot (2Móz 13:21-22) idézi. Az Úr fizikai és lelki védelmet is ad népének.

Isten a hívő jobbán van (Zsolt 121:5). A jobb kéz jellemzően az ember erősebb keze, amivel cselekszik (Zsolt 74:11; 89:14). Itt Isten közelségére és jóindulatára utal (Zsolt 16:8; 109:31; 110:5).

Zsolt 121:6-8 egyértelműen megerősíti, hogy Isten védelmezi népét. Őrzi gyermekeit a gonosztól, sem a „nap”, sem a „hold” nem árt nekik. „Megőrzi az ÚR a te ki- és bemeneteledet” (ÚRK). Ezek a költői képek Isten mindenre kiterjedő, szüntelen védelmét emelik ki.

Mi a lényege mindennek? A zsoltáríró bízott Isten szeretetteljes gondoskodásában, és természetesen nekünk is ezt kell tennünk.

Hogyan tapasztalhatjuk még inkább Isten gondoskodását a gyakorlatban? Hogyan működhetünk jobban együtt vele, hogy cselekedhessen bennünk és értünk?

- 3** Olvassuk el Zsolt 17:7-9, 31:2-4 és 91:2-7 verseit! Mit tesz a zsoltáros a megpróbáltatás idején?

A zsoltáríró különféle bajokkal szembesül, amelyek között az Úrhoz fordul, Ő a menedéke minden nehézségben. A bizalom tudatos választás, amivel az ember minden körülmények között elfogadja Isten uralmát az élete felett. Amennyiben nincs bizalom a bajban, akkor sosem lesz!

„Azt mondom az Úrnak: *Én oltalmam, váram, Istenem óbenne bízom!*” – hangzik a zsoltáros bizonyágtétele, ami az Istennel szerzett múltbeli tapasztalataiból fakad. Most ez erősíti a hitét a jövőre nézve. A Felséges Istenhez, a Mindenhatóhoz kiált (Zsolt 91:1-2), mindent felülmúló jóságára gondol.

A zsoltáríró az Istenben található biztonságról is szól: Isten a népének „*rejteke*”, „*árnyéka*” (Zsolt 91:1), elmondja, hogy Ő az „*oltalmam, váram*” (Zsolt 91:2), „*szárnyai*” védelmeznek, mint „*pajzs és páncél*” (Zsolt 91:4, ÚRK). Majd hozzáteszi: a Felséges a „*hajlékod*” (Zsolt 91:9). Az akkori kor kultúrájában ezek a képek a biztonságos menedék fogalmának a jelképei voltak. Gondoljunk csak a nap elviselhetetlen, perzselő forróságára azon a földrészen, hogy igazán értékelni tudjuk az árnyékot, vagy pedig Izrael történelmének háborúira, amelyek a pajzs vagy a vár biztosította menedék értékét emelik ki!

- 4** Milyen képet találunk Zsolt 17:8 és Mt 23:37 verseiben? Mire utal ez a hasonlat?

Az egyik legbensőségesebb metafora az, hogy: „*szárnyaid árnyéka*” (Zsolt 17:8; 57:2; 63:8), vigasztalást és biztonságot közvetít, az anyamadar biztosította védelemre utal. Az Urat a fiókáit szárnyaival óvó sas-hoz hasonlítja (2Móz 19:4; 5Móz 32:11), vagy tyúkhöz, ami a kiscsirkéit a szárnyai alá gyűjti (Mt 23:37).

Hogyan birkózunk meg azzal, ha súlyos csapások érnek bennünket, és mintha nem látnánk az Úr védelmét? Miért nem azt jelentik ezek a traumák, hogy elhagyott minket Isten?

- 5** Hogyan ír Pál a kivonulás történetéről **1Kor 10:1-4** verseiben? Milyen lelki tanulságot akar ezzel átadni?
-
-

- 6** Olvassuk el a **114. zsoltárt!** Milyen költői eszközökkel érzékelteti a zsoltáros azt, ahogyan Isten kiszabadította Izraelt Egyiptomból?
-
-

Gyönyörű költői nyelvezettel írja le ez a zsoltár, hogy csodálatos módon szabadította ki népét Isten az egyiptomi szolgaságból. Az egész Ószövetségben, de az Újszövetségben is megmentő hatalmának szimbólumaként jelenik meg az Egyiptomból való kivonulás. Pál a Korinthusi levélben is Jézus Krisztus megváltó tettének jelképeként utal erre az igaz történetre.

A 114. zsoltár is az isteni szabadítást emeli ki azzal, hogy a mindenható Teremtőnek hatalma van a természet erői felett, így mentette meg népét a kivonulás idején. A tenger, a Jordán folyó és a hegyek meg a halak költői képekkel utalnak a természeti és emberi erőkre, amelyek szembeállnak az ígért földje felé tartó Izrael népével (5Móz 1:44; Józ 3:14-17). Az egész föld fölött Isten uralkodik.

Isten gyermekeinek a mennyei Jeruzsálem felé vezető útja minden korban és helyen veszélyekkel teli. A Zsoltárok bátorítanak, hogy nézzünk túl a hegyeken, a menny és a föld Teremtője felé (Zsolt 121:1).

A 114. zsoltár által bemutatott jelenet érzékelteti annak a történetnek is a hangulatát, amikor Jézus lecsendesítette a viharzó tengert, amivel azt hirdette, hogy az egyháznak nem kell félnie semmitől, mert Ő meggyőzte a világot (Mt 8:23-27; Jn 16:33). Az Úrnak a népéért végbevitt hatalmas tettei következtében az egész föld megremeg (Zsolt 114:7). Ezen inkább elismerést és imádatot értsünk, mint rettegést (Zsolt 96:9; 99:1). Istennel az oldalukon a hívőknek semmitől sem kell félniük.

Milyen lelki veszélyek fenyegetik a hívőket? Hogyan tanulhatunk meg az Úr hatalmára hagyatkozni, nehogy teret engedjünk a leselkedő veszélyeknek, amelyek éppannyira valóságosak most, mint amilyenekkel a zsoltárírók szembesültek?

- 7** Olvassuk el Zsolt 3:5, 14:7, 20:2-4, 27:5, 36:9, 61:5 és 68:6, 36 verseit! E szövegek értelmében tehát honnan jön a segítség?

A lelki és fizikai menedék, segítség motívuma figyelemre méltó módon jelenik meg a szentély összefüggésében, ami a segítség, a biztonság és a szabadulás helyszíne. Menedéket nyújt a bajban lévőknek, Isten onnan védelmezi az árvákat, az özvegyeket, és ad erőt népének. Amikor „*a tökéletes szépségű Sionról ragyog föl az Isten*” (Zsolt 50:2, ÚRK), hirdetik Isten igazságos ítéleteit és árad az Úr áldása (Zsolt 84:5; 128:5; 134:3).

A szentély menedéke felülmúlja a világ bármely más helyén tapasztalható biztonságot, mert Isten személyesen ott lakozik. Nem csupán a templom szilárd építménye, hanem az Ő jelenléte ad biztonságot. Hasonlóképpen a Sion hegye (ami valójában inkább egy domb) minden hegy felett áll, mivel ott lakozik az Úr (Zsolt 68:16-17; Ézs 2:2).

- 8** „*Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül*” (Zsid 4:15-16, ÚRK). Milyen szempontból állítható párhuzamba ez azzal, amit a zsoldáros mond a szentélyről?

Isten templomának szentsége készíteti a zsoldárírókat arra, hogy elismerje: minden ember bűnös, egyáltalán nem vagyunk méltók a kegyelemre. Kijelenti továbbá, hogy a szabadítás kizárólag az Isten hűségén és kegyelmén alapszik (Zsolt 143:2, 9-12). Nincs semmi érdemünk előtte. Az ember csak akkor könyöröghet a szabadítás bizonyosságáért, ha bűnbánatot gyakorolva, Isten kegyelmét és megbocsátását elfogadva megfelelő a kapcsolata vele. A szentélyszolgálat a Jézus általi üdvösséget jelképezte.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet.

Mit tanulhatunk Jákób esetéből a kitartó imádságról és az Isten iránti feltétlen bizalomról? A Zsoltárok erősítik a hitünket Istenben. Ő igen biztos menedéke azoknak, akik erős kezébe helyezik az életüket. „Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni a benne bízókért. Ma Isten népének azért nincs nagyobb ereje, mert saját bölcsességében bízik és nem ad alkalmat Istennek, hogy hatalmát érette kinyilatkoztassa. Ő minden szükségben segít a benne hívó gyermekein, ha teljes bizalmukat belé helyezik és híven engedelmessé válnak neki” (i. m. 459. o.). Ugyanakkor egyes zsoltárok komoly kihívást jelentenek számunkra, ha az adott helyzetünkkel nem egyeznek a bennük foglalt ígéretek. Ilyenkor egyszerűen meg kell tanulnunk bízni Isten jóságában, ami a legerőteljesebben a kereszten mutatkozott meg. Bizonyos zsoltárokkal időnként hamis reményt is lehet kelteni. Amikor Sátán gonosz módon Zsolt 91:11-12 verseit idézte, Jézus a válaszában rámutatott, hogy az Isten iránti bizalom nem téveszthető össze az istenkísértéssel (Mt 4:5-7), és nem is szabad szemtelen módon olyat kérni Istentől, ami akaratával ellenkezik.

„Krisztus egyházának és a keresztyén embernek nem azok a legnagyobb győzelmei, amelyeket tehetséggel vagy műveltséggel, gazdagsággal vagy az emberek jóindulatával elér, hanem amelyeket Isten fogadótermében arat, amikor komoly, küzdő hite belekapaszkodik Isten hatalmának erős karjába” (i. m. 162. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 52–58;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Ima a betegekért” c. fejezet

1. Mit fog meglátni a föld minden határa? _____
2. Mi lesz Isten számára olyan, mint Noé özönvize a földön?
_____
3. Mi lesz az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, mely el nem töröltetik?
_____
4. Hol lakozik a Magasságos? _____
5. Mit kell elrendezni, mielőtt a beteg baját hittel az Úr elé tárjuk? _____

Általános áttekintés

A Zsoltárok könyve imádságos könyv. Bármilyen témát is közelít meg – dicsőítés, panaszkodás, messianisztikus reménység, Isten országa, vagy a megváltás története –, a zsoltárírók erős, Istenbe vetett bizalomról tesznek bizonyosságot. Függetlenül a szükségseikről vagy a körülményektől, bíznak abban, hogy a Teremtő mindig velük lesz.

A múlt héten Isten felsőbbrendűségéről beszéltünk, arról, ahogyan a zsoltárok szuverén mennyei Úrként, Királyként, Teremtőként és Ítéelőként mutatják be Őt. Ezek a leírások és a hozzájuk tartozó hitvallások életre keltik a zsoltárírókban a bizalmat, hogy Isten minden körülmény között megmenti az Ő gyermekeit. Tartsuk mindvégig szem előtt ezt a csodálatos ígéretet. Oszd meg csoporttagjaiddal ezt a reménységet!

Magyarázat

Isten meghallgatja az imákat

A zsoltáríró folyamatosan könyörög az Úrnak, hogy hallgassa meg őt, néhány zsoltár egyenesen ezzel a kéréssel kezdődik (4., 13., 17., 27., 28., 54., 55., 60., 61., 64., 86., 102., 108., 130., 140., 142., 143.). Ezekben az énekekben a zsoltáros fájó szívvel Istenhez kiált: „Uram, seregeknek Istene! Hallgasd meg az én könyörgésemet!” (Zsolt 84:9), és bízik abban, hogy „az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimentí őköt” (Zsolt 34:18).

A zsoltárok szerzői időnként kijelentik, hogy Isten meghallgatta a panaszaikat és a szükségleteikből fakadó kéréseket (Zsolt 22:25; 28:7; 31:22–23; 34:5; 40:2; 66:19; 116:1; 120:1): „Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzon reám” (Zsolt 77:2). Isten régi imákra adott válasza megerősíti a zsoltárírókban a hitet, hogy a jövőben is válaszolni fog a kérésekre (Zsolt 4:2; 6:8–10; 10:7; 17:6; 65:3). Biztosítanak minket afelől, hogy Isten kész meghallgatni az imáinkat reggel, délben és este (Zsolt 5:3; 55:17). A tapasztalatok bebizonyították, hogy ha a család szomorúságot, csalódást is okozna, Isten meghallgatja a kérésüket (Zsolt 106:44).

Ebben a kontextusban a „meghall/meghallgat” ige (héber: *samah*) többet jelent egy hang vagy hanghatás észlelésénél. Ha Isten a hang észlelője, a „meghall/meghallgat” ige a cselekvést is magába foglalja, tehát bízhatunk abban, hogy Isten, válaszként az imára, népe érdekében fog

cselekedni. Amikor Izrael népe rabként élt Egyiptomban, Isten „meghallá fohászkozásukat” (2Móz 2:24), és kiszabadította őket a fogságból. A Zsoltárok könyve felszólít minket, hogy mi is bízunk Isten válaszában.

Isten törődik velünk

A Zsoltárok könyvében Isten erős Királyként van bemutatva, aki kész harcra szállni az Ő népéért, ugyanakkor jóságos és szerető Istenként is megjelenik mindazoknak, akik bíznak benne. A zsoltárirók különböző képek segítségével érzékeltetik Isten szerető gondoskodását: jó Pásztor, aki gondoskodik az Ő védtelen bárányairól (23). Pásztorukként mindent megad nekik, amire szükségük van (23:1): a megnyugvást, az élelmet és a vizet (23:2), enyhíti fájdalmukat és vezeti őket (23:3), velük van a halál árnyékának völgyében (23:4), gazdagon megelégti őket (23:5), jósága és kegyelme követi őket (23:6).

Isten óvó gondoskodásának leírásához a zsoltáriró egy a fiókáit szárnyai alá rejtő madár képét állítja az olvasók elé (91:1, 4). Isten, a mi Oltalmunk mindig odafigyel gyermekei szükségleteire (Zsolt 121:4). Olyan, akár egy apa, aki könyörül az ő gyermekein (Zsolt 103:13), és védelmezi az árvákat. Szeretete és oltalma azonban a szülői szeretet korlátait is átlépi: „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem” (Zsolt 27:10).

Milyen szép szemléltető képek ezek Isten irántunk való gondoskodásáról! Kívánom, hogy ihlessenek minket, és teljesen a gondjaira bízuk az életünket!

Isten a mi Menedékünk

A Biblia visszafogott a melléknevek használatát illetően. A kevés jelzőt pótlandó a zsidó költők gyakran használják a hasonlatokat és a metaforákat gondolataik érzékletes bemutatásához, amikor például azt ecsegtelik, hogyan védi meg Isten a követőit a világ bonyolult körülményei közepette: „Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen” (Zsolt 61:4). Álljunk meg egy pillanatra, és elemezzük az itt használt metafora képeit:

- (1) Menedék** (61:4; 143:9) – Ez a kép biztos helyet sugall a háború közepette, menedékhelyet a vihar és a perzselő hőség útjában.
- (2) Torony** (61:4) – A bibliai időkben (sokkal inkább mint napjainkban) a tornyok a biztonságot képviselték a menekülők szemében. Háborúban vagy üldözések idején az emberek a tornyokban bújtak el, ahogy Gedeon és Abimélek is (Bírák 8:17; 9:50–52).

A 18. zsoltár 2. és 3. verse egy sor, Jahvéra vonatkozó metaforát tartalmaz, amely más zsoltárokból is megjelenik:

- (3) **Erősség** – ez a kifejezés az állandóság/szilárdság/keményiség fogalmát hozza előtérbe: Isten a mi biztos támaszunk.
- (4) **Kőszikla** – Általában a héber nyelvben ez a kifejezés egy nagy követ vagy sziklát jelölt, amely biztonságot nyújt támadások idején. A Benjámin maradékához tartozók Rimmon kősziklájára menekültek (Bírák 20:47). Így szabadultak meg a pusztulástól.
- (5) **Vár** – a várak, erődítmények jól védett, jól védhető katonai támaszpontok voltak. Jósafát számos ilyen erődítést építtetett Júdeában, hogy védje a királyságot (2Krón 17:12).
- (6) **Pajzs** – Ez a tárgy a harcmezőn küzdő katona leghatékonyabb védekező fegyvere volt (ld. 114:2).
- (7) **Üdvösségem szarva** (Károli, ford. megj.)/**erős helyek** – a biztonság szimbóluma, védelmi épített struktúrák a hegyekben (Bírák 6:2 – „erősségek, amelyek a hegyekben vannak”; 1Sámuel 23:14, 19 – „erős helyek... a pusztában, erdőben”)

Hogyan alkalmazhatók ezek a képek a mai, modern életben, hogy általuk jobban megértsük Isten gondoskodó oltalmát? Mennyei Atyánk minden bizonnyal szüntelenül óv minket a világ veszélyei közepette.

Isten a mi Védelmezőnk

Isten bosszút áll értünk, védelmez és kivívja számunkra a győzelmet. Ez egyértelműen a valós életből merített kép, és elsősorban az özvegyek és árvák esetében használatos. A Jób és a Zsoltárok könyve az özvegyek és árvák Védelmezőjeként mutatja be az Urat (Zsolt 68:6; héber *dayin*, jelentése: bíró). A *dayin* az illető „ítéletével és ügyével” (Zsolt 9:5) áll kapcsolatban, vagy az ítélettel összefüggésben használatos, mint Zsoltár 76:9–10 szakaszában, ahol Isten a szegények és elnyomottak védelmezőjeként van leírva (Zsolt 10:17–19; vö. 5Móz 10:18; Zsolt 10:14). Istent dicsőítik a szegények (Zsolt 74:21), „mert (Ő) nem veti meg és nem utálja meg a szegény nyomorúságát, és nem rejti el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja” (Zsolt 22:25). Jahve mindig megvédi az elnyomottakat (Zsolt 72:4; 103:6; 146:7).

Isten a mi Szabadítónk

Az eddig elemzett kifejezések és metaforák Isten figyelmes gondviselésének egy-egy aspektusát tárják fel. Isten azonban Szabadítónk is. A Zsoltárok könyvében négyszer tűnik fel ebben a státuszában:

- (1) Zsolt 18:3 – A zsoltáros ellenséggel vívott küzdelmének kontextusában Szabadítónak nevezi Istent. Amint már láthattuk, ez a zsoltár erős harcosként írja le az Urat.
- (2) Zsolt 40:18 – Itt a bűnből való szabadulásról van szó. Dávid elismeri a megcáfolhatatlan valóságot: „Mert bajok vettek engem körül, amelyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek” (Zsolt 40:13).
- (3) A zsoltáríró segítségül hívja Szabadítóját (Zsolt 70:6), amikor rosszakarói, az életére törők megtámadják.
- (4) A 144. énekben a zsoltáríró arra kéri Szabadítóját (2. vers), hogy mentse meg azoktól, „akiknek szája hazugságot beszél, s jobb kezük a hamisság jobb keze” (144:8).

A zsoltárok szerint Isten meg akar minket szabadítani a bűneinktől, a szorongásainktól és az embertársainkkal meglévő problémáinktól, közvetkezésképpen a szó teljes értelmében Jézus a mi Szabadítónk.

Segítség a szentélyből

E heti tanulmányunk célja nemcsak a zsoltárírók irodalmi és művészi érzékének méltatása. Túl a leleményes költői képek szerzte élményen, a stílusalakzatok és metaforák feltárják Isten emberiséget megváltó munkájának mélyebb értelmét. Dávid írta: „Felszóval kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet az ő szentsége hegyéről” (Zsolt 3:5), és „szavamat meghallá templomából” (18:6). Isten felszabadító beavatkozása, valamint gondoskodása és oltalmazó munkája a mennyei szentélyben értünk végzett szolgálatával kezdődik.

A Zsoltárok könyvének néhány kulcsmomentuma arra tanít minket, hogy az Úr a mennyei szentélyben az emberek érdekében cselekszik (lásd Zsolt 11:5–6; 20:3; 29:9; 33:13–14; 60:8; 68:36; 96:1–13; 102:20–21; 150:1–6). Eme igeszakaszok (és egyéb ószövetségi bibliaversek) tanulmányozása nyomán írta Elias Brasil de Sousa a következőket: „A mennyei szentély imádati helyként is megjelenik a Szentírásban, ahol az emberek Jahvét – segítségük forrását – dicsőítik, ugyanakkor az engesztelés helyeként is, ahol Isten megtisztító és megbocsátó munkájában részesülnek” (The Heavenly Sanctuary/Temple Motif in the Hebrew Bible: Function and Relationship to the Earthly Counterparts”, doktori disszertáció, Andrews Egyetem, 2005, 358. o.).

Oltalmazónk és Szabadítónk szent hegyéről hallja kéréseinket, és az érdekünkben cselekszik. Hetednapi adventistákként a legtöbbször, ami-

kor a „mennyei szentély” kifejezést halljuk, a nagy engesztelési napra és az advent előtti ítéletre gondolunk. Természetesen, ez a „jelenvaló igazság” központi eleme. Ugyanakkor még az engesztelési nap végső munkája előtt Isten megbocsátó, gondoskodó és oltalmazó szolgálatára kellene összpontosítanunk. Krisztus főpapi közbenjáró munkája lényeges az üdvösségünket illetően. Az egész menny részt vesz a megváltásunkban.

Alkalmazás

A Zsoltárok könyve az erős érzelmek könyve, amelyben az eksztázistól az elégikus hangulatig, az összetett érzésektől az egyszerűbbekig sok minden reflektorfénybe kerül. A Zsoltárok ugyanakkor a mély teológiai fogalmak könyve is. A Biblia héten tanulmányozott igazságai, költői képei, metaforái csodálatos ígéretet tartalmaznak, amelyek teljesedését naponta kérhetjük küzdelmeink során. Miközben a zsoltárok leírásait és illusztrációit olvassuk, szakítsunk időt arra is, hogy elmélkedjünk felettük, hogy jobban megértsük e képek által szemléltetett mély igazságokat.

A jelen tanulmány kulcsfontja annak megértése, hogy a menny Ura az Őrzőnk és Megmentőnk, aki hallja imáinkat és kéréseinket, és törődik velünk. „Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát” (Zsolt 33:13). Isten irgalommal és jósággal teljes szívvel vizsgál meg minket és családunkat; a mennyei szentélyből végtelen szeretettel és igazságossággal ítélkezik cselekedeteink felett.

január 27 – február 2.

Ének az Úrról idegen földön

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 22:2; 69:2-4; 73:1-20; 77; 79:5-13;
88:4-13; 1Péter 1:17

Alapige: „Hogyan énekelnénk az ÚR énekét idegen földön” (Zsolt 137:4)?

Nem is kell mélyre ásni *A zsoltárok könyvében*, hogy meglássuk: ezek az énekek nem tökéletes körülmények között hangzanak el, hanem a bűn, a gonoszság, a szenvedés és a halál világában. A rossz folyamatosan veszélyezteti a mindenható Úr és igazságos törvényei által fenntartott stabil teremtettséget. Amint egyre jobban megmérgezi a bűn a világot, Isten népe számára az mindinkább „idegen földdé” lesz. Ez okoz problémát a zsoltárosnak. Hogyan lehet tehát hittel élni idegen földön?

Amint már láttuk, a zsoltárosok elismerik Isten legfőbb uralmát, erejét, valamint azt is, hogy döntései igazságosak. Tudják, hogy Ő az örök menedék és segítség a nehéz időkben, aki soha nem hagy el. Éppen ezért időnként összezavarodnak (ugyan ki ne tenné?) Isten látszólagos távolléte miatt, amikor tapasztalják a mindenható, jó Úrral szembeszegülő gonoszság virágzását. A Zsoltárok imáinak paradox jellegét mutatja az is, ahogyan az írók Isten látszólagos hallgatását fogadják, vagyis reagálnak az Úr vélt távolliségére, mint ahogy jelenlétére is.

1 Olvassuk el Zsolt 74:18-22 és 79:5-13 verseit! Mi forog kockán a szakaszok szerint?

A zsoltáros igyekszik megérteni az Isten és a gonoszság erői közötti nagy küzdelmet, rámutat az Úr felfoghatatlanul hatalmas hosszútűré-sére, valamint végtelen bölcsességére és erejére.

A *zsoltárok könyvében* a gonoszság problémája elsősorban teológiai jellegű, kikerülhetetlenül érint Istennel kapcsolatos kérdéseket. Tehát Jeruzsálem és a templom lerombolását főként azért tekinti Istenre nézve rossz hírnek, mert a pogányoknak alkalmat adott a gyalázására. Isten öröksége (Izrael népe) a jele a meg nem szűnő isteni kiválasztásnak és szövetségnek (5Móz 4:32-38; 32:8-9). Végidei dimenziója is van az „Isten öröksége” fogalmának, ugyanis egy nap minden nép Isten öröksége lesz, Őt követik majd. A népek megszállták Isten örökségét, az Úr ígéreiteit veszélyeztetve.

A zsoltáríró vitathatatlanul elismeri, hogy a bűneik megrontották az Istennel való szövetséges kapcsolatukat, ők szabadították magukra a következményeket (Zsolt 79:8-9). Túlélésük kizárólag Isten kegyelmes közbelépésétől függ, attól, hogy a bűnért való engesztelés által helyreállítja velük a szövetséges kapcsolatot. Az Úr a „szabadító Istenünk” (Zsolt 79:9), ez is a szövetségi ígéréteihez való hűségét fejezi ki.

Azonban Izrael jólétének helyreállításánál sokkal fontosabb Isten jellemének megvédése a világ előtt (Zsolt 97:9). Amennyiben a népek gonosz tettei büntetlenül maradnak, úgy tűnik, mintha Istent elhagyta volna az ereje (Zsolt 74:18-23; 83:17-19; 106:47). A nevét csak az igazolja és emeli fel, ha megmenti népét.

Ma is ugyanaz az elv működik, mint akkoriban. A bűnünk, a visszaesésünk, a gonoszságunk nemcsak miránk hoz szégyent, hanem a legrosszabb, hogy Istenre is, akihez tartozónak valljuk magunkat. Helytelen cselekedeteink a bizonyágtételünket és a misszióinkat is gyengítik. Hány embert fordítottak már el a hittől a magukat kereszténynek tartók tettei?!

„Isten tisztelete, Krisztus tisztelete elválaszthatatlanul össze van kötve Isten népe feddhetetlen jellemének fejlődésével” (Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 578. o.). Hogyan értsük ezt a fontos igazságot? Mit jelent a keresztény életünkre nézve?

- 2** Olvassuk el Zsolt 41:2-5, 88:4-13, 102:4-6, 12, 24-25 verseit! Milyen tapasztalatokat írnak le ezek a szakaszok? Mennyire tudjuk átérezni ezt a helyzetet?

A betegségtől és a haláltól való szabadulásért könyörgő imák azt mutatják, hogy Isten gyermekei sem mentesek a világ szenvedéseitől. Ezekből a zsoltárokból is látszik az író szörnyű kínlódása. Elhagyta az ereje, elszáradt, mint a fű, nem tudott enni, a holtak közé számlálták, mintha a sírban feküdt volna, még a barátai is elfordultak tőle, szenvedett, elcsüggedt, bőre a csontjaihoz tapadt.

Sok zsoltár feltételezi, hogy az Úr engedte meg a bajokat, még hozzá Izrael engedetlensége miatt. A zsoltáríró tudja, hogy a bűn megbetegíthet, ezért utal a gyógyulás előtt érkező bűnbocsánatra (Zsolt 41:4-5). Azonban más zsoltárok megerősítik, mint pl. a 88. és a 102., hogy az élet valóságának része az ártatlanok szenvedése is, bármennyire nehéz ezt megérteni.

A 88. zsoltár szerint Isten vetette a halál küszöbére a zsoltárost (Zsolt 88:7-9). Azonban figyeljük meg, hogy még a legmerészebb panaszszavak elhangzásakor is egyértelműen hitből fakad a kesergés, mert ha a mindenható Úr megengedte a bajt, Ő képes helyre is állítani gyermeke helyzetét.

A halál küszöbén a zsoltáros felidézi Isten csodatetteit, jóságát, hűségét és igazságát (Zsolt 88:11-13). Úgy érzi, Isten ítélete sújtotta, mégis belé kapaszkodik. Szened, de nem tagadja Isten szeretetét, tudja, hogy egyedül Ő szabadíthatja meg. A zsoltáros fohászai azt mutatják, hogy nemcsak a szenvedést ismeri, hanem mélységes tapasztalatokat szerzett Isten kegyelmével is, és a kettő nem zárja ki szükségképpen egymást.

Röviden: Isten mindenható voltát mutatja be a szenvedés megengedése, mint ahogy a szabadítás is. Reménységet ébreszt, hogy Isten mindent kézben tart. Krisztus szenvedésének fényében olvasva a 88. zsoltárt egészen elcsodálkozunk szeretetének mélységén, hiszen kész volt az emberiségért átlépni a halál kapuját.

Gondoljunk a kereszten függő Jézusra, arra, amit a bűn miatt szenvedett! Hogyan segíthet a szenvedés és megpróbáltatás idején megőrizni a hitünket az, hogy Krisztusban Isten mindannyiunknál jobban szenvedett?

- 3** Olvassuk el Zsolt 42:2-4, 63:2, 69:2-4 és 102:2-8 verseit! Mi okoz nagy szenvedést a zsoltárosnak?

A zsoltárost nemcsak a saját és a közössége szenvedései gyötrik, hanem talán az még ezeknél is jobban, hogy mintha Isten nem törődne szolgálói nehézségeivel. Isten vélt hiánya olyan számára, mint csillapíthatatlan szomjúság a szárazságban (Zsolt 42:2-4; 63:2), vagy mint a halálos gyötrelem (Zsolt 102:3-5). Úgy érzi, hogy elszakadt Istentől, olyan lett, mint egy árva madár. *„Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyan lettem, mint a bagoly a romok közt. Virrasztok, és olyan magányos vagyok, mint a madár a háztetőn”* (Zsolt 102:7-8, ÚRK).

A pusztaság említése kiemeli az Istentől való elszakadás érzetét. A *„madár a háztetőn”* nem a nyughelyén, a fészekben ül, hanem azon kívül. A zsoltáros *„a mélységből”* kiált Istenhez, mintha mindenholnan elárasztaná a víz, vagy *„mély sárba”* esett volna (Zsolt 69:2-4; 130:1). Ezek a képek nyomasztó helyzetet ábrázolnak, amiből nincs menekvés, csak Isten adhat szabadulást.

- 4** Olvassuk el Zsolt 10:12, 22:2, 27:9, 39:13 verseit! Mit tesz a zsoltáros, amikor Istent olyan távolinak érzi?

Figyelemre méltó, hogy a zsoltáros nem akar elhallgatni, amikor Isten csendben van. Meginingathatatlanul hisz az élő, kegyelmes Istenhez folyamodó imában. Isten akkor is ott van, ha távolinak tűnik, ugyanaz, aki meghallgatta a múltban, tehát bízunk benne, hogy most is meghallja a szavát.

Isten hallgatása önvizsgálatra, az Úr keresésére készítette a zsoltárirókat, méghozzá bűnvallással és alázatos könyörgésekkel. Tudták, hogy nem hallgat örökké. *A zsoltárok könyve* azt mutatja be, hogy az életkörülményektől függetlenül fenn kell tartani a párbeszédet Istennel.

Mit tanulhatunk abból, ahogy a zsoltáros reagál Isten látszólagos távolságára? Mit teszünk, ha úgy érezzük, hogy Isten hallgat? Mi tartja meg a hittünket?

5 Olvassuk el a 77. zsoltárt! Mit tapasztalt a zsoltáros?

A 77. zsoltár elején a zsoltáros Isten segítségét kéri, panaszkodik és fájdalmasan emlékezik vissza a múltra (Zsolt 77:2-7), szíve mélyéből keseregve fordul hozzá. Semmi nem vigasztalhatja, csak az, ami az Úrtól érkezik.

Csakhogy az Istennel kapcsolatos emlékek tovább fokozzák gyötrelmét: „Istenről emlékezem és sóhajtok” (Zsolt 77:4). A héber *hámáh* („sóhajt”, „nyög”) szó jelöli még a víz zúgását is (Zsolt 46:4). A zsoltáros egész lénye nyugtalan.

Hogyan válthat ki ekkora fájdalmat az emberben az, ha Istenre emlékezik? Nyugtalanító kérdések sorozata sejteti, hogy mi lehet a zsoltáros aggodalmának az oka (Zsolt 77:8-10). *Megváltozott volna Isten? Vajon hűtlenné válna a szövetségéhez?*

Az Isten múltbeli szabadító tettei és jelenlegi látszólagos távolléte közötti éles ellentét miatt érzi úgy a zsoltáros, hogy Isten elhagyta. Ha megváltozott az Úr, a zsoltárosnak semmi reménye nincs, és nem tudja egykönnyen elvetni ezt a következtetést. Közben azért nem tud aludni, mert az Úr ébren tartja (Zsolt 77:5). Erről más bibliai szereplők is eszünkbe juthatnak, akiknek az álmatlanságát gondviseléséből arra használta fel Isten, hogy szándékait előmozdítsa (1Móz 41:1-8; Eszt 6:1; Dán 2:1-3). A hosszú álmatlan éjszakákon a zsoltáros felidézi Isten múltbeli szabadító tetteit, és ez új erőt ébreszt benne (Zsolt 77:6, 12).

A zsoltáros megerősítést kap Istentől, anélkül, hogy az adott helyzete magyarázat jönné, viszont meggyőződik Isten hűségéről és megbízhatóságáról (mint Jób). Bátorságot nyer, hogy hittel várjon az Úrra. Már tudja, hogy Isten nem változik, Ő az, aki csodákat tett Izrael történelmében (Zsolt 77:12-19). Megérti, hogy „nem látszik lépteid nyoma” (Zsolt 77:20, ÚRK). Visszatekintve felismeri Isten vezetését még azokban a helyzetekben is, amikor jelenléte nem volt nyilvánvaló az ember számára. Megerősíti, hogy Isten kinyilatkoztatja önmagát, ugyanakkor rejtve is marad, és ezért dicsőíti titokzatos, felséges tetteit.

Gondoljunk vissza azokra a történetekre, amikor az Úr különösen cselekedett az életünkben! Hogyan segíthet ez megbirkózni a mostani gondjainkkal?

- 6** Olvassuk el Zsolt 37:1, 8, 49:6-8, 94:3-7 és 125:3 verseit! Milyen küzdelmekbe került a zsoltáríró?

Ezek a zsoltárok a gonoszok jó szerencséje felett keseregnek, illetve amiatt, hogy ez milyen kihívást jelent az igazaknak. A gonoszoknak nemcsak egyszerűen jól megy a soruk, hanem időnként még nyíltan gyalázzák is Istent és elnyomják az embereket. Zavarba ejtő helyzet, hogy míg „a gonoszság pálcája” (Zsolt 125:3) uralja a világot, az „igazságnak pálcája” (Zsolt 45:7) hanyatlani látszik. Miért ne adnánk hát fel, miért ne fogadnánk el a gonoszságot, mint mások?

- 7** Olvassuk el Zsolt 73:1-20, 27 verseit! Mi segíti át a krízisen a zsoltárost? Mi végre jutnak azok, akik hiábavaló dolgokban bíznak (lásd még 1Pt 1:17)?

Amíg a 73. zsoltár írója a világban tapasztalható gonoszságra fókuszált, nem láthatta a teljes képet Isten nézőpontjából. Lehengerlő volt számára a gonoszok sikerességének a problémája, azt is elhitte, hogy van valóságalapja annak az érvnek, miszerint hiábavaló hinni.

Azonban a 73. zsoltár bemutatja, hogy „ezek a dolgok megtévesztik azokat, akik figyelmen kívül hagyják az 1. verset, ami az egész zsoltár összefoglalása: »Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívűek«” (Johannes Bugenhagen: *Reformation Commentary on Scripture*. Downers Grove, IL, 2018, InterVarsity Press, 11. o.).

A zsoltáros belépett Isten uralmának szentélyébe, és ott emlékezett arra, hogy a „ma” a mozaiknak csupán egy darabkája, és figyelembe kell vennie a „véget” is, amikor Isten ítélete eléri a gonoszokat. A zsoltáros a szentélyben értette meg ennek igazságát, majd megbánta korábbi balgaságát. Ez is azt mutatja, hogy a valóságot nem az emberi logika mentén, hanem csak lelki látással érthetjük meg.

Most annyi szörnyűség büntetlen marad! Mégis hogyan vigasztal Istennek az az ígérete, hogy meg fogja ítélni a világot és annak minden gonoszságát?

További tanulmányozásra: Zsoltárok 56; Ellen G. White: Jézushoz vezető út, „Öröm az Űrban” c. fejezet.

Néha felvetődik bennünk a gondolat, hogy valóban kézben tart-e mindent az Űr, tényleg olyan hatalmas és jó, mint amilyennek a Szentírás mondja? A bibliai hitben gyakran van bizonyos mértékű bizonytalanság és várakozás, ez éppúgy része, mint a bizalom és a bizonyosság. Időnként szinte elviselhetetlennek tűnhet a bizonytalanság és a várakozás, különösen a gonoszsággal szemben, amikor Isten mintha távol lenne. Azonban sosem maradhatunk bizonytalanságban Istent, szeretetteljes és igazságos jellemét, megbízhatóságát illetően! A zsoltárírók talán bizonytalannak látták a jövőt, ugyanakkor gyakran hivatkoztak az Űr rendíthetetlen szeretetére, hűségére (Zsolt 36:6-11; 89:3, 9). Mi is kövessük a példájukat!

„Minden erődöt összeszedve nézz felfelé, és ne lefelé, a nehézségeidre, akkor nem tántorodsz meg az úton! Hamarosan meglátod Jézust a felhőn túl, aki feléd nyújtja kezét, hogy segítsen. Csak azt kell tenned, hogy egyszerű hittel neki nyújtsd a kezed, és hagyod, hogy vezessen. Miközben Jézusba vetett hittel bizakodsz, reménységed megerősödik” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 578–579. o.).

„A hit erősödik, miközben kétségekkel és ellentétes irányú hatásokkal kell megküzdenie. A megpróbáltatások között szerzett tapasztalat becsebb a legértékesebb drágakőnél is” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 555. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 59–65; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „Gyógymódok alkalmazása” c. fejezet

1. Mi történik azzal, aki eltávozik a gonosztól? _____
2. Mit ad az Űr Sion gyászolóinak a csüggedt lélek helyett? _____
3. Folytasd: „Olyanok lettünk, mint akiken ... _____”!
4. Mi történik azokkal, akik Gádnak asztalt terítenek, és Meninek italáldozatot töltenek?

-
5. Nevez meg négy gyógymódot, amelyet a tanulmányozott rész említ!
-

Általános áttekintés

A szenvedés és a gonosz jelenléte az életünkben felkavaró kérdéseket vet fel sok ember elméjében Isten jellemére vonatkozóan. Miért engedte meg Isten a bűnt? Miért tűri, hogy ártatlanok szenvedjenek? Miért engedi, hogy a bűn és a szenvedés folytatódjon? Miért megy jól a soruk a gonoszoknak? Teljesedni fognak Isten Biblia által megörökített ígéretei? A Szentírás mindössze irodalmi – felemelő, de nem Istentől ihletett – remekmű lelki irányultságú emberek számára? Vagy ami még rosszabb: a Biblia és ígéretei csupán ájtatos emberek képzelgésai, hiszen – ahogy a világi elmék állítják – Isten lényegében nem is létezik?

Sajnos ezek a kérdések sok kortársunk elméjében jelen vannak. Isten cselekedeteinek megkérdőjelezése elveti sokak szívében – főként a fiatalokban – a hitetlenség és kétely magvait. Amikor ezek a kérdések a hívők körében fogalmazódnak meg, az eredményt a következő bibliai kijelentéssel összegezhetjük: „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24:12).

A zsoltárok nem csupán szép, Istent dicsőítő énekek. Rendeltetésük mély hatást gyakorolni a felfogásunkra, hogy megértsük a bűn és a szenvedés létezésének összetett kérdését. E nehéz téma kontextusában elemezve a zsoltárokat, újra meg fogunk lepődni a zsoltárírók fájdalmas őszinteségén. Ártatlanságuk eszünkbe juttatja: mi is tehetünk fel kérdéseket az Úrnak, mi is kifejezhetjük a kétségeinket előtte. Isten örömmel meghallgatja kéréseinket, ha alázattal és hittel fordulunk hozzá, válaszol minden feltett kérdésünkre és alázatos érdeklődésünkre, világosságot árasztva ránk kétségekkel és félelemmel vívott küzdelmeinkben.

Magyarázat

Miért engedte meg Isten a bűnt és a szenvedést?

A Zsoltárok könyve konkrétan ugyan nem foglalkozik ezzel a témával, viszont a 74. és a 79. – a Jeruzsálem pusztulásáról szóló – zsoltár alapjául ezek a kérdések állnak. E két zsoltár között van néhány jelentős hasonlóság, ami a bűn és a szenvedés problematikáját illeti:

- (1) Mindkét zsoltár a szeretett város lerombolásáról szól (74:3–9; 79:1–4), ami fájdalmas panaszra indítja a zsoltárost.
- (2) Aszáf mindkét zsoltárban látni akarja az Urat, ahogy semlegesíti a rombolás következményeit (Zsolt 74:10–11; 79:5–7), ezért szegezi az Úrnak a kérdést: „Meddig?”

- (3) Izrael nehézségeinek oka a nép bűne (Zsolt 79:8–10), és egyedül a 79. zsoltár említi ezt az okot: Isten népe vétkezett.
- (4) Aszáf egyik énekben sem veszíti el a menny Királyába vetett hitét (74:12–17; 79:11).

Aszáfhoz hasonlóan mi is feltehetjük a kérdést: miért kell szembesülnünk a bűnnel, a szenvedéssel és a halállal? Egyetemes kérdések ezek, amelyeket a kutató elmék már az emberiség történelmének elején megfogalmaztak. A válasz minden esetben ugyanaz: a bűn. A bűn a betolakodó Isten teremtett világában. Sátán mennybéli bukásától kezdve egészen napjainkig, a törvénytelenység az oka a történelem minden szenvedésének és a halálnak. Azzal is érvelhetnénk – és joggal –, hogy Isten volt az, aki megadta a teremtett embernek a szabad döntési jogot, s innen filozofálhatnánk abba az irányba, hogy emiatt terjedt el világunkban a bűn és a szenvedés. A Biblia írói azonban tartózkodnak ettől az iránytól. Aszáfhoz hasonlóan bízunk Teremtőnk erejében és bölcsességében! Az általa választott módon és időben meg fogja válaszolni ezt a kérdésünket.

Miért engedte meg Isten az ártatlanok szenvedését?

Tanulmányunk említi, hogy a bűn betegséget okozhat (Zsolt 41:3–5). E gondolatot alapul véve, a 6., 41., 88. és 102. zsoltár fényében elmélkedjünk a kérdésem: „Miért engedte meg Isten az ártatlanok szenvedését?”

Mindenekelőtt láthatjuk, hogy ez a négy himnusz a betegség miatti szenvedésről szól (Zsolt 6:3, 7–8; 41:4; 88:4–10; 102:3–7, 9–11). A zsoltárírók úgy vélik, hogy a gyógyulás által Isten igazságát teszteljük velük ellenségeikkel szemben (Zsolt 6:9–11; 41:6–13; 102:15–19). Végül határozottan kijelentik, hogy ha meghaltak volna, nem lett volna lehetőségük többé dicsőíteni Isten nevét (Zsolt 6:6; 88: 10–13).

Elemzésünknek ezen a pontján fontos lenne megjegyeznünk, hogy a héber gondolkodás nem foglalkozott az emberi fájdalommal és szenvedéssel kapcsolatos filozófiai kérdésekkel, hanem inkább Istenre és az Ő dicsőségére összpontosított. A zsoltárírók elismerik, hogy Isten engedte meg az életükben a nehézségeket (6:2), továbbá abban is egyetértenek, hogy egyedül Ő gyógyíthatja meg őket, és betegségeikből felépülve bizonyosságot tehetnek Isten gyógyító kegyelméről.

Milyen magatartást tanúsítunk mi, amikor betegek vagyunk? Általában így panaszkodunk: „Miért velem történik mindez, Uram?” Nem lenne jobb a nehéz pillanatokban teljesen rábízunk magunkat az Úrra, és várunk megigazító áldását, hogy bizonyosságot tehesünk az Ő dicsőségéről?

Miért nem vet véget Isten jelen szenvedéseinknek?

Szenvedésünk közepette gyakran kérdezzük: „Hol van most Isten?” Ez a kérdés általában akkor sajog fel bennünk, amikor kétségbe vagyunk esve, vagy nagyon nagy fájdalmak gyötörnek. Ezekben a pillanatokban emberi mivoltunkból adódóan nem a szenvedés erkölcsi vonatkozásaival, vagy fájdalmunk filozófiai vetületeivel foglalkozunk, hanem konkrét válaszokat akarunk, és egyedül szenvedésünk enyhülése nyugtat meg. Kétségbeesésünkben – akárcsak a zsoltárirók – Istenhez fordulunk segítségért. Megjegyzendő, hogy még akkor is, amikor úgy tűnik, nincs jelen a Teremtő, a zsoltáros imája így hangzik: „Halld meg, Uram, az én könyörgésemet, figyelmezzél kiáltásomra, könnyhullatásomra ne vesztegelj!” (Zsolt 39:13). A zsoltáriró tudja, hogy Isten ott van mellette, még hogyha jelenlétének egyetlen külső jele sincsen.

Ez az igazi hit! Nem ezt mondja az éneklőmester: „Elég! Lemondok a hitemről, mert Isten nem akar válaszolni nekem! Következésképpen, nincs is Isten!”, hanem bízunk az Úrban, és várja, hogy a megfelelő pillanatban közbelépjen az érdekében. „Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt” (Zsolt 37:7). Ha Isten hallgat, ideje nekünk is hallgatnunk és várnunk. A kérdés nem az, hogy „Hol van most Isten?”, hiszen Isten állandóan mellettünk van, és törődik velünk. A helyes kérdés ez: „Várjuk-e hittel Isten beavatkozását az életünkbe?”

Bukásra vannak-e ítélve Isten Szentírásban megörökített ígéretei?

A 77. zsoltár kiválóan fejezi ki a kétség és csüggedés érzését, amely gyakran próbára tesz minket a nehéz időkben:

„Avagy mindörökké elvet-é az Úr,
és nem lesz-e többé jóakaró?
Avagy végképpen elfogyott-e az ő kegyelme,
vagy megszűnik-e ígérete nemzedékről nemzedékre?
Avagy elfelejtkezett-e könyörölni Isten?
Avagy elzárta-e haragjában az ő irgalmát?”

(Zsolt 77:8–10)

A válasz, amit maga az író ad meg, egyszerű, de kulcsfontosságú: Emlékezz azokra a csodákra, melyeket Isten tett érted a múltban (Zsolt 77:11–20)! „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt, megemlékezem hajdani csodáiról” (Zsolt 77:11).

A továbbiakban a zsoltáros Isten Izrael történetében tett legemlékezetesebb közbelépését, az Egyiptomból való kivonulást írja le (Zsolt 77:15–16). Különleges figyelmet szentel a Vörös-tengeren való átkelésnek (77:17–20): „Utad a tengeren volt, és ösvényed a nagy vizeken” (20. vers). A zsoltáros arra is visszaemlékezik, hogyan vezette Isten Mózeset és Áront az ő szolgálatuk során (21. vers).

A Prófétaság Lelke is figyelmeztet: „Nincs mitől félnünk, hacsak nem attól, hogy megfélemezünk az útról, amelyen Isten mindeddig vezetett minket, valamint a tanításokról, amelyeket eddigi történelmünkéből elsajátíthattunk” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 9. köt., 10. o.).

Jó lenne, ha akkor, amikor betegek vagyunk, vagy nehézségekkel küszködünk, elvégeznénk a következő hiterősítő lelki gyakorlatot: vezessünk naplót, amelybe jegyezzük fel az Istentől kapott áldásokat, kezdve a legegyszerűbbektől a legnagyobb hatást eredményező áldásokig.

Miért megy jól a gonoszok sora?

Dávid a következő tanáccsal vezeti be ezt a témát: „Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre!” (Zsolt 37:1). Összegezi tanácsa lényegét – „(a gonoszok) hirtelen levágattatnak” (37:2) –, majd figyelmét érdeklődése legfontosabb elemére, a hívőre irányítja, s a kegyes élet elveivel bátorítja őt (Zsolt 37:3–9). Ezek az erkölcsi felhívások képezik a szellemi egészség és jólét megőrzésének alapját ebben az igazságtalan világban. Felszólításaihoz Dávid ígéreteket is csatol:

(1) „Bízzál az Úrban!”

(2) „Jót cselekedjél!”

Ígéret: „E földön lakozzál és hűséggel élj!” (37:3).

(3) „Gyönyörködjél az Úrban!”

Ígéret: „és megadja néked szíved kéréseit” (37:4).

(4) „Hagyjad az Úrra a te utadat!”

(5) „és bízzál benne!”

Ígéret: „majd Ő teljesíti” (37:5). „Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet” (37:6).

(6) „Csillapodjál le az Úrban!”

(7) „és várjad Őt!”

(8) „ne bosszankodjál arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ” (37:7).

(9) „Szűnj meg a haragtól!”

(10) „hagyd el heveskedésedet!”

(11) „ne bosszankodjál, csak rosszra vinne!” (37:8).

Ígéret: „Mert az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat várják, öröklik a földet” (37:9).

Ez a zsoltár az irodalmi forma és tartalom szempontjából remekmű. Ha forrón törekednénk gyakorlatba ültetni a benne foglalt tanácsokat, sok csalódástól és keserűségtől óvnánk meg magunkat. Bónuszként pedig a zsoltár szövege bátorító ígéretekkel halmoz el, amelyek szintén a felhívások alkalmazására ösztönöznek.

Éneke többi részében a zsoltáriró átismételi a fogalmakat: (a) a gonoszok jóléte (37:12, 14); (b) parancs a Jahvéban való bizalomra (37:27, 34, 37); (c) az igazak magatartása (37:21, 26, 30–31); (d) a gonoszok pusztulása (37:10, 13, 15, 22, 35–38); és (e) ígéretek a hűségesek számára (37:11, 16–20, 22–25, 28–29, 32–33, 39–40).

Alkalmazás

A zsoltáriró megkér, hogy bizzunk az Úrban szenvedéseink és megpróbáltatásaink közepette. Megtörténhet, hogy földi életünk során nem kapunk egyértelmű válaszokat legfelkavaróbb kérdéseinkre, s néha még mennyei Őrzőnk jelenlétét sem érezzük magunk mellett, vagy pedig úgy érezhetjük, hogy Isten ígéretei kudarcot vallanak. A zsoltáros erkölcsi felhívásait azonban nem szabad elfelejtenünk: Bízz az Úrban a körülményektől függetlenül! Emlékezz meg a csodatételeiről, amelyeket az életedben valósított meg! Mélyülj el Isten Igéjének tanulmányozásában! Kapaszkodj erősen Isten ígéreteibe, és egy percre se engedd el az Urat! „Az igazak segítsége pedig az Úrtól van, ő az ő erősségük a háborúság idején. Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne bíznak” (Zsolt 37:39–40).

február 3–9.

Felkelek!

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 15:7-11; Zsoltárok 18:4-19; 41:2-4; 82; 96:6-10; 99:1-4; Róma 8:34

Alapige: „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztosságba helyezem azt, aki arra vágyik” (Zsolt 12:6).

Nem egyedül a mi korunkban tombol a gonoszság, az igazságtalanság és az elnyomás, a zsoltárosok is ilyen időkben éltek. *A zsoltárok könyve* mindenek mellett kifejezi Isten tiltakozását is a világban – a miénkben és a zsoltárirókéban is – történető kegyetlenségekkel és elnyomással szemben.

Igen, hosszútűró az Úr, nagy türelmével visszatartja haragját, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem inkább megtérjen és más irányba fordítsa az életét (2Pt 3:9-15). Ugyan nem esik mindig az emberi váradalmakkal egybe az, amit Isten megfelelő időnek tart a közbelépésre, de eljön ítéletének napja (Zsolt 96:13; 98:9). Egyszerűen csak bízunk kell benne és ígéreteiben, amíg az a nap elérkezik. Kizárólag a Teremtő képes igaz ítéletet, stabilitást és jólétet biztosítani a világnak, mert trónjának alapja igazság és jogosság (Zsolt 89:15; 97:2). Az isteni ítélet két oldala az, hogy az elnyomottaknak szabadulást, a gonoszoknak pedig pusztulást hoz (Zsolt 7:7-18).

Ezt az ígéretet kapjuk a Bibliában, ez az, ami egy nap majd valóra válik, de az Isten szerinti időben, nem akkor, amikor mi szeretnénk. Ezt a pontot emeli ki a zsoltáros.

Február 10–17. – A keresztény otthon hete

- 1** Olvassuk el Zsolt 18:4-19, 76:4-10, 13 és 144:5-7 verseit? Milyenek mutatják be az Urat a nevezett szakaszok? Mennyire akarja megszabadítani népét Isten?

Ezek az énekek dicsőítik az Urat, mert lehengerlő hatalommal bír a népét fenyegető gonoszság erői felett. Fenséges képet festenek róla, mint aki Harcos és Bíró is. *A zsoltárok könyvében* gyakran találkozunk azzal, hogy harcosként jelenik meg, ami azt emeli ki, hogy szigorúan és gyorsan reagál népe kiáltására, szenvedésére.

„Dörgött az ÚR az egekben, zengett a Magasságos; jégeső hullt és izzó parázs. Kilőtte nyilait, és szétszórta őket, villámokat röpített mindenfelé. Előtünt a vizek medre, és megmutatkoztak a világ alapjai a te feddésedtől, URam, orrod leheletének szelétől” (Zsolt 18:14-16, ÚRK).

Az isteni tettek hatalmasságának és pusztátlóságának minden kétséget el kell oszlatnia azzal kapcsolatban, hogy törődik-e a szenvedőkkel, könyörületes-e irántuk, vagy képes-e legyőzni a gonoszt. Csak ki kell várni, míg megteszi. Végeredményben amikor Isten emberei harcba indultak, mint például Dávid, a szabadulás nem emberi eszköz által történt. A népe ellenségeivel vívott sok harcában Dávid király az Urat dicsőítette, mivel egyedül Ő adta a győzelmet. Dávid könnyen magának tulajdoníthatta volna a történeteket, számtalan sikerét és diadalát, de ő nem így gondolkodott. Tudta, hol volt erejének a forrása. Még ha azt is mondta, hogy az Úr tanítja kezét a harcra (Zsolt 18:35), a Zsoltárokból nyoma sincs annak, hogy saját katonai tapasztalatára hagyatkozott volna. Arról olvasunk, hogy az Úr harcol Dávidért, Ő szabadítja meg (Zsolt 18:48-49).

A győztes harcosként ismert Dávid király a Zsoltárokból tehetséges muzsikusként jelenik meg, dicsőíti az Urat, népe egyedüli Szabadítóját és Megtartóját (Zsolt 144:10-15). Erejének forrása az, hogy magasztalja az Urat, hozzá imádkozik, és ebben minden fegyvernél nagyobb erő rejlik. Egyedül Istenben kell bízni, Őt kell imádni!

Bármilyen ajándékokkal, képességekkel rendelkezünk is, lehetnek sikereink az életben, de miért fontos mindig tudatában lennünk annak, hogy mindez honnan ered? Milyen veszély leselkedik ránk, ha erről elfeledkezünk?

- 2** Olvassuk el Zsolt 9:19, 12:6, 40:18, 41:2-4, 113:7 és 146:6-10 szakaszait! Milyen üzenet hangzik ebből a mai korra vonatkozóan is?

Isten külön gonddal és figyelemmel tekint a különböző sebezhető csoportokkal, a szegényekkel, szükségben lévőkkel, elnyomottakkal, árvákkal, özvegyekkel, idegenekkel való igazságos bánásmódra. A *zsoltárok könyve* a törvényhez és a prófétákhoz hasonlóan szintén világosan kifejezi ezt (2Móz 22:21-27; Ézs 3:13-15).

Több zsoltárban előfordul a „szegény és nyomorult” szókapcsolat, de az elnyomottakra nem kizárólag etnikai és vallási értelemben utalnak. Isten egyetemesen törődik az egész emberiséggel. A „szegény és nyomorult” kifejezés nemcsak az anyagi jellegű szegénységre korlátozódik, hanem jelzi a sebezhetőséget és a gyámoltalanságot is. Már ez a megfogalmazás is érzékelteti az Isten könyörületéért folyamodást, kifejezi, hogy a szenvedő egyedül van, csak Isten a segítsége. Vonatkozik ez az ember jóhiszeműségére, megbízhatóságára és Isten iránti szeretetére is, amikor megvallja, hogy teljes mértékben az Úrra hagyatkozik, elzárkózik az önteltség, a magabízás legkisebb mértékétől is.

A nélkülözőkről való gondoskodás (Zsolt 41:2-4) az ember Isten iránti hűségét bizonyítja. A bibliai korokban különösen gyalázatos bűnnek számított a sebezhetőkkal szemben elkövetett gonoszság (5Móz 15:7-11). A Zsoltárok azt sugallják a hűségeseknek, hogy emeljenek szót az elnyomás minden formája ellen. A *zsoltárok könyve* szintén kiemeli, mennyire hiábavaló ideig-óráig tartó emberi eszközökbe vetni a bizalmunkat, azokat tekinteni a bölcsesség és biztonság legfőbb forrásainak. Isten népe álljon ellen a kísértésnek, hogy emberi vezetőktől, intézményektől várja az üdvösséget, főként ha azok eltérnek az isteni úttól!

Kegyelméből az Úr azonosult a szegényekkel, Ő is szegénnyé lett, hogy mi gazdaggá váljunk (2Kor 8:9). A Krisztus által biztosított gazdagság része, hogy szabadulást ad a bűn okozta elnyomás minden formájától, valamint örök életet ígér Isten országában (Jel 21:4). Jézus Krisztus, az isteni Bíró teljesíti a Zsoltárok ígéreteit, megítél a hátrányos helyzetűekkel szembeni minden helytelen bánásmódot, illetve a velük kapcsolatos köteleességek elhanyagolását (Mt 25:31-46).

Mennyit gondolunk a köztünk lévő „szegényekre és nyomorultakra”, mennyit teszünk értük?

Az Úr hatalmat adott Izrael vezetőinek, hogy az országban őrizzék az igazságot (Zsolt 72:1-7, 12-14). A királyoktól elvárta, hogy akarata szerint gyakorolják hatalmukat. A vezetők számára központi kérdésnek kellett volna lennie annak, hogy az országban fenntartsák a békét és az igazságot, valamint gondoskodjanak a társadalom periferiájára szorultakról, csak akkor virágozhatott az ország és az egész nép. A király trónját nem emberi hatalom, hanem az Istenhez való hűség erősíti.

3 Olvassuk el a **82. zsoltárt!** Mi a következménye annak, ha a vezetők elferdítik az igazságot, és elnyomják az embereket, akiknek a védelmét kapták feladatul?

A 82. zsoltárban Isten ítéletet hirdet Izrael korrupt bírái felett. Az „istenek” (Zsolt 82:1, 6) itt nyilván nem pogány bálványok, nem is angyalok, akik sosem kapták azt a feladatot, hogy szolgáltsanak igazságot Isten népének, tehát nem kerülhetnek ítélet alá azért, mert nem tették meg. A Zsolt 82:2-4 szakaszának vádjában a Tóra törvényei visszhangzanak, Izrael vezetőire „istennekként” utalva (5Móz 1:16-18; 16:18-20; Jn 10:33-35). Isten kérdőre vonta „az emberek fiait”, hogy igazságosan ítélnék-e, és kihirdeti büntetésüket, mert igazságtalannak találta őket. A vezetők oktalanul botorkáltak a sötétben (Zsolt 82:5), mert elhagyták Isten törvényét, a világosságot (Zsolt 119:105). A Szentírás megingathatatlanul kitart amellett, hogy egyedül az Úr az Isten, aki képviselőiként bevont a kormányzásba kijelölt emberi vezetőket is (Róm 13:1). Azonban milyen gyakran előfordult a történelemben, hogy emberek visszaéltek a nekik adott hatalommal, és ez most is megcsíkszik!

A 82. zsoltár ironikus hangnemben elítéli bizonyos vezetők hitehagyását, akik „isteneknek” képzelték magukat a többi ember felett. Isten tekintélyt és kiváltságot adott az izraelita vezetőknek, úgy nevezték őket, hogy „a Felségesnek fiai”, Őt képviselhették, de az Úr megtagadta ezeket a gonosz vezetőket. Emlékezteti őket, hogy csupán halandó emberek, rájuk éppúgy vonatkoznak az erkölcsi törvények, mint a nép többi tagjára. Senki nem áll Isten törvénye felett (Zsolt 82:6-8).

Isten megítéli majd az egész világot, népe is számot fog adni neki. A vezetőknek és minden embernek követniük kell az isteni Bíró példáját, belé vetve legfőbb reménységüket.

Milyen hatalmad van mások felett? Mennyire élsz azzal igazságosan, helyesen? Jól gondold meg, mit teszel!

4 Milyen érzéseknek adnak hangot Zsolt 58:7-9, 69:23-29, 83:10-18, 94:1-2 és 137:7-9 versei? Ezek szerint ki hajtja végre az ítéletet?

Bizonyos zsoltárok írói azért könyörögtek Istennek, hogy álljon bosszút embereken, népeken, akik bántani akarják, vagy már bántották őket, esetleg a népet. Igencsak zavarba ejthetnek ezek a szakaszok a durva kifejezések miatt, és mert szöges ellentétben állnak az ellenségek szeretetének (Mt 5:44) bibliai elvével. Ugyanakkor érthető a zsoltárosok felháborodása a szorult helyzetben, vagyis ők sok más embernél jóval komolyabban vették, hogy mi a jó és mi a rossz. Komolyan figyeltek a világban elkövetett gonoszságokra, nemcsak arra, amit ellenük, hanem amit másokkal is tettek. Viszont a zsoltárosok sehol nem utaltak arra, hogy ők maguk lennének a bosszú eszközei, hanem teljes egészében Isten kezében hagyták a megtorlást. A szövetség átkaira utaltak (5Móz 27:9-16), és Istentől kérték, hogy cselekedjen ígérete szerint. A zsoltárok egyben prófétai kijelentések is Isten közelgő ítéletéről, nem csupán a zsoltárírók imái. A 137. zsoltárban tükröződik a Babilon feletti isteni ítélet bejelentése, ami a prófétáknál is megtalálható. A babiloniakra visszafordul a más népek ellen elkövetett pusztítás. A zsoltárok isteni figyelmeztetéseket közvetítenek, hogy nem marad örökké büntetlen a gonoszság.

A büntetést Isten igazsággal és kegyelemmel szabja ki. Gyermekeinek imádkozniuk kell azokért, akik rosszul bánnak velük, még a megtérésüket is remélve (Zsolt 83:19; Jer 29:7).

Miközben azonban igyekszünk az ellenségek bibliai szeretetének normáihoz illeszteni ezeket a zsoltárokat, vigyázzunk, nehogy alábecsüljük a bennük leírt gyötrelmeket! Isten tud gyermekei szenvedéséről, és biztosítja őket, hogy *„az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála”* (Zsolt 116:15). Az isteni ítélet kötelezi népét, hogy emeljenek szót a gonoszság minden fajtája ellen és teljes szívükből várják Isten országának eljövételét. A Zsoltárok megszólaltatják a szenvedőket, és azt is tudatják, hogy Isten látja szenvedésüket, egy nap eljön majd az igazság.

Ki az, akiben időnként ne támadna fel a bosszú gondolata azok miatt, akik rettenetes módon ártottak neki vagy szereteteinek? Hogyan segíthetnek ezek a zsoltárok megfelelő perspektívába helyezni az efféle érzéseket?

- 5** Olvassuk el Zsolt 96:6-10, 99:1-4, 132:7-9, 13-18 verseit! Hol történik meg Isten ítélete? Mi következik ebből ránk nézve? Miért lehet a szentély által jobban megérteni, hogyan fogja Isten elrendezni a gonoszság problémáját?

Az Úr ítélete szorosan kapcsolódik a szentélyhez, ott változott meg az is, ahogyan a zsoltáros a bűn lerendezésére tekintett (Zsolt 73:17-20). Isten a szentélyt jelölte ki az ítélet színhelyéül, amint az urim általi ítélet (4Móz 27:21), illetve a „*az ítélet hósene*” – a főpapi ruha mellrészé – (2Móz 28:15, 28-30, ÚRK) is mutatja. Tehát számos zsoltár úgy jeleníti meg Istent, mint aki a szentélyben ül a trónján, és megítéli a világot bűneiért, gonoszságáért.

A szentélyben nyilatkoztatta ki Isten a megváltási tervet. A pogányság körében úgy értelmezték a bűnt, mint ami elsősorban fizikai szennyeződés, és varázslás szertartásaival lehet eltüntetni. A Biblia ezzel szemben Isten erkölcsi törvénye megszegésének nevezi a bűnt. Isten szentsége azt jelenti, hogy Ő szereti az igazságot és a jogosságot, tehát népének is törekednie kell az igazságra, a jogosságra, a szent Istent imádvá. Ez akkor történik meg, ha megtartják törvényét, szentségének kifejeződését.

A szentély tehát a bűnbocsálatnak és az igazság helyreállításának a színhelye, amint a kegyelem királyi széke – Isten trónja – és az „*Igazságnak áldozata*” (5Móz 33:19; Zsolt 4:6) is jelzi.

Azonban a „*kegyelmes Isten*” bosszút áll a meg nem tért emberek gonosz tetteiért (Zsolt 99:8). A szentély az isteni ítélet színtere, és ennek gyakorlati következményei meglátszanak abban, hogy a nép állandóan tudatában volt Isten szentségének, illetve a szövetségi előírások szerinti igaz élet követelményeinek.

Az Úr a Sionon ítél – ebből következik az igazak jóléte és a gonoszok veresége (Zsolt 132:13-18). A szentély erősítette a nép körében az Úr, a Bíró visszatérésének örömteli várását, kiváltképp a nagy engesztelési napon. A *zsoltárok könyve* szintén hangsúlyozta az isteni Bíró küszöbön álló érkezésének bizonyosságát (Zsolt 96:13; 98:9). Ő Jézus Krisztus a mennyei szentélyben (Jel 11:15-19).

Hogyan mutatja be Róm 8:34, hogy amit Krisztus a mennyei szentélyben tesz, az jó hír népe számára?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Gondolatok a Hegyibeszédről, „Kik a boldogok?” c. fejezet.

A zsoltárok könyve tiltakozik az ellen, hogy közömbösen tekintsünk az igazságtalanságokra, és elfogadjuk a gonosztságot. Nem a bosszúállás, hanem Isten nevének megdicsőítése a motiváció mögötte. Helyénvaló, ha az igazak örömmel tekintenek arra, amikor Isten bosszút áll a gonoszság felett, mert így Isten neve és igazsága a világ szemében visszakapja jogos helyét (Zsolt 58:11-12). A Zsoltárok arra szólítják az embereket, hogy emeljenek szót az igazságtalanságok ellen, és várják Isten országának eljövetelét, ugyanakkor a vigasztalásról és a szabadításról is biztosítanak. Felkel az Úr!

„*»Ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, örüljétek és örvendeztetek«* – mondja Jézus, és például állítja elének a prófétákat, akik az Úr nevében beszéltek, és példát nyújtottak *»a szenvedésben és béketúrásban«* (Jak 5:10). Ábel – Ádám gyermekei közül a legelső hívő – vértanúhalált halt; Énok Istennel járt, a világ pedig nem ismerte; Noét fanatikus riogató gyanánt kigúnyolták. *»Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is;«* *»mások kínpadra vonattak, visszautasítva a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek«* (Zsid 11:36, 35)” (i. m. 36–37. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ézsaiás 66 – Jeremiás 6;

Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „A test és a lélek kölcsönhatása” c. fejezet, „A gyógyítás ígéretei” c. alfejezetig

1. Kire tekint az Úr? _____
2. Mit nem kérdeztek a papok?
_____
3. Mi történik az Úr szövetségének ládájával?
_____
4. Milyen emberek alkották Isten népét?
_____
5. Hogyan álljanak ellent a betegek a betegségüknek?
_____

Általános áttekintés

A 4. tanulmányban láthattuk, hogy Isten a mi menedékünk, erődítményünk, tornyunk és várunk. Ezek a metaforák közvetítik a bibliai igazságot, miszerint Isten állandóan hűséges gyermekei mellett van, oltalmazza őket, gondoskodik róluk. Ezen a héten egy hasonló metaforával foglalkozunk: Isten erős harcosként küzd az Ő gyermekeiért. A gondolatot a társadalmi jogfosztottság kontextusába ágyazva elemezzük, amelyet sajnos napjainkban is létező valóság. A szociális elnyomás központi téma az Ótestamentum profetikusan könyveiben, a Zsoltárok könyvében is végigvonul. Habár az emberek elleni politikai visszaélések felháborítanak, reménységünk van: az Úr az alázatosok védelmezője.

Magyarázat

Társadalmi elnyomás

A mózesi törvény megköveteli Istent népétől, hogy különleges módon gondját viselje három embercsoportnak: az idegeneknek, az árvának és az özvegynek (5Móz 10:18; 14:29; 16:11, 14; 24:17–20; 26:12–13; 27:19). Ezek az emberek általában nem rendelkeztek állandó jövedelemmel, nem volt földjük, amit megművelhettek, hogy a termésből családjukkal együtt megélhessenek. Ideális esetben ezek a bevándorlók – akik a nagyobb települések perifériáin húzták meg magukat – olyan helyeken próbáltak elhelyezkedni, ahol munkát vállalhattak, vagy legalább megengedték nekik, hogy a termés begyűjtése nyomán hátramaradt terményt elvihessék (ld. Ruth 2:6–8). Ezeket az embereket nem védte senki, nem volt család körülöttük, amely garantálhatta a biztonságukat. Sebezhetőségükből kifolyólag az árvák, özvegyek és idegenek ellen elkövetett visszaéléseket a legsúlyosabb bűnök között tartották számon a társadalomban az ószövetségi időkben. A próféták rendszeresen felhívták az emberek figyelmét, hogy gondoskodjanak a hátrányos helyzetűekről (Ézs 1:17, 23; Jer 7:6; 22:3; Ez 22:7; Zak 7:10).

A zsoltáros ezért nevezi az Urat az „árvák atyjának” és az „özvegyek bírójának” (Zsolt 68:6), egy másik zsoltárban pedig ezt az ígéretet találjuk: „Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja” (Zsolt 146:9; vö. 10:14). A mi Istenünk az elnyomottak és kizsároltak Istene.

Napjainkban sok helyen társadalmi programok keretében gondoskodnak a hátrányos helyzetűekről. Ezek a felzárkóztatási projektek lehe-

tőséget biztosítanak a szegényeknek a fejlődéshez. Egyes országok pénzbeli segítséget is nyújtanak a rászorulóknak. Csakhogy mindig több a szegény – az egyházban is –, mint amennyit a rendszer támogatni képes. Napjainkban a szegénység mellett az erőszak és a kínzás is egyre nagyobb teret nyer. Keresztényekként azonosítanunk kell az elnyomások és igazságtalanságok áldozatait, és segítenünk kell rajtuk. Odaadóan keressük a módját, hogyan tölthetnénk be szükségleteiket.

A bevándorlás egy másik nehéz probléma földünk számos országában. Különleges figyelmet kellene szentelnünk az országunkba bevándorló idegeneknek. A népvándorlás a történelem korai korszakaiban is nehézségeket gerjesztett. Az emberek mindig arra törekedtek, hogy jobb helyeken éljenek és virágozzanak. Isten kezei vagyunk; Urunk arra kér, hogy támogassuk és segítsük az elveszetteket, a tévelygőket, az idegeneket és társadalmunk többi kizsácolt emberét. Biztassuk őket, hogy irányítsák tekintetüket az árvák, özvegyek és bevándorlók Védelmezőjére!

Isten, a mennyei Harcos

Van Istenről az Ószövetségben egy érdekes, vissza-visszatérő metafora, amely ritkábban az Újtestamentumban is feltűnik, s amely napjaink keresztényei között kevésbé népszerű: Isten mint harcos. Túl durva, militarista fogalomnak minősülhet ez a szeretet, irgalom, elfogadás és béke kifejezéseivel operáló nyelvezet és kultúra kontextusában.

A „seregek Ura” / „Izrael seregeinek Istene” (1Sám 1:11; 4:4; 17:45; 2Sám 7:26; Jer 10:16; 31:35; 32:18; Ámos 5:16) kifejezések gyakran utalnak Isten jellemére. A gonosz hatalmai ellen harcoló Teremtő a mennyei seregek Tábornoka, aki „harcos Úr” (2Móz 15:3), s „mint egy hős, kijő, és mint hadakozó felkölti haragját” (Ézs 42:13).

A zsoldáros is használja ezt a metaforát a 18. énekben (3–20). Azt állítja, hogy „megszabadul az ellenségétől” (4. vers), „erős ellenségeitől”, „gyűlölőitől” (18. vers). Jahve az Ő szolgálójáért harcol, harcos lován ülve, fegyvereit bevetve népe elnyomói ellen. Olvasd el figyelmesen a 8–16 verseket:

Zsolt 18:7–9 – A harcos Isten az Ő templomában van; szent harag lobban lángra benne, amikor meghallja szolgája imáját. A harcos Isten „haragra gyúl”, és szolgája védelmére siet (18:8–9).

Zsolt 18:10–13 – Lenyűgöző a mennyei Harcos leírása, amint magasztos erőt sugározva alászáll a lován. Ez a kép bizalmat gerjeszt a mennyei Harcos szolgálójának szívében. Urunk kétségkívül a végtelen erő és hatalom Istene!

Zsolt 18:14–16 – Ezekben az igeversekben egy harcos Ember támadásáról és félelmetes fegyverzetéről olvasunk: mennydörgés, jégeső, vilámlás. Ez a kép egy erős Katonáról szól, akit haragra gerjesztett az igazságtalanság és az elnyomás, és bátran harcol hűséges szolgáljáiért.

Zsolt 18:17–20 – Itt a szolga kiszabadításáról olvasunk: a Harcos megmenti, kiszabadítja és megerősíti: „És kivitt engem tágas helyre; ki ragadt engem” (18:20).

Milyen csodálatos és részletes leírása ez Isten gyermekeiért végzett munkájának! Isten jellemének helyes megértése megváltoztatja egyházunkat és a világot. Az elnyomottak és üldözöttek bízhatnak Istenben, aki harcol értük.

A vezetők megdorgálása

A 82. zsoltár rettenetes feddés a vezetők számára, akik noha rendelkeznek az erővel és a befolyással a dolgok – a szegény, az árva, a nyomorult és az elnyomott sorsának – megváltoztatásához, mégsem élnek az adott lehetőségekkel.

A vezetők közömbösek az elnyomottak iránt, ezért feddésben részesülnek. Részrehajló módon ítéleznek, hamis döntéseikkel a gonoszoknak kedveznek (82:2). Napjainkban is vannak ilyen vezetők? Vajon nem a korrupció következménye a szegények és a nélkülözők szenvedése? Továbbá, vajon nem az önzés és a kapzsiság miatt foglalkozunk csak magunkkal és a családukkal, megfélemlítve a körülöttünk élőkről, akiknek szükségük lenne a támogatásunkra? A jó cselekvésének az életünkben, otthon, a családukban kell elkezdődnie. Tanítsuk gyermekeinket mindig jónak, nagylelkűnek lenni a szükségben lévők iránt.

A zsoltáriró emlékeztet minket: „Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan” (Zsolt 82:6). Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert (1Móz 1:26), ami azt jelenti, hogy erkölcsi tudattal bíró értelmes lények vagyunk. Következésképpen segítenünk kell sorsverte felebarátainkat, az idegeneket és a nélkülözőket. Bármilyen befolyási körünk is legyen – a lakónegyed, ahol élünk, vagy a munkahelyünk –, törekednünk kell arra, hogy a szükségben levők megtalálják bennünk a támaszt, amire vágnak.

Isten ítélete

A csütörtöki tanulmány felszólít, hogy foglalkozzunk az elnyomottak nehéz helyzetével, szem előtt tartva a mennyei szentélyben végzett

utolsó ítélet (Zsolt 96:6–11; 99:1–5; 132:7–9, 13–18) és az Isten és Sátán közötti nagy küzdelem kontextusát, ahogy azt a Dániel és a Jelenések könyve bemutatja nekünk.

Dániel 7. fejezete a mennyei preadvent ítélet két célját tárja fel előttünk: megbüntetni az elnyomót (Dán 7:26) és igazságot szolgáltatni az elnyomottaknak (7:22). Az ítélet megerősíti, hogy Isten az igazak javára cselekszik.

A Jelenések könyvében az ítélet a mennyei szentélyben zajlik. A 6. fejezetből megtudjuk, hogy „az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért” megölettek lelkei „az oltár alatt” vannak (Jel 6:9). Ők fehér ruhát kapnak, miközben Isten megváltó munkájának utolsó cselekedetére várnak.

Jelenések 8. része a hét trombitáról szóló látomással kezdődik (Jel 8:2) – a hét trombitát az arany oltár mellett, a királyi szék előtt álló hét angyal kapja meg (8:3). A trombiták azt az ítéletet jelképezik, amelyet a Teremtő hoz meg azokkal a hatalmasságokkal szemben, akik üldözték Isten népét az emberiség történelmének századai során. A mennyei szentély az a hely, ahol az Úr népe javára cselekszik, hogy megóvja és megmentse őt elnyomói kezéből. Következésképpen nem véletlen egybeesés, hogy a hét angyal, akinél az utolsó hét csapás van, a bizonyágtétel sátorának templomából, Isten ítélethozatalának helyéről jön ki (Jel 15:5–6).

Tehát, amikor a Zsoltárok könyve kifejezi azt a bizonyosságot, hogy a hívők imádkozhatnak a mennyhez szabadításért, ez a kifejezés súlyos vádirat Isten népének elnyomói ellen, és a hit forrása az elnyomottak számára: „Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak számolyához! Indulj, Uram, a te nyugóhelyedre: te és a te hatalmadnak ládája!” (Zsolt 132:7–8).

A bibliai igazság ebben az igeversben olyan gondolatot közvetít, amely felett kegyes éltű hívőkként jó lenne elmélkednünk. Erőnk szerint mindent meg kell tennünk, hogy segítsünk a szegényeken, özvegyeken és árvákön, de sosem szabad elfelejtenünk, hogy a végső és teljes megoldás az elnyomásra és a szenvedésre a mennyből érkezik majd. Ne vezessen félre a gondolat, hogy az egyház megteremtheti a földön a társadalmi igazságosságot, vagy hogy végső célja politikai csatákat vívni a világ igazságtalanságainak megoldása érdekében. Ezeket a bonyolult problémákat egyedül a seregek Ura oldhatja meg végérvényesen. Hitünk a megígért és érdekünket szolgáló isteni beavatkozásra összpontosítson, és ne az emberi hatalom illuzórikus erejére, ami a legjobb esetben is csak délilibab.

Isten a szenvedők menedéke és erődítménye, ugyanakkor mennyei Harcosa is, aki az elnyomottak oldalán hadakozik. Proaktív, kezdeményező vezető, következésképpen nekünk is proaktívnak kellene lennünk a mai társadalmi gondok küzdőterén. Nem férhet kétség ahhoz, hogy nem oldhatjuk meg az összes problémát, de törekedhetünk pozitív hatást gyakorolni a közösségünkre és a körülöttünk élő sebezhető emberek – a szegények, kiközösítettek és üldözöttek – életére. Jelentős munkát végezhetünk a marginalizálódott társadalmi kisebbségekért, amelyekkel megváltoztathatjuk a száműzöttek életét, ahogy Jézus is tette a kor vámszedőivel, bűnöseivel (Mt 9:10), könnyű erkölcsű nőivel (Lk 7:37–39) és törvényt kívüli bűnözőivel (Mt 15:21–28).

A zsolttáríró közösséghez és politikusokhoz intézett feddése (82. zsolttár) minket is érint, amennyiben mi is közömbösek vagyunk a társadalomban létező szenvedéssel és igazságtalansággal szemben, és nem sikerül legyőznünk azokat, vagy legalább enyhítenünk a hatásukat. Ne feledjük: a végső megoldás igazságtalan világunk gonoszságára a mennyből jön! Tegyük meg azt, ami a mi részünk, bízva abban, hogy mennyei Harcosunk végül érvényre juttatja az igazságot ezen a világon.

Az egekig ér kegyelmed

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 51; 113; 123; 130; 136

Alapige: „Hálát adok neked, Uram, a népek között, és zengedezek neked a nemzetek között. Mert az egekig ér a te kegyelmed és a felhőkig a te hűséged” (Zsolt 57:10-11).

A zsoltárosok belátják lelki szegénységüket, semmit sem ajánlhatnak fel Istennek, vagyis nincs bennük semmi, amire hivatkozhatnának szent trónja előtt (Zsolt 40:18). Felmérik, hogy szükségük van Isten kegyelmére, mint ahogy mindannyiunknak.

Röviden: szükségük van az evangéliumra.

A Zsoltárok hangsúlyozzák, hogy emberként teljes egészében Isten kegyelmétől függünk. Hálások lehetünk azért, hogy kegyelme örök, amint a teremtés és Izrael népének történelme is bizonyítja (Zsoltárok 136). Az örökkévaló Isten szemében mulandó az emberi élet, mint a fű, de Ő megkönyörül rajtunk és megújítja erőnket (Zsolt 103:3, 5, 15), benne ígéretet kapunk az örök életre.

Isten népe számára vigaszt jelent, hogy az Úr hűséges a szövetségéhez. Bármennyire sürgetőek időnként a nép könyörgései, reménnyel is teljesekek, hiszen a könyörülő Mennyei Atyához szólnak (Zsolt 68:6; 89:27; 103:13). Kegyelmének és szeretetének friss tapasztalatai erősítik elhatározásukat, hogy Istent fogják imádni és szolgálni, senki és semmi mást.

1 Olvassuk el a **136. zsolttárt!** Milyen gondolat emelkedik itt ki? Hol talál rá bizonyítékot a zsolttáros?

A 136. zsolttár arra szólítja Isten népét, hogy dicsőítsék az Urat kegyelméért, ami megnyilvánul a teremtésben (Zsolt 136:4-9) és Izrael történelmében (Zsolt 136:10-22). A „kegyelem” (héberül *hesed*, jelentése: „állhatatos szeretet”) Istennek a teremtményei és Izraellel való szövetsége iránti jóságát, hűségét fejezi ki. A zsolttár rámutat, hogy felmérhetetlen hatalma és nagylelkűsége a kitartó szeretetében gyökerezik.

Az Úr „*az istenek Istene*” és „*uraknak Ura*”. Ennek a héber idiómának az a jelentése, hogy Ő „a leghatalmasabb Isten” (Zsolt 136:1-3), azaz az egyetlen, hiszen más istenek nem léteznek.

Uralmának tagadhatatlan bizonyosságai a nagyszerű csodák, amelyeket más nem képes végbeinni (Zsolt 136:4). Ő teremtette az eget, a földet és az égitesteket, mindazt, amit a pogányok bálványként imádnak (5Móz 4:19). *A zsolttárok könyve* nem tulajdonít hatalmat a pogány isteneknek, következésképpen más emberi eredetű dolgoknak sem, amelyekben sokan bíznak, hiszen mindezek csupán teremtett dolgok, alapvetően különböznek a Teremtőtől.

Az Úr hatalmas kezének és kinyújtott karjának képe (Zsolt 136:12) Isten erejének és kegyelme határtalan voltának fennhatóságát emeli ki. Istennek a teremtésben és a történelemben megmutatkozó kegyelme ébresszen bizalmat népében, maradjanak hűségesek szövetségéhez! Az „*örökkévaló az ő kegyelme*” refrén huszonhat alkalommal ismétlődik meg a 136. zsolttárban, ezzel is erősítve a hívőket, hogy nem változik az Úr, minden új nemzedék körében újból megcselekszi múltbeli kegyelmes tetteit. Megemlékezik népéről (Zsolt 136:23), és hűséges kegyelmi szövetségéhez. Az Isten kitartó kegyelmében való bizalom a bibliai hit lényege, ennek része az örömteli imádat, a tisztelet és a bűnbánat.

A 136. zsolttár azzal zárul, hogy Isten az egész világról gondot visel (23-25. vers), kegyelmében nemcsak Izraelt, hanem a teremtettség egészét részesíti. Ez a zsolttár tehát Isten megmentő kegyelmének egyetemességét hirdeti, az egész világot arra biztatja, hogy Izraelhez csatlakozva dicsőítse az Urat (lásd még Lk 2:10; Jn 3:16; ApCsel 15:17).

Jézus Helyettesünként halt meg a kereszten. Milyen képet ad ez Istenről, akinek örökkévaló a kegyelme?

2 Olvassuk el Zsolt 51:3-7 verseit! Miért hivatkozik a zsoltáros Isten kegyelmére?

Dávid király kiönti szívét az Úr előtt, élete lelkileg legsötétebb pillanataiban könyörög bűnbocsánatért (2Sámuel 12. fejezet). A bűnök megbocsátása Isten különleges kegyelmi ajándéka, amit „irgalmasságának sokasága” (Zsolt 51:3) eredményez. A király azt kéri Istentől, hogy ne a bűnei szerint bánjon vele (Zsolt 103:10), hanem az Őt jellemző kegyellemmel, hűséggel, könyörülettel (2Móz 34:6-7; Zsolt 51:3).

3 Olvassuk el Zsolt 51:8-21 szakaszát! Hogyan mutatja be ez a rész a bűnbocsánatot? Mi Isten célja a megbocsátással?

Amikor Isten megbocsát, az többet jelent az ember ártatlanságának törvényes kijelentésénél, mert a lélek legmélyéig elérő, mélyreható változást eredményez (Zsolt 51:8; Zsid 4:12). Újjáteremt (Zsolt 51:12; Jn 3:3-8). A héber *bárá'* ige fordítása az, hogy „teremt”, ez Isten teremtő hatalmát írja le (1Móz 1:1). Egyedül Isten képes teremteni, csakis Ő tud gyökeres, tartós változást előidézni a bűnbánó ember szívében (2Kor 4:6).

Dávid azt kéri, hogy Isten tisztítsa meg izsóppal (3Móz 14:2-8; Zsolt 51:9), mert úgy érzi, hogy vétke miatt nem léphet az Úr színe elé (Zsolt 51:13), mint a leprások, akiket tisztátalanságuk idejére kitiltottak a közösségből. Attól fél, hogy az áldozatok bemutatása sem állíthatja teljesen helyre, mert nincs olyan áldozat, ami engesztelést szerezhetne előre kitervelt bűneire, a házasságtörésre és a gyilkosságra (2Móz 21:14; 3Móz 20:10).

Csak a feltétel nélküli isteni kegyelem fogadhatja el Dávid „*töredelmes és bűnbánó*” szívét áldozatul, állíthatja helyre az összhangot Dávid és Isten között (Zsolt 51:18-19). Amikor a király azt kéri, hogy Isten tisztítsa meg izsóppal, Istenhez akar visszatérni.

Isten meg tudta bocsátani Dávid házasságtörését, csalását és gyilkosságát, tehát milyen reményt táplálhat ez bennünk?

4 Olvassuk el a **130. zsolttárt!** Milyen képet ad ez a szakasz a bűn súlyáról és a bűnösök reménységéről?

A zsolttáríró a saját és népe bűnei miatt került nyomorúságos helyzetbe (Zsolt 130:3, 8). A nép vétkei olyan rettenetesek, hogy szinte örökre elszakíthatnák őket Istentől (Zsolt 130:3). A Szentírásban szó esik arról, hogy a bűnökről készült feljegyzéseket az ítélet napjára őrzik (Dán 7:10; Jel 20:12), illetve a bűnösök nevét kihúzzák az élet könyvéből (2Móz 32:32; Zsolt 69:29; Jel 13:8). Ezért a zsolttáríró Isten bűnbocsátását, a bűneiről szóló feljegyzés eltörlését kéri (Zsolt 51:3, 11; Jer 31:34; Mik 7:19). Tudja, hogy „Isten nem haragvó természetű, a szeretete örök. »Haragját« csak az váltja ki, ha az ember nem értékeli szeretetét... Haragjával nem akarja megsebezni, inkább meg akarja gyógyítani az embert, nem kívánja elpusztítani, hanem meg akarja menteni szövetséges népét (lásd Hós 6:1-2)” (Hans K. LaRondelle: *Deliverance in the Psalms*. Berrien Springs, MI., 1983, First Impression, 180-181. o.). Figyelemre méltó, hogy Isten készséges megbocsátása, nem pedig a bűnök megbüntetése váltja ki a mély tiszteletet iránta (Zsolt 130:4; Róm 2:4). Az igazi istentiszteletnek nem a büntetéstől való félelem az alapja, hanem az, hogy az ember csodálattal tekint Isten jellemére, a szeretetre.

A Zsolttárok bátorítják Isten gyermekeit, hogy várjanak az Úrra (Zsolt 27:14; 37:34). A héber *qáváh* („vár”) szó azt a jelentést is hordozza, hogy „előretekint” vagy „nyúlik”, és ebből ered a „remény” héber megfelelője. Tehát az Úrra való várakozás nem azt jelenti, hogy az ember passzívan megadja magát a nyomorúságos körülményeknek, hanem reménykedve tekint előre közbelépésére. A zsolttáros reménysége nem a saját optimizmusában gyökerezik, hanem Isten Igéjében (Zsolt 130:5). Nem hiába való a hűséges várakozás, mert a sötét éjszaka után eljön az isteni szabadulás hajnala.

Figyeljük meg, hogy a zsolttáros személyes könyörgését az egész közösség is magáévá teszi (Zsolt 130:7-8)! Az egyes ember jóléte elválaszthatatlan az egész népétől, ezért a zsolttáríró nemcsak magáért, hanem a közösségért is imádkozik. Hívókként egy közösség részei vagyunk, és ami hat annak egy részére, az mindenkit érint.

„Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg” (Zsolt 130:3)? Gondolkozzunk el ezen! Mit jelent ez neked? Mi lenne veled, ha az Úr számon tartaná a vétkeidet?

5 Olvassuk el a 113. és a 123. zsoltárt! Isten jellemének melyik két vetületét mutatják be ezek a szakaszok?

Ez a két zsoltár az Úr fenségét és kegyelmét dicséri. Fenséges volta megmutatkozik hatalmas nevében, trónusa kiemelt helyében, hiszen felette áll minden népnek és az egeknek is (Zsolt 113:4-5; 123:1). *„Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz?”* (Zsolt 113:5) – ez hitvallomás arról, hogy nincs olyan hatalom a világon, sőt azon kívül sem, amely dacolhatna Izrael Istenével.

Megközelíthetetlen magasságban lakozik az Úr, amit az is érzékeltet, hogy *„magát megalázva tekint szét mennyen és földön”* (Zsolt 113:6). Isten a magasságban lakozik, ám ez nem gátolja abban, hogy lássa az alant történeteket. Könyörületessége megmutatkozik abban, hogy kegyelmesen kész bekapcsolódni a világ dolgaiba, megmenteni bajából a szegényt és nyomorultat. Nagylelkűsége nyilván nem marad rejtve szolgálai előtt, még ha lakhelye a távoli mennyben van is.

A transzcendens Isten hatalmasságát és gondoskodását innen képtenség teljes mértékben felfogni, ám ez megmutatkozik kegyelmes, könyörületes tetteiben. A szűkölködők, a szegények és az elnyomottak saját tapasztalatot szerezhetnek mindenek feletti hatalmával, amikor lélegzetelállító fordulatot hoz az érdekükben. A magasztos Isten úgy mutatja be erejét, hogy felemeli az elnyomottakat. A nép szabadon közelíthet az Úrhoz, mert hatalmas fensége, mindenek felett való lénye mit sem változtat azon, hogy Ő a kegyelmes Teremtő és Fenntartó, aki népében szolgálait, szeretett gyermekeit látja.

Isten tiszteletére tehát nemcsak ragyogó volta motivál, hanem jósága is. A dicsőítést nem korlátozza sem idő, sem tér (Zsolt 113:2-3). Nagysága és könyörülete Jézus Krisztusban mutatkozik meg a leginkább, aki kész volt a mennyből ilyen mélyre lehajolni, egészen a kereszthalálig, hogy felemelje a bűnbe süllyedt emberiséget (Fil 2:6-8). A kereszten találjuk a legfőbb okát annak, hogy miért imádjuk és dicsőítsük Istent.

Gondolkozzunk még el a keresztről, hogy az ott történtek mit jelentenek személyesen nekünk! Mitől mentett meg Jézus? Miért különösen fontos mindig gondolni a kereszt jelentőségére?

6 Hogyan mutatja be Isten kegyelmét a 103. zsoltár?

A 103. zsoltár számba veszi az Úr sokféle áldását, „jótéteményét” (Zsolt 103:2), ami virágzóvá teszi az életet (Zsolt 103:3-6). Az áldások Isten kegyelméből és Izraellel kötött szövetségéből fakadnak (Zsolt 103:7-18). Az Úr „megemlékezik” az emberi gyengeségekről, az élet mulandóságáról, és könnyőréttel fordul népéhez (Zsolt 103:13-17).

A „megemlékezés” több a pusztá ismeretnél, annál, hogy tud valamiről. Tettekben kifejezett elköteleződést is jelent: Isten megszabadítja és megtartja népét (Zsolt 103:3-13). Zsolt 103:11-16 erőteljes képei érzékeltetik kegyelmének felmérhetetlen nagyságát, ami csak az eget végtelenségéhez hasonlítható (Ézs 55:9).

Hogyan feleljen tehát az ember Isten jóságára, szeretetére?

Először is áldja az Urat (Zsolt 103:1-2). Az áldás alatt általában anyagi és lelki javak kiárasztását értjük (1Móz 49:25; Zsolt 5:13). Minden áldás forrása Isten, hogyan áldhatja tehát az ember Istent? Aki alacsonyabb sorú, az úgy áldhatja a nálánál magasabb rendűt, ha köszönetet mond neki, dicséri (1Kir 8:66; Jób 29:13). Isten jót ad az embernek, ezzel áldja meg, az ember pedig úgy áldja Istent, ha dicséri Őt jóságáért, vagyis tiszteli kegyelmességéért.

Másodszor pedig emlékezzen minden jótettére és szövetségére (Zsolt 103:2, 18-22), ahogy az Úr is megemlékezik az ember gyengeségéről és népével kötött szövetségéről (Zsolt 103:3-13). Az emlékezés döntően fontos Isten és népe kapcsolatában. Isten megemlékezik népének tett ígéreteiről, ezért a nép tartozik azzal, hogy emlékezzen hűségére, szeretettel és engedelmességgel felelve Istennek.

Annnyira illenek ehhez a gondolathoz Ellen G. White híres szavai: „Jól tennénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pont-ról pontra, képzeljünk el minden jelenetet, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket. Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a kereszt lábánál” (*Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 61. o.).

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézushoz vezető út, „A bűnöknek Krisztusra van szüksége” c. fejezet.

A Zsoltárokból Isten népének hangja egy kórusba csatlakozva hirdeti: „Örökkévaló az ő kegyelme” (Zsolt 106:1; 107:1; 118:1-4, 29; Zsoltárok 136). Ha nem dicsőítjük Istent, elfeledkezünk áldásairól, nem értékeljük ajándékait. Csak azok nem felejtnek, akik dicséretet mondanak. Istenre gondolni, róla beszélni nem egyenértékű a dicsőítéssel. Azzal kezdődik Isten dicsérete, hogy elismerjük fenséges voltát, tetteit. Ez váltja ki belőlünk, hogy csodáljuk Őt jóságáért, kegyelméért és bölcsességéért” (Hans K. LaRondelle: *Deliverance in the Psalms*. Berrien Springs, MI., 1983, First Impression, 178. o.).

Még mélyebb a jelentősége annak, ha arra emlékezve ismerjük el ünnepélyesen örök kegyelmét, hogy az isteni *hesed* (kegyelem) – azaz a szövetségében megnyilvánuló jósága és hűsége – szilárdan és változatlanul megáll az ellene elkövetett emberi bűnök és lázadások között is.

„Vétkeztünk ellene, és nem érdemeljük meg, hogy kedvezzon nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: »A te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk, ne bontsd fel a velünk kötött szövetséget« (Jer 14:21, RÚF)! Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, figyelmez kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava beváltásán” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 98. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 7–13;

Ellen G. White: A nagy Orvos lányomán, „A test és a lélek kölcsönhatása” c. fejezet, „A gyógyítás ígéretei” c. alfejezettől a fejezet végéig

1. Mit terítenek ki „a napra, a holdra és az égnék minden serege elé”?

---

2. Honnan hozza ki az Úr a szelet? _____

3. Kik vallanak szégyent a jövedelmükkel az Úr haragjának búsulása miatt? _____

4. Elváltoztathatja-e a párdúc az ő foltosságát? _____

5. Milyen fegyver vethető be bármikor a csüggedés ellen?

Általános áttekintés

Az „irgalom” vagy „kegyelem” szó jelentése az Oxford Értelmező Szótár szerint a következő: „Együttérzés vagy megbocsátó lelkület valaki iránt, akit hatalmadban áll megbüntetni, vagy akinek rosszat is tehetnél.” Az 51., 103., 113., 123., 130. és 136. zsoltár alátámasztja ezt a definíciót.

„Könyörület” és „irgalom” – két csodálatos szó, amely bárkinek a lelkét megtölti reménységgel és motivációval. Aki rossz döntések következményei miatt szenved, érzi, hogy a büntudat nyomasztó súlya szertefoszlik, amint kegyelemben és irgalomban részesül. Amikor a határidőt ki nyújtják, vagy elengedik valamely adósságunkat, megkönnyebbülést és hálát érzünk a kegyelemért, amiben részesültünk.

Az előttünk álló héten a Teremtő könyörületéről fogunk tanulni, és ehhez hat zsoltárt fogunk elemezni. Az irgalom vagy a könyörület a zsoltárokban a legszebb megnyilatkozási formáját ölti magára: a szentséges, megbocsátani és megváltani kész Isten irgalma a bűnös iránt.

Ha ezt a hat zsoltárt eredeti héber nyelven olvassuk, felfedezzük, hogy a zsoltárirók négy szót használtak az „irgalom” vagy „könyörület” fogalmának kifejezésére. Ha megértjük ezt a négy szót és azok töltetét, akkor mélyebben megértjük Isten szeretetét. Miközben elemezzük ezeket a héber kifejezéseket, gondoljunk arra, hogy az általuk közvetített gondolatok miként teszik gazdagabbá az irgalomról vagy könyörületről alkotott személyes felfogásunkat.

Magyarázat

Heszed

A *heszed* a „könyörületként”, „irgalomként” leggyakrabban fordított héber szó az Ószövetségben, de talán pontosabb a „szeretetteljes jóság” jelentés. Zsoltár 109:12, 16 verseiben a *heszed* szó a szegények, árvák és nélkülözők iránt tanúsított irgalmat fejezi ki. Isten kiszabadítja népét elnyomói szorításából és a természeti katasztrófák csapásaiból, ezért a zsoltáros Isten nevét dicsőíti irgalmas cselekedeteiért (Zsolt 31:8, 22; 32:10; 57:4; 59:11; 94:18; 143:12).

E kontextust szem előtt tartva, kezdjük azzal a *heszed* szó elemzését (könyörület, jóság, irgalom), hogy megvizsgáljuk, miként viszonyul a kifejezés a megmentés/szabadítás gondolatához. A zsoltáros irgalmat kér a nyomorúság, elnyomás, pusztai tévelygés, betegség, vihar vagy

rabság idején (Zsolt 57:1–5; 23:6; 40:11), ugyanakkor úgy ítéli meg, hogy a *heszed* Isten szabadító ereje vagy képessége (Zsolt 31:17–18; 94:18; 109:26; 62:12–13; 59:11, 17–18). Következésképpen a *heszed* lényegében Isten népe érdekében végzett megváltó cselekedete. A 119. zsoltárban az író arra kéri Istent, hogy az Ő *heszede* alapján – „a te kegyelmed szerint” – mentse meg őt (Zsolt 119:88, 149, 159).

Megjegyzendő, hogy a *heszed* szó az oltalom fogalmához is közel áll. Zsoltár 36:11–12 és 32:10 verseiben az író *heszedért* – azaz a gonoszokkal szembeni oltalmért – imádkozik. A *heszed* Isten hűségére is utal (ld. a 85. és 90. zsoltárt). Továbbá Zsoltár 6:5 versében a *heszed* magát a létet védi. A 119. zsoltárban a szerző a megelevenedését, megélnkülését kéri az Úrtól (119:88, 149), az élet megőrzésének és megújításának fontos tényezőjeként ismerve el szeretetteljes parancsolatait (119:159). Végsősoron a *heszed* örök (Zsolt 89:2, 28, 33; 103:17; 117:2; 138:8), mivel a Mindenható jellemének részét képezi. Ez a biztosítás jó hír a hívők számára. „Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége” (Zsolt 100:5; ld. 106:1; 107:1).

A zsoltárokból azt is megtudjuk, hogy aki *heszedet* kér Istentől, az jó viszonyban van vele. A hívők juttassák kifejezésre a bizalmukat (Zsolt 31:15, 18; 119:41–42; 143:8) és a reménységüket Istenben (33:18, 22; 147:11), hogy az irgalmából is részesüljenek. Isten azokat részesíti kegyellemmel teljes irgalmában, akik reménységüket az Úrba vetik. Mi több, a hit elengedhetetlen feltétele annak, hogy valaki Isten irgalmában részesüljön.

Raham

Az 51. zsoltár 3. versében három olyan szó is megjelenik, amelynek jelentése az „irgalom” fogalmát tükrözi:

„Könyörülj [*hanan*] rajtam, én Istenem,
a te kegyelmességed [*heszed*] szerint!
Irgalmasságodnak [*raham*] sokasága szerint
töröld el az én bűneimet!”

A *raham* a „méh”, „has” jelentésű héber főnév származéka (Zsolt 22:10), ami magába foglalja az anya gyermeke iránti szerető gondoskodását (ld. Jób 24:20), ugyanakkor egy a haraggal ellentétes érzést közvetít (Ámos 1:11; Zak 1:12–17). Ez az érzés a jóság érzése, mely jóval meghaladja azt a szintet, amelyet valaki megérdemelne (1Móz 43:14; 1Kir 8:50). Ebben a kontextusban a *raham* jelentése „irgalmat, együttérzést, jóság-

got, könyörületességet tanúsítani valaki iránt” (Neh 1:11; Zsolt 106:46), például amikor valaki felettesi pozíciójából könyörületes valamelyik beosztottjával. Ez a magyarázat Isten irántunk való irgalmának a lényege.

„Isten irgalma meleg együttérzés, az a fajta könyörület, amely még egy mérőföldet elkíséri a szükségben lévő felebarátot, kész megbocsátani a bűnt, és az ítéletet kegyelemmel helyettesíti” (*New International Dictionary of Old Testament Exegesis*, 1997, 3. köt., 1091. o.). Az Úr nyilvánítja irgalmát a bűn miatt szenvedők felé, de azokról sem feledkezik meg, akikben csalódnia kellett. Nem érdemeljük meg a könyörületesét, mégis felemel minket kegyelme által, és visszafogad a kegyeibe.

Hanan

A *hanan* ige jelentése „valaki pártján áll”, „jóságot, irgalmat gyakorol valaki iránt”, „nagylelkű valaki iránt”. A *hanan* ige általában a „kedvet talál valaki előtt” kifejezésben használatos az Ószövetségben (1Móz 30:27; 39:4; Ruth 2:13; 1Sám 20:3). Ez a jelentés általában az Isten és népe közötti kapcsolatra alkalmazható, főként akkor, amikor az „Isten” főnév a mondat alanya, aki teremtményei javára cselekszik. Isten ingyen fejezi ki jóindulatát azok iránt, akik készek azt elfogadni (1Móz 6:8–9; Péld 3:3–4; Ézs 30:19), de visszatarthatja jóságát azoktól, akik elutasítják a személyét (Jer 16:13), vagy amikor semmi jele megtérésüknek (Neh 9:17, 31).

A zsoltárokban gyakran találkozunk a következő kéréssel: „Könyörülj rajtam!” (Zsolt 4:2). A zsoltáros megfogalmazza e fohászatát, mivel tudja, hogy irgalmas Istenünk van (Zsolt 86:15–17), aki meghallgatja a hívó kérését (Zsolt 6:9–10; 28:2, 6). Könyörületében a Teremtő biztosítja a táplálékot (Zsolt 111:4–5), a gazdag termést (67:7), az igazságosságot (103:6–8) és különösképpen a megbocsátást (51:3; 123:3).

Elemezzük a 103. zsoltárt, hogy lássuk, mit akar mondani a zsoltáríró Isten irgalmának természetéről:

„Könyörülő [*raham*] és irgalmas az Úr [*hanan*],
késedelmes a haragra és nagy kegyelmű [*heszed*].
Nem feddődik minduntalan,
és nem tartja meg haragját örökké.
Nem bűneink szerint cselekszik velünk,
és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.”

(Zsolt 103:8–10)

Amint láthatjuk, a zsoltárok azt tanítják, hogy Isten szeretete irgalmas, szelid és végtelen.

Hogyan nyilvánítják ki Isten könyörületességét Isten követői? A Zsoltárok könyvében a *hanan* szó fejezi ki valakinek a jóságát felebarátja iránt, főként a szegényeknek nyújtott segítség (Péld 28:8), a szenvedők iránt gyakorolt irgalmasság (Jób 29:16) és az idősekről való gondoskodás által (5Móz 28:50). Ezek a cselekedetek nem kivételes megnyilatkozások, hanem az odaszentelt hívő teljes életét kitöltő magatartásformák, ez az ő életmódja (Péld 14:21). A zsoltárok világosan körvonalazzák Isten elvárását: azt akarja, hogy követői legyenek könyörületesek, mert „az igaz irgalmas és adakozó” (Zsolt 37:21), és „mindennapon irgalmasodik és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott” (Zsolt 37:26). A hűségese-
ket általában adakozó lelkület jellemzi (Zsolt 112:4–5). A tanulság egyértelmű: legyünk jók másokhoz, ahogy Isten is jó hozzánk!

„Íme, mint a szolgák szemei uruknak kezére,
mint a szolgálány szemei asszonya kezére:
úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre,
míg nem megkönyörül rajtunk!”

(Zsolt 123:2)

Szelihah

„Hiszen nálad van a bocsánat [*szelihah*], hogy féljenek téged” (Zsolt 130:4). A *szelihah* szó a héber *szalah* igéből származik (jelentése: „megkegyelmez”, „megbocsát”). A teljes Ószövetségben az Úr az egyetlen alanya ennek az igének. A *szelihah* tehát olyan megbocsátás, amelyet egyedül Isten ajánlhat fel. Ennek a megbocsátásnak az alapja az Úr irgalma, kegyelme (Zsolt 86:5).

Zsolt 25:11–18 szakasza kijelenti, hogy a megbocsátás a bűnök eltávolítása. Dániel még hozzátette ehhez, hogy Isten megbocsátása a bűnért járó büntetés elkerülését is magába foglalja (Dán 9:16). 2Mózes 34:6–9 versei eszünkbe juttatják, hogy „az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú, aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen.” Dávid kijelenti, hogy a megbocsátáshoz szükséges a bűn megvallása (Zsolt 32:3–5). A Zsoltárok könyvében a „megbocsátás” a következő igékkel áll kapcsolatban: „[ki]mos” (51:4), „elrejt [orcát]” (51:11), „meggyógyít” (103:3).

A zsoltárírtó a megtérés és az alázat lelkületében Isten megbocsátásáért könyörög, meg lévén győződve a bűne eltöröltetéséről (Zsolt 25:11–19). Dicsőíti Istent, mivel megbocsátott neki (103:3–4), következésképpen elmondhatjuk, hogy a megbocsátás csakis Isten *heszedének* köszönhetően van felajánlva az emberiségnek.

Alkalmazás

Lelki életünk szempontjából világos tanulságokat vonhatunk le a héten elemzett héber „irgalom”, „könyörület”, vagy „jóság” jelentésű szavak tanulmányozása során. **(1)** Az Úr annak ellenére ajánlja fel nekünk csodálatos irgalmát, hogy mi azt nem érdemeljük meg. Ennek az ajánlásnak a bizonyossága felszabadít minket a szorongás, a bűntudat és múltunk árnyai alól. **(2)** A *heszed* szó (könyörület/jóság/irgalom) nemcsak egy kedves érzést jelöl, amely Isten szívéből ered. A *heszed* valószínűleg megmentő, óvó beavatkozás Isten részéről az Ő népe érdekében. **(3)** Isten irgalma örök, azaz szüntelenül a rendelkezésünkre áll. Ha nem fogadjuk el, az azért van, mert még mindig bűnben élünk, és nem azért, mert kimerítettük volna Isten szeretetét. **(4)** A könyörület (*raham*) szó azt a jelentést is magába foglalja, hogy a Legmagasztosabb Lény kész alászállni, hogy felemeljen és a karján hordozzon minket. Felső pozíciójából leereszkedik hozzánk, hogy irgalmat gyakoroljon irántunk. **(5)** Ahhoz, hogy „kegyelmet találjunk Jahve előtt”, el kell fogadnunk Isten kegyelmét. **(6)** Végül pedig a *szelihak* szó új perspektívákat nyit meg előttünk Isten szerető jóságának mélységét és nagyságát illetően. A legfontosabb gondolat azonban, amit ez a szó kifejez: legyünk mi is irgalmasak és jók felebarátaink iránt, amint Isten is irgalmas és jó irántunk.

Ezek a tanulságok mesterien ötvöződnek Jézus irgalmatlan szolgálóról szóló példázatában (Mt 18:23–30), amely Isten ószövetségi *heszedét* szemlélteti kétségbeesett állapotunk iránt. Az elbeszélő rész azt sugallja, hogy mi, hívők vagyunk a példázatbeli irgalmatlan szolga. Állapotunk tudatosítása arra kellene, hogy készítsen minket, hogy hálás lelkülettel és alázattal elmélkedjünk mennyei Atyánk kegyelmén és irgalmán, amelyet ingyen felajánlott nekünk.

február 17–23.

Bölcsesség az igaz élethez

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 90; 95:7-11; 119:1-16; 128; 141;
János 3:16

Alapige: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90:12).

Amint láttuk, a kegyelmes Isten bűnbocsánatot ad a megtérő bűnösnek, új szívet teremt benne, hogy hit által éljen.

Az Ige utat is mutat az igaz élethez (Zsolt 119:9-16). A törvény megtartása semmiképpen nem törvényeskedő szabálykövetés, hanem meghitt kapcsolat Istennel és áldásokkal teljes élet (Zsolt 119:1-2; Zsoltárok 128).

Azonban az igaz ember élete sem mentes a kísértésektől. A bűn fondorlatos módon környékezi meg az igazakat (Zsolt 141:2-4), és bele is eshetnek csapdájába. Isten megenged próbaidőket gyermekei életében, hogy hűségük (vagy hűtlenségük) világosan megmutatkozzon. Amennyiben a hívó hallgat a tanításra és intésre, hite megtisztul, megerősödik bizalma az Úrban. A kellő bölcsességet az Istennel kapcsolatban maradó élet dinamikája által nyerjük, kísértések és kihívások között. Amikor kérjük Istent: tanítson bennünket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk (Zsolt 90:12), ez tükrözi folyamatos elköteleződésünket az Úrhoz hűsége élet iránt.

Február 24. – **Az Adventista Világrádió napja** (adományok)

1 Olvassuk el Zsolt 119:1-16 és 161-168 verseit! Hogyan kell megtartani Isten parancsolatait? Milyen áldások származnak ebből?

A Biblia úgy ábrázolja a hitéletet, mint ami Istennel való zárandoklás („járás”) az igazság ösvényén. Ez akkor tartható fenn, ha a hívők „az Úr törvényében járnak” (Zsolt 119:1), „orcád világosságában” (Zsolt 89:16, RÚF). Nem két különböző dologról van itt szó. Az Isten orcájának világosságában járás magában foglalja a törvény megtartását. Az Úr törvényében való járásnak része az is, hogy az ember teljes szívéből keresi Istent (Zsolt 119:1-2, 10).

A zsoltárok könyve az igaz élet bemutatására használja azt a fordulatot is, hogy „akiknek útja feddhetetlen” (Zsolt 119:1, ÚRK). A „feddhetetlen” vagy „tökéletes” (RÚF) szó az Isten által elfogadható, „hibátlan” (2Móz 12:5, RÚF) áldozatra utal. Hasonlóképpen nem ejthet foltot a bűn szeretete az igaz ember életén, ami élő áldozat (Róm 12:1). A „tökéletes út” vagy „tökéletesség útja” (Zsolt 101:2, 6; lásd még 18:33) azt jelenti, hogy az ember élete helyes, Istennek tetsző irányban halad.

A parancsolatok megtartása nem az isteni rendszabályok törvényeskedő betartását jelenti. Ellenkezőleg, „jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja” (Zsolt 111:10), vagyis „józan eszű” (ÚRK; lásd még 1Krn 22:12). Az egész emberre vonatkozik, nem csupán a külsőséges cselekedeteire. Az életben egymástól elválaszthatatlan hozzáállást ír le a „feddhetetlenség”: a parancsolatok megtartása és Isten teljes szívből való keresése (Zsolt 119:1-2).

Isten parancsolatai a világra vonatkozó akaratának kinyilatkoztatásai. Bölcsességre tanítják az embert, hogyan éljen szabadságban és békében (Zsolt 119:7-11, 133). A zsoltáros gyönyörködik a törvényben, mert az biztosítja Isten hűségéről (Zsolt 119:77, 174).

„Nagy a békesége a törvényedet szeretőknek, és nem botlanak el” (Zsolt 119:165, ÚRK). A botlás képe az erkölcsi romlást írja le. Isten Igéje olyan a zsoltáros számára, mint a mécses (Zsolt 119:105, ÚRK), véd a kísértésektől (Zsolt 119:110).

Krisztus mivel példázta Isten Igéjének erejét (Mt 4:1-11)? Milyen erőt jelent tehát, ha valaki eltökéli a szívében, hogy engedelmeskedik Isten törvényének?

2 Olvassuk el a **90. zsolttárt**, valamint **Zsolt 102:12** és **103:14-16** verseit! **Mi az ember sorsa?**

A bűn következtében a párához lett hasonló az ember élete az örökkévalósághoz viszonyítva. Ezer esztendő Isten szemében olyan, „*mint egy őrzárásnyi idő éjjel*” (Zsolt 90:4). Az örökkévalósághoz képest az emberi élet szinte elrepül (Zsolt 90:10). A legerősebb embert a leggyengébb növényhez hasonlítja az Ige (Zsolt 90:5-6; 103:15-16). Ráadásul ez a rövid élet is fáradozással és szomorúsággal teli (Zsolt 90:10). Azok is siránkoznak, keseregnek az élet rövidege miatt, akik nem hisznek Istenben, szekulárisok, különösen az örökkévalóságra gondolva, amiről tudnak, de ami nélkülük halad tovább.

A 90. zsolttár az emberi sorsot a Teremtő Isten gondviselésével hozza összefüggésbe. Az Úr volt népének hajléka minden nemzedék idejében (Zsolt 90:1-2). A „hajlék”-nak fordított héber *má'on* szó úgy utal az Úrra, mint aki népének oltalma, menedéke (Zsolt 91:9). Isten visszafogja jogos haragját, újból kegyelmet ad. A zsolttáros felkiált: „*Ki mérheti föl haragod erejét*” (Zsolt 90:11, ÚRK), amiben az is benne foglaltatik, hogy soha senki nem tapasztalta a maga teljességében Istennek a bűn miatti haragját, ezért még van remény az emberek megtérésére, még szerezhettek az igaz élethez kellő bölcsességet. A Bibliában a bölcsesség nem csupán az intelligenciára vonatkozik, hanem Isten tiszteletére is. Bölcsességre van szükségünk, hogy tudjuk, hogyan „számláljuk a napjainkat” (Zsolt 90:12). Napjaink száma véges, ezért tudjuk megszámlálni azokat, amivel tisztában is vagyunk. A bölcs élet azt jelenti, hogy az ember tudatában van az élet múlandóságának, ez vezeti hitre és engedelmességre. Csak a megtéréssel tehetünk szert ilyen bölcsességre (Zsolt 90:8, 12), Isten bűnbocsánatának, könyörületének és kegyelmének ajándéka által (Zsolt 90:13-14). Alapvető problémánk nem abból fakad, hogy Isten embernek teremtett bennünket, hanem a bűnből és abból, amit az a világunkban okozott. Pusztító hatásai mindenben és mindenkiben meglátszanak.

Jézusnak köszönhetően azonban van kiút az ember nehéz helyzetéből (Jn 1:29; 3:14-21), máskülönben semmi reményünk nem lenne.

Gyorsan tovaszáll az életünk, de minek a reményét kapjuk Jézusban (lásd Jn 3:16)? Milyen reményűnk lehetne nélküle?

3 Olvassuk el Zsolt 81:8-9, 95:7-11 és 105:17-22 verseit! Mi minden képezte részét a próbának?

Izrael Meribánál próbára tette Istent, amikor megkérdőjelezték hűségét és azt, hogy van ereje gondoskodni róluk (2Móz 17:1-7; Zsolt 95:8-9). A 81. zsoltár mesterien megfordítva úgy magyarázza ezt az esetet, hogy Isten próbálta meg Izraelt (Zsolt 81:8), a nép pedig engedetlensége és bizalmatlansága miatt elbukott a próbában (Zsolt 81:12).

A Meribára tett utalásnak kettős üzenete van. Először is, Isten népe ne essen a korábbi nemzedékek hibáiba, bízzanak Istenben, az Ő útján járnak (Zsolt 81:14)! A második pedig az, hogy Izrael nem állta ki a próbát, Isten mégis kimentette őket a bajból (Zsolt 81:8). Múltbeli megmentő kegyelme bizonyosság az új nemzedékeknek is a kegyelméről.

A 105. zsoltár rámutat, hogy a nehézségekkel Isten próbára tette Józsefet, mennyire bízuk szavában a jövőjét illetően (1Móz 37:5-10; Zsolt 105:19). A 19. versben a héber *cárap* szó („megpróbál”) még azt is jelenti, hogy „megtisztít”, „finomít”. Isten tehát azért tette próbára József hitét, hogy minden kételyt eltávolítson belőle ígéretével kapcsolatban, megerősítse bizalmát az isteni vezetésben.

Az isteni fegyelmezés célja, hogy megerősítse gyermekeit, és felkészítse őket az ígéret beteljesedésére, amint József példája is mutatja (Zsolt 105:20-22). Azonban aki csökönyszerűen elutasítja az Úr tanácsát, annak szíve egyre makacsabb, mind keményebb lesz.

„Isten megkívánja, hogy azonnal és feltétel nélkül engedelmeskedjünk törvényének, de az embereket elaltatták és megbénították Sátán csalásai, aki mentségekkel és kifogásokkal legyőzi lelkiismereti aggályait, és azt súgja, amit Évának is mondott a kertben: »*Bizony nem haltok meg*« (1Móz 3:4). Az engedetlenség miatt nemcsak a vétkes szíve és lelkiismerete keményedik meg, hanem általában mások hite is meggyengül. Ami először különösen rossznak tűnt a számukra, fokozatosan elveszíti azt a jellegét a szemükben, mivel állandóan előttük van, míg végül megkérdőjelezzük, hogy valóban bűn-e, és gondolkodás nélkül ugyanabba a hibába esnek” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 4. köt. 146. o.).

Miként tapasztaltuk már, hogy a bűn valóban megkeményíti a szívet? Miért fordít ez is a kereszthez, ahol az ember erőt kaphat az engedelmes-séghez?

4 Olvassuk el a 141. zsoltárt! Miért imádkozik a zsoltáros?

A 141. zsoltár védelmet kérő ima a kívülről és a belülről támadó kísértések ellen. A zsoltárost nemcsak a gonoszok csapdái fenyegetik (Zsolt 141:9-10), hanem az is megkísérti, hogy ugyanazt tegye, mint a gonoszok. Az első gyenge pont a beszédben gyakorolt önuralom hiánya, ezért kéri a zsoltáríró az Urat, hogy tegyen závárt (zárat, ÚRK) a szájára (Zsolt 141:3). Ez a kép a bibliai időkben a városokat védő városkapuk őrzését idézi.

Az is kísértést jelent, hogy Isten gyermeke vajon az igazak tanácsára hallgat, vagy pedig a gonoszok csábításának enged (Zsolt 141:4-5). A zsoltáros szerint elsősorban a szíve van veszélyben, hiszen ott dűl az igazi csata. Csak úgy állhat meg a hívő a kísértésben, ha szakadatlanul imádkozik, Isten iránti teljes bizalommal, tisztelettel (Zsolt 141:1-2).

5 Olvassuk el Zsolt 1:1 és 141:4 verseit! Ezek szerint mennyire épül fel fokozatosan, milyen alattomos a kísértések támadása?

Zsolt 141:4 úgy ír a kísértésről, mint ami fokról fokra halad. Először az ember szíve hajlik a rossz felé, másodsor következnek a gonosz tettek (a héberben ennek a jelentése kiemeli a cselekedet ismétlődését). Harmadszor az ember már a bűnösök kedvelt ételeiből is eszik, vagyis kívánatos dologként fogadja el gonosz szokásaikat.

Hasonlót látunk Zsolt 1:1 versében is: a kísértés akadályozza Isten gyermekét abban, hogy az Úr útján járjon, inkább a gonoszokkal tart, majd a bűnösök útjára áll át, és végül a csúfoklódók székébe ül. Bűnösök, gonoszok, csúfoklódók: ne legyünk olyanok, mint ők, ne engedjük, hogy eltérítsenek az Úrtól!

A Zsoltárok bemutatják a kísértés fokozatosságát, csábítását, ravaszságát, és ez is alátámasztja, hogy csak akkor győzhetünk, ha teljes mértékben az Úrra támaszkodunk. Hangsúlyozzák, hogy milyen fontos, mit mond, hallgat meg az ember a kísértések között. A gonoszok és az igazak vége szolgáljon okulásunkra, hogy keressük az Istentől származó bölcsességet (Zsolt 1:4-6; 141:8-10)! Azonban mindkét zsoltár szerint a jövőben történik meg Isten gyermekeinek végső igazolása. Ez azt jelenti, hogy a hívők türelmesen bízzanak Istenben, várjanak rá!

6 Olvassuk el Zsolt 1:1-3, 112:1-9 verseit és a 128. zsoltárt! Milyen áldásokat ígérnek ezek a szakaszok az Úr tisztelőinek?

Az Urat tisztelőknak ígért sokféle áldás közül talán a békesség a legfontosabb. Az 1. zsoltár a folyóvíz mellé ültetett fa hasonlatával ábrázolja az igaz embert, ami a maga idejében meghozza gyümölcsét, és levele nem hervad el (Zsolt 1:3; Jer 17:7; Ez 47:12). Ez a hasonlat rámutat minden áldás forrására, nevezetesen arra, hogy az ember Isten jelenlétében maradjon a szentélyben, töretlen, szeretetteljes kapcsolatban éljen vele. A polyvával jelképezett gonoszoktól eltérően, akik nem élveznek stabilitást, akiknek nincs helyük, jövőjük, az igazak olyanok, mint a gazdagon gyümölcsöző fák, gyökereik mélyre futnak, van helyük Istennél, az örök életben.

Zsolt 128:2-3 a Messiás országának áldásait idézi. A béke és jólét szimbóluma az, ha az ember a saját szőlője és fügefája alatt ül (Mik 4:4). A Jeruzsálemnek békét hirdető áldás (Zsolt 122:6-8; 128:5-6) annak reményét fejezi ki, hogy a Messiás véget vet majd a gonoszságnak, és helyreállítja a békét a földön.

„A Biblia »hazá«-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásához vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

Az Újszövetség leírja, hogy ez a reménységünk Krisztus második adventjekor és a föld újjáteremtésekor válik valóra (Mt 26:29; Jelenések 21. fejezet). Tehát az igazak sok áldást kapnak már ebben az életben is, de Isten kegyelmének teljességét akkor tapasztalják, amikor az idők végén helyreáll Isten országa.

Miért a kereszt a garancia arra, hogy valóra válnak az Újszövetség ígéretei? Hogyan találunk vigaszt ezekben az ígéretekben már most?

A mai korban a bölcsesség megszerzését sokan nem tartják olyan kívánatosnak, mint a boldogság biztosítását, inkább boldogok akarnak lenni, mint bölcsék. Azonban lehetünk vajon igazán boldogok, élhetünk valóban teljes életet isteni bölcsesség nélkül? A Zsoltárok világosan nemet mondanak erre. Jó hír viszont, hogy nem is kell választanunk a bölcsesség és a boldogság között. Az Istentől jövő bölcsesség igazi boldogságot ad.

A héber nyelvből vett egyszerű példa jól illusztrálja ezt a pontot. A héberben a „lépés” szó (*’ásúr*) hangzása nagyon hasonlít a boldog szóhoz (*’ásár*). A fordításban ez ugyan nem jön át, azonban fontos az üzenete: „lépéseink” az Isten útján „boldog” élethez vezetnek (Zsolt 1:1; 17:5; 37:31; 44:19; 89:16; 119:1).

„Isten Fia elhagyja Atyja trónját, és istenségét emberi alakba öltözteti, hogy az embert Sátán hatalmából megválthassa; győzelme megnyitja számunkra az eget, és bepillantást enged az isteni dicsőség birodalmába; az elbukott emberiség megmenekülése az örvényből, amely bűnbe sodorta; Istennel való közösségének újbóli visszaállítása, amikor a Megváltóba vetett hit által kiállja a hit próbáját, Krisztus igazságát ölti magára, és trónjához emeltetik fel... mindezek olyan képek, amelyeket Isten azért tár a szemünk elé, hogy ezekről gondolkodjunk” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 87. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 14–20; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „Kapcsolatban a természettel” c. fejezet

1. Adhat-e záporokat az ég? _____
2. Mikor lesz a próféta olyan, mint az Úr szája?
_____
3. Ki olyan, mint a víz mellé ültetett fa, mely száraz évben is gyümölcsöt terem?
_____
4. Mikor bánja meg az Úr a gonoszt, amelyet a népen véghezvinni gondolt?
_____
5. Mi az, ami csodát tesz sok reménytelen beteg esetében?
_____

Általános áttekintés

Hogyan határozzuk meg a bölcsességet? Egy modern értelmező szótár szerint „a bölcsesség ismeretek és elvek összessége, amely egy bizonyos társadalomban és korban fejlődési folyamaton megy keresztül.” A bölcsesség ugyanakkor „valamely cselekvés vagy döntés helyességére vonatkozik”.

Az oxfordi értelmező szótár ekképpen határozza meg a bölcsességet: „Bölcs ember az, aki megfelelő ismeretekkel és tapasztalattal rendelkezik, és ennek megfelelően képes helyesen ítélni és cselekedni”.

„Bölcs” embernek nevezhetjük azt az embert, aki az irodalom vagy a tudományok bizonyos területén jelentős ismeretekkel rendelkezik. A bölcsesség – jelen felfogásunkban – ismeretek, képességek és illetékség birtoklása egy bizonyos szakmai területen. Egyes emberek szerint a bölcs ember titkos ismeretek birtoklója, aki képes rejtelmek megfejtésére és magasabb spirituális szintek elérésére.

Ezen a héten azt fogjuk megvizsgálni, hogy mit jelent a bölcsesség a Biblia távlatában. Tanulmányunk nemcsak a Szentírás szerinti bölcsességet határozza meg, hanem a mindennapi élethez szükséges bölcsesség elveit is megpróbálja megfejteni. Végsősoron mi a biblikus bölcsesség, ha nem a Krisztus parancsai szerinti mindennapi életvitelhez szükséges gyakorlati ismeretek és ítélőképesség alkalmazása? Tanulmányunk célja megérteni és életünkben alkalmazni ezt a bibliai bölcsességet.

Magyarázat

A bölcsesség bibliai definíciója

A bölcsesség fogalmának megértéséhez elengedhetetlen Példabeszédek 1:7 verse (lásd Péld 9:10): „Az Úrnak félelme feje a bölcsességnek; a bölcsességet és erkölcsi tanítást a bolondok megutálják”. A bibliai bölcsesség alapja tehát az „Úr félelme”, amit a Szentírás kegyes/vallásos engedelmességként határoz meg (Préd 12:15; 5Móz 6:2; 8:6; 31:12). 5Mózes 10:12–13 versei az Úr félelmének következő szinonimáit sorakoztatják fel: „féljed az Urat!”, „minden Ő útjain járj!”, „szeresd Őt!”, „tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből!”, „megtartván az Úrnak parancsolatait!”. Ezek a kifejezések együtt hangsúlyozzák, hogy szükséges naponta szoros és mély, tapasztalatokon alapuló kapcsolatot ápolnunk a Teremtővel.

Példabeszédek 8:13 verse egy másik szemszögből közelíti meg a bölcsességet: „Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a kevélységet, a fel-fuvalkodást, a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm.” Ezúttal is láthatjuk, hogy „a bölcsesség kezdete” szorosan kapcsolódik a gyakorlati és erkölcsi cselekvéshez.

Következésképpen elmondhatjuk, hogy „a bibliai bölcsesség egy olyan életfelfogás vagy élethez való viszonyulás, amely magába foglalja az ifjak kiképzését, ami a helyes magatartást és az erkölcsiséget illeti, valamint az élet értelmére vonatkozó kérdésekre adott válaszokat” (C. H. Bullock: a „wisdom” [bölcsesség] szócikk. Evangelical Dictionary of Biblical Theology. www.biblestudytools.com/dictionaries/bakers-evangelical-dictionary/wisdom.html).

Istenbe vetett hitünket a szeretetteljes jóság és a kegyes élet bizonyítja. Semmilyen kettős tagolódás nincs a hit és a cselekedetek között! A kettő elkülönítése egy időben művi és önkényes, és a görög filozófia befolyásának az eredménye. Az Ótestamentum korában élők számára a bölcsesség érett hit által nyilatkozott meg, amely jóságra, helyes döntések meghozatalára, felebarátja iránt igazságosságra indította az embert.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17). A bölcsesség Isten ajándéka mindazoknak, akiket kiválaszt, illetve akik alázatos hittel kérik tőle (1Kir 3:12; Zsolt 51:8; Péld 2:6; Jak 1:5–7).

A bölcsesség tulajdonságai

A Bibliában megfogalmazott bölcsességek általában versformában jelennek meg. Jób, Példabeszédek és Prédikátor könyve képviseli a bibliai bölcsességirodalmat. Egyes teológusok az Énekek Éneke könyvét is ebbe a kategóriába sorolják, de hozzá kell tennünk, hogy e kérdést illetően megoszlanak a vélemények.

A bibliai bölcsességirodalom könyveinek legfontosabb témái a teremtés, a törvény, a bölcs, érett életmódra való tanácsolás, Isten félelme, valamint az isteni büntetés. A Példabeszédek könyve a legismertebb ezek közül: az első kilenc rész a bölcsesség rendkívüli értékéről szól. Ha figyelmesen olvassuk ezeket a fejezeteket, észrevesszük, hogy a bölcsesség fogalma egy sor tanítást ölel fel a kegyes élet érdekében, tanácsokat arra vonatkozóan, hogy miként kerüljük el a törvénytelen élet és a gonosz emberek csapdáit. A 10. fejezettől kezdve több mint 600 bölcsmondást

olvashatunk rövid mondatok formájában, amely a mindennapi élet különböző szituációira – a házasi életre, a szeretetre, a családi, emberi kapcsolatokra, pénzügyi nehézségekre, politikai szituációkra, gyermeknevelésre, stb. – alkalmazható.

A Példabeszédekkel ellentétben a Jób könyve inkább a szenvedésről, büntetésről és megigazulásról szól. Ezek a témák is a bölcsességgel kapcsolatosak, de itt az Isten perspektívája érvényesül. Alapul Jób élete szolgál (a pátriárka életében bekövetkezett nehézségek), és nem filozofikus természetű elemzésről, hanem isteni szempontok szerinti vizsgálódásról van szó. A könyv középpontja a 28. fejezet, amely azzal a megálapítással zárul, hogy az Isten iránti tisztelet és engedelmesség lényeges eleme a bölcsességnek: „Íme, az Úrnak félelme: az a bölcsesség és az az értelem: a gonosztól való eltávozás” (Jób 28:28).

A zsolttárokban rejlő bölcsesség

Számos bibliakutató egybehangzó véleménye szerint bizonyos zsolttárok a szentírási bölcsességirodalom részét képezik. „Habár a pontos beazonosítás továbbra is vitatott kérdés, a teológuskutatók többsége egyetért abban, hogy az 1., 19., 32., 34., 37., 49., 73., 112., 119., 127., 128. és 133. zsolttár esetében bölcsességirodalommal van dolgunk. Az 1. zsolttár nagy hangsúlyt fektet a törvényre és a magatartásra, és a Zsolttárokat úgy nyitja meg, hogy az egész gyűjteménynek szapienciális (*sapientia* = bölcsesség) irányt szab. Hasonlóképpen a 19. zsolttár is, amelynek központi témája a teremtés és a törvény, míg a 119. zsolttár bölcséleti jellege abban rejlik, hogy ez a Szentírás leghosszabb elmélkedése a Tóráról” (Elias Brasil de Souza: „Wisdom in Daniel”, Benjamin Rojas szerk.: „The End from the Beginning”. Festschrift Honoring Merling Alomía, 2015, 267–268. o.).

Az alábbiakban az iménti idézet szempontjából elemezni fogjuk, hogy a fentebb felsorolt zsolttárok miként közelítik meg a bölcsesség kérdését:

1. zsolttár – Két életmódot vázol fel: az igazak (1:1–3) és a gonoszok életmódját (1:4–5). Az ének azzal kezdődik, hogy bemutatja, hogyan élnek az igazak (1:1). Választásuknak köszönhetően a gonoszok sorsa nagyon eltér az igazakétól (1:6).

19. zsolttár – Ennek a fejezetnek két, világosan elkülönülő szakasza van. Az első Isten teremtés általi megnyilatkozásáról szól (19:2–7), a második a törvény általi kinyilatkoztatásról (19:8–15). Ez a két téma rendkívül fontos a bibliai bölcsesség megértésének és megszerzésének szem-

pontjából. Mindkettő ihletforrás a hívő számára, aki az „ártatlanságra” és a „sok vétéktől való tisztaságra” vágyik (19:14).

32. zsoltár – Ez a „tanítás” a megtért és a törvénszegő ember közötti különbséget mutatja be (32:10–11), továbbá bölcséleti hangnemben tanácsol és tanít (32:8–9), ami a bölcsességirodalom jellemző vonása (Péld 4:1–16; 6:20–23; 7:1–5).

34. zsoltár – A 34. zsoltár bizonyos szakaszai a bölcsességirodalom gyakorlati tanácsait idézik fel: az apa fiához intézett szerető felhívása, hogy vágyjon a hosszú életre, törekedjen az Úr félelmére és meneküljön a bűn elől (34:12–15). A tanácsot követően a zsoltáros beszél az igazak sorsáról (34:16–17; 22). Kétségkívül, a legjobb választás, amelyet megtehetünk az életben az, hogy a bölcsesség útján járunk.

37. zsoltár – Ez a fejezet válasz a nagy kérdésre: Miért van jó dolguk a gonoszoknak? A kérdést ma is sokszor feltesszük. A válasz nem filozofikus elemzés, hanem hiten alapuló tanács a helyes életvitelre. Elmélkedj az örök bölcsességen, melyet ez a zsoltár közvetít számunkra!

49. zsoltár – A kezdő igeversekben a zsoltáríró kijelenti: „Az én szám bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. Példabeszédre hajtom fületem, hárfaszóval nyitom meg mesémet” (49:4–5). A következő versekben az író azokról a gonoszokról értekezik, akiknek jól megy a soruk (49:6–21).

73. zsoltár – A zsidók megpróbálták megérteni a világunkban jelenlévő gonoszság eredetét és a társadalomban uralkodó igazságtalanság okát. Kísértette őket a gondolat, hogy az isteni jutalom kudarcra van ítélve. Ez a kérdés viszont nem okozott nagyobb nehézséget nekik akkor, mint nekünk napjainkban.

112. zsoltár – Ez az ének az Úr félelme nyomán az emberre áradó áldásokról szól (112:1). Tizenhat áldás van megnevezve az igazak számára (112:2–9). Ha figyelmesen elemezzük ezeket az áldásokat, megértjük, hogy az Úr félelme a legmagasabb lelki cél elérésére történő törekvés a mindennapi életben. A zsoltár végén a gonosz szörnyű sorsáról olvashatunk, szembeállítva az igazak jutalmával.

119. zsoltár – A leghosszabb zsoltár a Tóráról (a törvényről) szól, amely nemcsak a mózesi törvényt foglalja magába. A Tóra a teljes Szentírásra vonatkozik; aki megérti és gyakorolja Isten Igéjét, annak teljesen megváltozik az élete.

127. zsoltár – Ez a mindössze öt versből álló ének azokra az áldásokra összpontosít, amelyekben Isten a benne mint Teremtőben bízó

gyermekait részesíti. Talán éppen emiatt sorolják ezt a zsoltárt a Szentírás bölcsességirodalmi szövegei közé. A bölcsesség kell, hogy legyen az az alap, amelyre legértékesebb kincsünket, a családjunkat helyezzük.

128. zsoltár – E rövid zsoltár hat versét azért tartják a bölcsességirodalom részének, mert utal az Isten által az Őt féltő emberre árasztott áldásokra (128:1, 4).

133. zsoltár – Egyesek megkérdőjelezik ennek a zsoltárnak a bölcsességirodalomhoz való sorolását, viszont az „együtt lakoznak az atyafiak” kifejezés (133:1) a bölcsességirodalom megkülönböztető vonásaként azonosított árnyalati elemeket kölcsönöz a versnek. A Mindenható kívánsága számunkra az, hogy ápoljuk a szívünkben a testvériség lelkületét, amely a gyakorlati keresztény élet bizonyítéka.

Alkalmazás

A bibliai bölcsesség – ahogy azt az Ószövetség tanítja – az üdvösség szempontjából elengedhetetlenül fontos szempontok megértésében rejlik: származásunk (a teremtés), a törvény (Isten jellemének elvei mindennapi életünkben), az istenfélelem (kegyeletteljes szeretet, amely örömteli engedelmességhez vezet) és a jutalom (az igazak és a gonoszok sorsa). A szentírási bölcsesség továbbá gyakorlati ismeret, amely felkészít az érett, kegyes életre otthon, a családjunkban, szomszédaink között, vagy a munkahelyünkön. Mi több, az Isten szerinti bölcsesség ájtatos tanácsokat közvetít felénk annak érdekében, hogy harmonikus kapcsolatban éljünk a házastársunkkal és a gyermekeinkkel. Elvekkkel lát el bennünket, amelyek irányítanak a pénz felhasználásában és a mindennapi élet számos más területén.

Ösztönözd csoportod tagjait, hogy elmélkedjenek azon, miként alkalmazhatják a héten tanultakat életük különböző körülményei közepette! Emlékeztess őket, hogy az istenfélelemben élt élet boldoggá teszi a hívőt!

február 24 – március 1.

Áldott, ki jó az Úr nevében

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 2; 22; 23; 89:28-33; János 10:11-15;
Kolossé 1:16; Zsidókhöz 7:20-28

Alapige: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett! Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk előtt” (Zsolt 118:22-23)!

A zsoltárok könyve tanúságot tesz Krisztus személyéről és szolgálatáról, a megváltási terv szerint végzett munkájának szinte minden aspektusát láthatjuk benne. Életének és munkájának előképeit, az arra vonatkozó bámulatos pontosságú jövődöléseket találjuk ebben az iratban.

A Zsoltárokból kinyilatkoztatott témák között van Krisztus istensége, fiúsága, engedelmissége, Isten temploma iránti féltő szeretete, az, hogy Ő a Jó Pásztor, elárultatása, szenvedése, a csontját nem törik meg, hálála, feltámadása, mennybemenetele, papsága és királyi uralma. Mindez benne van a Zsoltárokból, hosszú évszázadokkal azelőtti jövődölésként, mielőtt testben megjelent volna.

Nem is csoda például, hogy amikor az emmausi úton Jézus a szolgálatáról beszélt a tanítványoknak, visszautalt a Zsoltárokra (Lk 24:44). Azt akarta, hogy bizonyítékot találjanak arra, ki is Ő valójában.

Íme néhány zsoltár, amelynek előképe Krisztusban teljesedett: Zsoltárok 24, 45, 72, 101 (a tökéletes Király és Bíró), Zsoltárok 88 és 102 (Isten szenvedő Szolgájának imái).

A zsoltárosok panaszaiban, hálaadásában, dicsőítésében, valamint igazságtételért és szabadulásért esdő kiáltásaiban visszhangzanak Krisztus imái, amelyeket a világ megmentéséért mondott.

- 1** Olvassuk el a **23. zsolnárt**, valamint **Zsolt 28:9, 78:52-53, 79:13, 80:2 és 100:3** verseit! **Hogyan mutatják be ezek a részek az Úr és népe kapcsolatát?**

Isten vezetését és megtartó gondoskodását, valamint a nép Istenre hagyatkozását emeli ki az a kép, hogy az Úr a Jó Pásztor, népének tagjai pedig legelőjének juhái. Közelségüket érzékelteti ez a hasonlat, ugyanis a pásztorok a nyájukkal együtt éltek, gondot viseltek minden egyes bárányról. Fontos, hogy a nyáj Istené, amit két szoros kötelék is biztosít: a teremtés (Zsolt 95:6-7; 100:3), valamint a szövetség (Zsolt 28:9; Zsid 13:20).

A Józsefet nyájaként vezető isteni Pásztor képe (Zsolt 80:2) talán Jákób áldására utal, miszerint Izrael Pásztora Isten, ezért hivatkozik hatalmas ígéreteire és áldásaira (1Móz 49:24).

A királyokat népük pásztorainak tekintették (2Sám 5:2), de valójában egyedül Isten méltó erre a címre, mert a legtöbb uralkodó nem ért fel a megbízatásához. Csak Jézus bizonyult méltónak, ezért nevezzük Jó Pásztornak.

- 2** Olvassuk el **Jn 10:11-15** szakaszát! **Mit mond itt Jézus önmagáról, mint Jó Pásztorról?**

Az isteni Pásztor és nyája közötti meghitt kapcsolat abban is látszik, hogy a nyáj ismeri a Pásztor hangját (Jn 10:4, 27). A Közel-Keleten a pásztorok még ma is egyszerűen csak szólítják a bárányaikat, hogy különválasszák az összekeveredett nyájukat. Mindegyik állat felismeri és követi saját pásztor hangját.

Isten nyája időnként különböző megpróbáltatások miatt szenved, ezeket Isten nemtetszése, elfordulása jeleként értik, ám a Jó Pásztor sosem hagyja magukra eltévelyedett bárányait, hanem megkeresi és megmenti őket. Nagyszerű képet ad ez Istennek a népével való kapcsolatáról. Meghalni is kész juháiért (Jn 10:11, 15), de paradox módon Ő lett az áldozati Bárány is (Jn 1:29). Jézus kijelentette, hogy más akolból is kihívja bárányait, egy nyájba gyűjti őket (Jn 10:16).

Hogyan élvezhetjük naponta annak az előnyeit, hogy Jézus a Jó Pásztor?

3 Olvassuk el a 22. zsoltárt és Zsolt 118:22 versét! Hogyan bántak a Messiással éppen azok, akiknek a megmentéséért jött el?

Több zsoltár is megszólaltatja a szenvedő Messiás teljes elhagyatottságának gyöttrő érzéseit (pl. Zsoltárok 42, 88, 102). A 22. zsoltár kifejezetten messiási prófécia, ugyanis több részletét nem lehet történelmileg Dávid királyhoz kötni, viszont tökéletesen illenek Krisztus halálának körülményeire. Krisztus Zsolt 22:2 szavaival imádkozott a kereszten (Mt 27:46).

Magára vette az egész világ bűneit, ezért szakadt el Atyjától, ami hatalmas gyötrelmet jelentett számára. Ez csak a szoros kapcsolatuk, példa nélküli egységük mértékével mérhető (Jn 1:1-2; 10:30). Azonban még a felfoghatatlan szenvedés mélysége sem törhette meg az Atya és a Fiú egységét. Teljes elhagyatottságában Krisztus feltétel nélkül Atyjára bízta magát, legmélyebb kétségbeesése dacára is.

„Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. Ádám minden lezármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 660. o.).

A fenyegető állatok, erős bivalyok, ordító oroszánok, ebek képeivel érzékelteti a zsoltáros az emberek kegyetlenségét és gyűlöletét, amivel utolsó óráiban Krisztusra törtek, akit a 22. zsoltár az ártalmatlan és védetlen főreghez hasonlít. Ez a szakasz bámulatos pontossággal jövendölte meg a gúnyolódó tömeg gonosz megjegyzéseit, amelyekkel csúfolták Jézus Atyjához szóló szavait (Zsolt 22:2, 9; Mt 27:43), valamint azt is, hogy a katonák megosztottak ruháin (Zsolt 22:19; Mt 27:35). Aligha értették az emberek, hogy a „főreg”, akit el akartak taposni, lesz a Templom „szegletköve”, ami megtartja annak alapját (Zsolt 118:22).

A megvetett Messiás azonban a halálból való feltámadása után Isten népének Megváltója lett (Mt 21:42; ApCsel 4:10-12). Krisztus elszenvetde az emberek elutasítását, Isten azonban megdicsőítette a Fiát, Őt tette lelki temploma élő Szegletkövévé (Ef 2:20-22; 1Pt 2:4-8). Akik megvetik ezt a Követ, az üdvösség Isten által kijelölt módját, azok számára az ítélet eszköze lesz (Ézs 8:14; Mt 21:44).

A kereszten Jézus minden egyes bűnért megfizetett, amit valaha elkövetél. Érted szenvedett. Hogyan kell ennek az életedre hatnia?

4 Olvassuk el Zsolt 89:28-33, 39-47 és 132:10-12 verseit! Mi a dávidi szövetség lényege? Mi fenyegette?

A szövetségben Isten örök támogatást ígért Dávid vonalának, valamint népének jólétet (2Sám 7:5-16; Zsolt 89:2-5, 20-38; 132:12-18). Isten ünnepélyes fogadalma és a király Isten iránti hűsége volt az alapja a szövetség tartósságának. Csakhogy még az istenfelő királyok, mint Dávid sem voltak mindig hűségesek az Úrhoz. A 89. zsoltár kesereg a szomorú valóság felett, ami látszólag arra mutat, hogy oda lettek a dávidi szövetség dicsőséges ígéretei. Vajon Isten egészen elhagyta volna Izraelt? Minden remény elveszett? A válasz természetesen az, hogy *nem!*

Isten haragja valóban kifejezi az isteni ítéletet (Zsolt 38:2; 74:1), de nem tart örökké, örök szeretetével az Úr megbocsátja az emberek bűneit, ha megtérnek. Azonban amíg tart haragja vétkezõ népe iránt, az igen komoly. Az emberek érzik engedetlenségük keserû következményeit, felméri bûneik súlyát (Zsolt 89:39-47), mégis azt kérdezik: „*Meddig?*” Ezzel arra utalnak, hogy Isten haragja nem állandó (Zsolt 89:47). Új remény fakad abból, hogy újólá megbizonyosodnak Isten hűségéről, aki „megemlékezik” kegyelméről (Zsolt 89:48, 51).

Röviden tehát: ugyan a szövetség emberi oldala megbukott, a nép mégis megnyugodhatott Isten szándékainak változatlansága ígéréteben a Messiás miatt, aki megtestesíti Izrael és az egész világ igazságát, üdvösségét. Vagyis végül Isten győzedelmeskedik, örökre megalapítja országát, de csakis Jézus, nem pedig a nép miatt. Jézus Krisztus a Messiás, Dávid Fia (Mt 1:1; Zsid 1:8), „*az elsõszülött minden teremtmény előtt*” (Kol 1:15, RÚF). Ez utalás Zsolt 89:28 versére: „*Én meg elsõszülöttemé teszem õt, és feljebbvalóvá a föld királyainál*” (ÚRK). Dávidot, Krisztus elõképét nevezi ez a vers Isten elsõszülöttének.

Világos, hogy az „elsõszülöttség” nem Dávid biológiai státuszára utal, hiszen a szülei nyolcadik fia volt (1Sám 16:10-11). Hasonló a helyzet Jézus esetében is. Ez a cím különleges megtiszteltetését és tekintélyét jelzi (Kol 1:16, 20-22). Isten királlyá tette az egész világ felett, amikor a halálból feltámasztotta (ApCsel 2:30-31).

Olvassuk el Kol 1:16, 20-22 verseit! Mit tanít ez a szakasz Jézusról, arról, amit értünk tett? Milyen ígéretet találunk ebben magunkra nézve?

5 Olvassuk el a **2. zsolttárt, továbbá Zsolt 89:5, 14-18, 110:5-6** verseit! Mit tudunk meg ezekből a részekből Krisztusról mint Királyról?

Isten bemutatása a Messiás Atyjaként a király megkoronázását idézi, amikor Isten a szövetségébe fogadta a királyt (Zsolt 2:7; 89:27-29). Zsolt 2:7 előre tekint Krisztus feltámadására és felmagasztaltatására, mint az új, örök szövetségnek és Krisztus királyi papságának hajnalára (ApCsel 13:33-39; Zsid 1:5; 5:5). A Messiás Isten jobbján ül, páratlan tisztelet és tekintély övezi (Zsolt 110:1; ApCsel 7:55-56). „Továbbá az Úr és a »felkent« (a Messiás) közötti kapcsolat még arra is utal, hogy az Úrral kívánják azonosítani a dávidi Messiást... Amennyiben az Úr foglal helyet az Atya jobbján, akkor Ő a Messiás, aki szintén a jobb oldalon jelenik meg [lásd Zsolt 110:1, 5]” (Jacques Doukhan: *On the Way to Emmaus*. Clarksville, MD, 2012, Lederer Books, 26-27. o.).

Végül Krisztus abszolút győzelmet arat ellenségei felett. Az ellenségek „zsámollyá” tételének képe ókori közel-keleti királyok szokását tükrözi, amikor legyőzött ellenségeik nyakára tették a lábukat, ezzel mutatva teljes uralmukat felettük. Krisztus pálcája azonban itt nem a megfélemlítés eszköze (Zsolt 2:9; 110:2).

A botot (vesszőt) eredetileg a törzsi vezetők vitték, törzsük szimbólumaként (4Móz 17:2-10). Krisztusnál Sion pálcája van, mert Sion népet képviseli. Pálcája az isteni ítélet jelképe, amely véget vet a gonoszság uralmának, Krisztus egyeduralmát ábrázolja (Jel 2:27; 12:5). Még a gonosz királyok is kapnak lehetőséget, hogy megtérjenek és behódoljanak a Messiás előtt (Zsolt 2:10-12). Krisztus végső győzelmének szemléltető leírását Dániel 7. fejezetének advent előtti jelenetében találjuk, ami leírja: utána következik az ítélet, „*hogy igazságot szolgáltasson a Magasságos szentjeinek*” (Dán 7:22, ÚRK). Krisztus megalapítja országát, „*Királysága örökkévaló királyság lesz*” (Dán 7:27, ÚRK), a keresztnek köszönhetően ennek az ígérete biztos. Áldás hangzik mindenkinek, aki a Királyban bíz, a nép örül a Messiás korlátlan, igazságos uralmának (Zsolt 2:12; 89:16-18).

Milyen jó tudni, hogy igen, végül a jó legyőzi a gonoszszágot, igazságot szolgált, örökre eltűnik a fájdalom és a szenvedés! Hogyan vigasztal ez az igazság most, amikor emberi szemszögből nézve úgy látszik, hogy virul a gonoszság?

6 Olvassuk el **Zsolt 110:4-7** verseit! **Miért egyedülálló Krisztus papsága? Minek a reményét adja?**

Isten örökké tartó királysággal (Zsolt 110:1-3) és mindenké felett álló, Melkisédek rendje szerinti papsággal (Zsolt 110:4-7) ruházza fel a Messiást. Szavát ünnepélyes ígérettel pecsételi meg (Zsid 6:18). Megesküszik, hogy nem tér el ígéretétől, miszerint kegyelme jeleként tökéletes papot ad nekünk. Bűneivel és nyílt lázadásával a nép folyamatosan ingerli Istent, hogy hagyja magukra őket, de esküje változhatatlan, garantálja kegyelmét, ezért visszavonja a megtérő népre kimondott ítéletét (2Móz 32:14; Zsolt 106:45).

Az isteni eskü egy újszerű elemet ad a dávidi szövetséghez azzal a kijelentéssel, hogy a Messiás egyben Király és Pap is (Zsolt 110:4). Izrael királyai soha nem tölthettek be lévita papi tiszteletet (4Móz 8:19; 2Krón 26:16-21). Amikor a Szentírásban királyok vagy mások áldozatot mutattak be, ez azt jelenti, hogy paphoz vitték az áldozatukat, aki azután bemutatta azt. A 110. zsoltár különválasztja a Messiás Királyt Izrael többi királyától és papjától. Krisztus örök papsága Melkisédek rendje szerint való, aki Sálem királya és „*a Magasságos Istennek papja*” volt (1Móz 14:18-20). Az Ószövetség másutt nem tesz említést arról, hogy Dávid vagy más izraelita király pap is lett volna Melkisédek rendje szerint, csak a 110. zsoltár. Világos, hogy ez a zsoltár egy különleges királyra utal Izrael történelmében, aki egyben pap is.

7 **Zsid 7:20-28** szakasza értelmében mi a jelentősége Krisztus mindenké felett álló papságának?

Krisztus, az isteni Király és örökkévaló Pap minden emberi pap és király felett áll, ezért lehet reménységünk. Az Ő szövetsége különb, mert Isten esküje az alapja, nem emberi ígéret. A mennyei szentélyben végzi szolgálatát, a bűn és a halál nem fog rajta, mint az emberi papokon, ezért örökké közbenjárhat népéért, képes megmenteni őket. A tökéletes és könyörülő Papnak, Krisztusnak a békéltető munkája állandó bizonyosság népe számára, hogy Isten színe előtt van (Zsid 6:19-20). Krisztus királyi papsága eltörli a gonoszság uralmát, nemcsak az emberi szívekben, hanem az egész világon. Isten megtartja a 2. zsoltár ígéretét, miszerint Krisztus Jézus királyi ítélete alá rendel minden nemzetet és királyt (Zsolt 2:6-9; 110:1-2, 5-6). Maradéktalan engedelmességgel és bizalommal tartozunk Jézusnak, a nagyszerű királyi papnak!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „Velünk az Isten” c. fejezet.

A *zsolnárok könyve* Krisztus imáival és a róla szóló imádságokkal egyedülálló kinyilatkoztatást ad annak személyéről és megváltói szolgálatáról, aki „*Velünk az Isten*” (Mt 1:23). Jézus „*Velünk az Isten*”, amikor az elhagyatottság és szenvedés küzdelmes imáit mondja, amikor igazságért és szabadulásért kiált. Jézus „*Velünk az Isten*”, mert nem hagy magunkra elveszettségünkben és kétségbeesésünkben, hanem megmutatja a diadalmas hit útját. Örökkévaló Pap és Király lett az érdekünkben, hogy megszabadítson a bűn örök kárhozataától. Krisztusban, a tökéletes dávidi Királyban új módon teljesülnek Isten komoly ígéretei a megváltásra vonatkozóan (2Kor 1:20).

„Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lény pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a Hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: »*VAGYOK, AKI VAGYOK*«... »*Így szólj Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok*« (2Móz 3:14). Ez volt Izrael szabadulásának záloga. Amikor mint »*emberekhez hasonló*« (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: *VAGYOK*. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki »*megjelent testben*« (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: »*Én vagyok a jó Pásztor*« (Jn 10:11). »*Én VAGYOK amaz élő Kenyér*« (Jn 6:51).” (Jézus élete, 16. o.)

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 21–27; Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „Általános egészségügyi követelmények” c. fejezet

1. Mit kellett tenni, hogy az Úr haragja ne lobbanjon fel, mint a tűz?

---

2. Mi az igaz Isten-ismeret? _____

3. Kik lettek olyanok, mint Sodoma és Gomora lakói?

---

4. Mennyi ideig szolgálta minden nemzet Babilon királyát? _____

5. Milyen anyagokkal telítődik a zárt, szellőzetlen szoba?

Általános áttekintés

Ezen a héten a teljes Szentírás legszebb témájával fogunk foglalkozni: Urunkkal és Üdvözítőnkkel, Jézus Krisztussal. Megváltónk mint a teljes Biblia központi szereplője rendkívüli jelentőséggel bír számunkra a Szentírás – s így a Zsoltárok könyve – megértését illetően. Különböző dicshimnuszokban, isteni megbocsátásról, igazságosságról és jutalomról szóló énekeiben Jézus Pásztorként, szenvedő Messiásként, Dávid Fiaként, Örökkévaló Királyként, mennyei Papként van bemutatva. Ezek a leírások segítenek jobban megértenünk kiemelt pozícióját a megváltási tervben, és mindannyiunk iránt tanúsított szeretetét.

A Zsoltárok könyve átfogóbb képet nyújt Jézus mennyei munkásságáról és második eljövételéről. Az előttünk álló héten elemezni fogunk néhány zsoltárt, mely utal Jézusra és mennyei szolgálatára.

Magyarázat

Az Újszövetség írói szerint a Zsoltárok könyve Krisztus élete és munkássága megértésének fontos forrása. Az Újtestamentum számos zsoltári részre tesz utalást, ezáltal mutatva rá, hogy Jézus teljesíti az ószövetségi jóvendöléseket. Egyes igeversek szó szerint idéznek a zsoltárokból, mások csak utalnak rá (közvetett hivatkozások az ótestamentumi szövegekre, gondolatokra).

A Zsoltárok könyvében tehát számos utalás van Krisztus isteni voltára és földi munkásságára. Ezek a jóvendölések – a Szentlélek vezetése alatt – a zsoltárirók azon szándékát közvetítik, hogy nyomatékosítsák, hirdessék az Úr Jézus szolgálatát. Ezeket az általános elemeket szem előtt tartva, figyelmünket irányítsuk azokra a zsoltári igeversekre, amelyeket az újtestamentumi írók Jézusra és szolgálatára alkalmaznak.

Az Úr Jézus az Ószövetség Jahvéja – Ő Isten

Prófécia	A zsoltár és az igevers	Újszövetségi alkalmazása
Jézus Krisztusnak imádatban kell részesülnie.	97:7	Zsidók 1:6

Jézus Krisztus isteni minőségében tiszteletet kap.	45:7–9	Zsidók 1:8–9
Jézus Krisztus örök Teremtő.	102:25–28	Zsidók 1:10–12
Jézus Krisztus Isten Fia.	2:7	Cselekedetek 13:33; Zsidók 1:5; 5:5

Az Úr Jézus isteni volta fontos téma az Újszövetség írói számára, ahogyan számunkra is fontosnak kell lennie. Az alábbi táblázatban láthatjuk azokat a zsoldári igeszakaszokat, amelyek Jahve istenségére utalnak, s amelyeket Pál és Lukács Jézusra vonatkoztat. Az Úr isteni mivoltából kifolyólag áldozata egyedi és hatékony, más szóval, aki meghalt a kereszten, hogy megváltson minket, maga a Teremtő volt. Milyen mély gondolat! Sosem fogjuk teljesen megérteni minden részletét, sem most, sem az örökkévalóságban, de már az, hogy elmélkedünk a benne rejlő csodálatos igazságokon, megváltoztatja a szívünket.

Az Úr Jézus élete és munkássága

Prófécia	A zsoldár és az igevers	Újszövetségi alkalmazása
Az Úr Jézus testet öltése és teljes értékű áldozata	40:7–11	Zsidók 10:5–7
Jézus Krisztus féltőn szerető szeretettel vágyódik Isten házába.	69:10	János 2:17
Jézus Krisztus példázatok által beszél.	78:2	Máté 13:35
Jézus Krisztus a menny kenyerével táplálja az embereket.	78:24	János 6:31
Jézus Krisztus a Szegletkő.	118:22	Máté 21:42; Márk 12:10–11; Lukács 20:17
A gyermekek dicsérni fogják az Úr Jézus munkáját a templomban.	8:3	Máté 21:16

Az evangéliumok és általában az Újszövetség írói megértették, hogy az Ószövetség bizonyos szakaszai – mint például némely zsoldárok – az Úr

Jézus munkáját hirdetik. Szem előtt tartva az Újszövetség számos zsol-társzöveget idéző passzusát, azt mondhatnánk, hogy a Zsoltárok könyve volt a Jézus kora utáni bibliáírók kedvence. Arra használták a zsol-tárokat, hogy kijelentsék: a próféták megjövendölték Jézus földi szolgálata-nak fontos eseményeit, amint ez a fentebbi táblázatból is kiderül.

Az Úr Jézus szenvedése

Prófécia	A zsoltár és az igevers	Újszövetségi alkalmazása
Az Urat közeli ismerőse árulja el.	41:10	János 13:18
Ellenségei mérget és ecetet adnak neki inni.	69:22	Máté 27:34, 48
Isten elhagyja Őt.	22:2	Máté 27:46; Márk 15:34
Csúfolják Jézust.	22:8	Máté 27:39; Lukács 23:35
Ellenségei fejüket csóválják; gyalázatosnak tartják Őt.	109:25	Máté 27:39
Kigúnyolják a Jézus hitét.	22:9	Máté 27:43
Szétosztják maguk között a Jézus Krisztus ruháit.	22:19	Máté 27:35; Márk 15:24
Jézus Krisztus utálattá vált a barátai számára.	88:9	Lukács 23:49
Jézus kimondja utolsó szavait.	31:6	Lukács 23:46
Csontjai nem törnek el.	34:21	János 19:36
Teste nem indul bomlásnak a sírban.	16:8–11	Cselekedetek 2:25–28; 13:35

Az apostolok bizonyítékokat kerestek a Szentírásban arra, hogy az Úr Jézus szenvedése és halála részletesen megjövendölt eseménysor volt az Ószövetségben. (Ne feledd, hogy ezúttal csak a Zsoltárok könyvében található bizonyítékokkal foglalkozunk! Nyilvánvaló, hogy a teljes Ótesta-mentumban számos, Krisztus szenvedésére utaló jövendölés van, főként Ézsaiás könyvében.)

A Zsoltárok könyvében található utalások, jövendölések igazolják Jézus Krisztus haláltusáját, halálát és feltámadását. Az Úr kereszthalála

és feltámadása az üdvtörténet csúcspontja a bűnbeesés és a második eljövétel között.

Az Úr Jézus mennybemenetele a feltámadást követően

Prófécia	A zsoltár és az igevers	Újszövetségi alkalmazása
A Messiás az Úr jobbján foglal helyet.	110:1	Máté 22:34; Márk 12:36; Lukács 20:42; Cselekedetek 2:34
Dávid leszármazottja ül majd Dávid trónjára.	132:11	Cselekedetek 2:30
Az Úr Jézus vezeti a népeket.	2:1–2	Cselekedetek 4:25–26
Jézus Krisztus Melkisédek rendje szerint való pap.	110:4	Zsidók 5:6, 10; 6:20; 7:17, 21
Jézus Krisztus felment a magasságba, és foglyokat vezetett.	68:19	Efézus 4:7–8

Jézus engesztelő munkája, amely most folyik a mennyben, nem kisebb jelentőségű, mint az engesztelő áldozata, melyet a Golgotán hozott meg az emberiségért. Ennélfogva nem véletlen, hogy az Ószövetség írói a 110. zsoltárból idéznek a legtöbbit, erre az igazságra utalnak a leggyakrabban. Az első vers tizenhétszer jelenik meg az Újtestamentumban: Máté 22:44; Márk 12:36; 16:19; Lukács 20:42–43; 22:69; Cselekedetek 2:34–35; 1Korinthus 15:25; Efézus 1:20; Kolossé 3:1; Zsidók 1:3, 13; 8:1; 10:12–13; 12:2; míg a 4. vers négyszer: Zsidók 5:6; 6:20; 7:17, 21.

Az Úr Jézus mennyei szolgálata, illetve az, ahogy e számunkra végzett munkáját értelmezzük, lényeges eleme mindennapi vallásos tapasztalásunknak. A Zsidókhoz írt levélben Pál bizalommal jelenti ki: „Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya, és beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint” (Zsid 6:18–20; amely idézi Zsolt 110:4 versét).

Isten zoltárokbán feltüntetett és az Újtestamentumban alkalmazott tulajdonságai

Ahhoz, hogy jobban megértsük az Úr Jézus és a zoltárokbán megjelenő messianisztikus képek közötti kapcsolatot, vizsgáljuk meg a következő példákat és újtestamentumi alkalmazásait:

Isten jósága személyesen is megtapasztalható: Zsoltár 34:9 → 1Péter 2:3–4.

Az Úr Jézus megbocsátja a bűnöket: Zsoltár 103:2–3 → Lukács 5:21, 24.

Jézus Krisztus az élet: Zsoltár 36:10 → János 1:4.

Ő a Szikla: Zsoltár 18:3; 95:1 → 1Péter 2:6; 1Korinthus 10:4.

Isten igazságos: Zsoltár 129:4; 145:17 → 1János 1:9; 2:1.

Mindenütt jelenvaló: Zsoltár 139:8 → Efézus 1:23; Máté 18:20.

Országa örökké fennáll: Zsoltár 145:13 → Dániel 7:14.

Igéje a hívőben lakozik: Zsoltár 119:11 → Kolossé 3:16.

Amint ezek a példák is szemléltetik, a zoltárok Istene a Messiás, akit az Újtestamentum kinyilatkoztat. Következésképpen az Ótestamentum és az Újtestamentum Istene egy és ugyanaz.

A 24. zoltár messianisztikus hangvétele

Egyes zoltárok bizonyos messianisztikus eseményekre utalnak, és a 24. zoltár egy ezek közül. Az első igeversek (1–6) kapcsolati elemek, amelyek a fejezetet a 15. zoltárral kötik össze, tematikai szempontból sok a hasonlóság közöttük. A 24. zoltár feltárja előttünk azok azonoságát, akiknek meg lesz engedve a szent helyre, az Úr szent hegyére való bemenetel.

A 7. versről a 10. versig a zoltár messianisztikus hangnemre vált át. Leírja az Úr bemenetelét a szent városba. Számos igemagyarázó – köztük Ellen G. White is – ezt a szakaszt az Úr Jézus mennybemenetelére alkalmazza (lásd „Early Writings”, 190–192). Ez az igei passzus Jézus mennyországba való felemeltetésének örömteli leírása; az angyalok kórusa kikiáltja Őt „dicsőség Királyának: „Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr” (Zsolt 24:8). Ez a jelenet miniatűr reprezentációja annak a jövőben bekövetkező magasztos és egyetemes eseménynek, amelynek alkalmával a megváltottak átléphetnek a Szent Város kapuján.

Röviden, ismételjük át, miért fontos az e heti tanulmányunk a lelki életünk szempontjából! Elsősorban igazolódni láttuk a prófétai Szó isteni eredetét. Másképpen mivel magyarázhatnánk azt a számos kijelentést, amit az Ószövetség írói tettek századokkal Jézus földi szolgálata előtt, s amelyekben pontosan megjövendölték az eljövendő eseményeket? Jézus a maga során hogyan tölthette be a próféciák legapróbb részleteit is, ha nem a Szentlélek vezetésének köszönhetően, akinek a befolyása alatt a próféták előrelátták az eljövendő Messiást? Napjainkban a munkahelyeken, az egyetemeken, a közösségi média felületein hitetlen elmék gúnyt űznek a Szentírásból. A mindent átitató szkepticizmus kontextusában őszintén reméljük, hogy az e heti tanulmány sokunk hitét meg fogja erősíteni Felkentünkben és az Ő Igéjében.

Tanulmányunk mindenekelőtt feltárja előttünk a Biblia egységét. Habár kívülről úgy tűnik, hogy különböző szerzők írásainak gyűjteményével van dolgunk – amely íratok tizenhat századon át íródtak különböző helyeken, különböző kultúrák talaján –, együtt egy jól összeforrt egészet alkotnak. A Szentírás gondolatai, témái egymásba fonódnak, és mögülük kirajzolódik a Szentlélek személye, aki ihlette a próféták és apostolok elméjét a tartalmak lejegyzéséhez. A végeredmény: az emberiség történetében valaha írt legnagyobb remekmű! Hitünknek és cselekedeteinknek ezen a szilárd sziklán kell állniuk!

A Zsoltárok könyve és az Újtestamentum összehasonlítása folytán új dolgokat fedezhettünk fel az Úr Jézus személyéről és jelleméről. A Szentírás olyan, mint egy „drágakincsel” teletömött koffer, amelyben állandóan új „ékszereket”, igazságokat fedezhetünk fel csodálatos Istenünkről.

A múlt tanulságai

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 4Mózes 6:22-27; Zsoltárok 78; 80; 105; 106; 135; Galata 3:29

Alapige: „Amiket hallottunk és tudunk, amiket atyáink beszéltek el nekünk, nem titkoljuk fiaink előtt, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az ÚR dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett” (Zsolt 78:3-4).

Számos zsoltár hatalmas, megszabadító tetteit elbeszélve dicsóítja az Urat, ezeket általában „üdv történeti” vagy „történelmi” zsoltároknak nevezzük. Vannak köztük olyanok, amelyek Isten népét szólítják meg, hogy tanuljanak a történelmükből, kiváltképp a saját és elődeik hibáiból. Egyes történelmi zsoltárok jellemzően énekek, amelyek Istennek a népért végbevitt, csodálatos múltbeli tetteit emelik ki. Erősítik a bizalmat az Úr iránt, aki hűséges és képes megszabadítani jelen nehézségeinkből.

Az adja e zsoltárok különleges vonzerejét, hogy segítségükkel Isten népe történelmének részeként tekinthetünk a saját életünkre, a magunkénak érezhetjük a történelmüket. Krisztus által Isten befogadott minket múltbeli népének családjába (Róm 8:15; 9:24-26; Gal 4:6-7), az ókori Izrael történelmi öröksége valójában a lelki családunk beszámolója. Ezért tanulhatunk múltjukból, ami a miénk is, sőt tanulnunk is kell belőle!

A végső cél, hogy felismerjük: Isten népe minden nemzedékének kicsiny, ámde jelentős szerepe van abban, ahogyan a nagy küzdelem hatalmas történelmi eseményeiben kibontakoznak Isten legfőbb szándékai.

1 Melyik három meghatározó történelmi korszakot emeli ki a 78. zsoltár? Milyen ismétlődő tanulságokat von le Ászáf minden időszakból?

A zsoltáros Izrael múltját áttekintve kiemeli Isten hűségét és Izrael hűtlenségét. Arra is meg kell tanítani a következő nemzedékeket, hogy ne ismételjék meg elődeik hibáit, hanem bízzanak Istenben, és maradjanak hűségesek szövetségéhez. A zsoltáríró példázatként említi a történelmet (Zsolt 78:2), ami azt jelenti, hogy a népnek mélyen el kellett gondolkodnia üzenetén, kutatva annak jelentését. Zsolt 78:2 prófécia arról, hogy Jézus módszeresen példabeszédekkel tanított (Mt 13:34-35).

A zsoltár foglalkozik a kivonulás idejével (Zsolt 78:9-54), a Kánaánban való letelepedéssel (Zsolt 78:55-64), valamint Dávid korával (Zsolt 78:65-72). Bemutatja az Úr dicsőséges tetteit és azt, hogy milyen következményekkel járt, ha a nép megtörte a szövetségét Istennel. Izrael történelmét követve sorolja a nép hűtlenségének számos formáját, különösen a bálványimádást (Zsolt 78:58). A zsoltáríró kiemeli, hogy hűtlenségüknek mi volt a gyökere: elfeledték, amit az Úr tett értük, nem bíztak benne, kísértették Istent (Zsolt 78:18, 41, 56), fellázadtak ellene, nem tartották meg törvényét, szövetségét és bizonyosságait, intelmeit (Zsolt 78:10, 37, 56). A zsoltáros arra utal, kiemelve a nép hűtlenségének konkrét formáit, hogy amikor a történelem során Isten elvetette Izraelt, az mindig egyetlen gyökérből fakadó bűn miatt volt, nevezetesen az Úr iránti bizalom hiánya miatt (Zsolt 78:7-8).

Ezt a zsoltárt olvasva lesújtónak találjuk a nép állandó makacsságát és lelki vakságát, szemben az Úr határtalan türelmével és kegyelmével. Mi okozhatta, hogy ennyire lassan tanult minden egyes generáció? Mielőtt túlzottan elítélnénk az előttünk járt nemzedékeket, gondoljunk magunkra! Vajon mi nem feledkezünk meg Isten múltbeli csodatetteiről, nem vesszük semmibe szövetségének előírásait? A zsoltár nem arra bátorítja az embereket, hogy a saját tetteikre hagyatkozzanak. Ellenkezőleg! Valójában bemutatja az emberi akarat hiábavalóságát, ha nem gyökerezik Isten hűségének és kegyelmes elfogadásának állandó tudatában. Isten népének sikertelen csatái (Zsolt 78:9, 62-64) megvilágítják a zsoltár tanulságát, hogy kudarcra vannak ítélve az emberi erőfeszítések, ha hiányzik az Isten iránti hűség.

Milyen tanulságokat szűrtél le, vagy kellett volna leszűrnöd a múltban elkövetett hibáidból?

2 Olvassuk el a 105. zsoltárt! Milyen történelmi eseményeket és tanulságokat emel ki ez a zsoltár?

A 105. zsoltár olyan meghatározó eseményeket idéz fel, amelyek formálták az Úr és Izrael szövetségi kapcsolatát. Istennek Ábrahámmal kötött szövetségére összpontosít, amelynek keretében neki és utódainak adta az ígéret földjét, majd rátér, miként teljesedett ez az Izsáknak, Jákóbnak is megerősített ígéret gondviselészerűen József, Mózes és Áron által, valamint Kánaán elfoglalásának idején. A zsoltár reményt ad Isten népe minden generációjának, mert az Úr csodálatos múltbeli tettei minden korban garantálják népe iránti változatlan szeretetét (Zsolt 105:1-5, 7-8).

A 105. zsoltár emlékeztet a 78.-ra (lásd a tegnapi tanulmányt), mivel Istennek a népe iránti hűségét hangsúlyozza a történelem során, ezzel dicsőítve az Urat és hűséget ébresztve a népben. A 78. zsoltártól eltérően azonban a 105. nem említi a nép múltbeli hibáit, mert más a célja.

A 105. zsoltár Izrael legnagyobb pátriárkáinak az életével idézi fel a történelmet, bemutatja Isten gondviselészerű vezetését, valamint azt, amilyen türelemmel kiállták az ősatyák a nehézségeket. Kitartásukkal és Istenhez való hűségükkel gazdag jutalmat nyertek. A 105. zsoltár arra szólítja a népet, hogy igyekezzenek követni a pátriárkák hitét, bizakodva várják az Úr szabadítását. A hangvétele részben dicsőítő ének (Zsolt 105:1-7). Ez a szakasz bemutatja: Isten népének ismernie kell a történelmet, hogy igazán dicsőíthesse Őt. A történelem igazolja a hitünket, számtalan okot ad Isten dicséretére.

A hívőket Ábrahám magvának és Jákób fiainak (Zsolt 105:6) nevezi, akikben teljesedik az Ábrahámnak adott isteni ígéret, miszerint nagy néppé teszi utódait (1Móz 15:3-6). A zsoltáríró kiemeli a folytonosságot a pátriárkák és Isten népének következő nemzedékei között. Hangsúlyt kap, hogy **„az egész földre kihat az ő ítélete”** (Zsolt 105:7). Ezzel inti a hívőket, hogy ne feledjék: „a mi Istenünk” az egész világ mindenható Ura is egyben, jósága minden népre kiterjed (Zsolt 96:1; 97:1). Ez a felhívás nyilván minden nemzedék hívőinek szól.

Hetednap Adventistaként hogyan lássuk magunkat az ábrahámi vonalban (lásd Gal 3:29)? Milyen tanulságot vonhatunk le a történelemből?

3 Mely történelmi eseményeket és azok tanulságait emeli ki a 106. zsoltár?

A 106. zsoltár szintén felidézi Izrael történelmének fontos eseményeit, így a kivonulást, a pusztai vándorlást és azt, hogy milyen volt az élet Kánaánban. Kiemeli az elődök égbekiáltó bűneit, amelyek a fogságba hurcolt nemzedék idejében kulminálódtak. Ezt a zsoltárt szinte biztosan akkor írták, amikor a nép Babilonban volt, vagy miután hazatértek. A Szentlélek ihletésére a zsoltáros újból számba vette a történelmi eseményeket és tanulságait, amelyeket le kellett volna szűrniük azokból.

A többi zsoltárhoz hasonlóan ez is Istennek a kegyelmi szövetsége iránti hűségére mutat, amivel megmentette népét a múltban (Zsolt 106:45). Kifejezi reményét, hogy újból kegyelmez majd bűnbánó népének, összegyűjti őket a nemzetek közül (Zsolt 106:47). Könyörgése a szabadításért nem valamiféle vágyvezérelt gondolat, hanem a hit imája, Isten múltbeli szabadításainak bizonyosságára (Zsolt 106:1-3), illetve népével kötött szövetségéhez hű jellemére alapozva.

A 106. zsoltárban Izrael történelmi kudarcainak a felemlítése szeres része a nép bűnvallásának, annak elismerése, hogy nem jobbak atyáiknál. A jelen generáció bevallja, hogy valójában még rosszabbak elődeiknél, hiszen ismerték a korábbi nemzedékek bűneinek következményeit, illetve Isten nagy türelmét és kegyelmét, ahogyan megmentette őket, noha a múltban szánt szándékkal léptek a gonoszság útjára. Ez igaz volt rájuk nézve, akkor gondoljunk csak bele, mennyivel inkább igaz a mi esetünkben ma, hiszen mi már kinyilatkoztatást kaptunk Isten jelleméről és üdvözítő kegyelméről Jézusban és a kereszten!

A 106. zsoltár jó híre, hogy Isten kitartó szeretete mindig hatalmasabb a nép bűneinél (Zsolt 106:8-10, 30, 43-46). Mózes és Fineás kulcszerepe Isten haragjának elfordításában arra mutat, hogy mekkora jelentősége van Krisztus közbenjárásának, amit a hívőkért végez. Egy múltbeli történet csak akkor válhat a *sajátunkká*, ha személyesen tapasztaljuk Isten kegyelmét.

„De hamar elfelejtették cselekedeteit, és nem igényelték tanácsát” (Zsolt 106:13, ÚRK). Miért fordulhat ez elő igen könnyen a mi életünkben is?

4 Hogyan ábrázolja Isten népét a 80. zsoltár? Mit remélnék, miért könyörögnek?

Ez a zsoltár szőlőhöz hasonlítja Izraelt, amit Isten Egyiptomból, az elnyomás földjéről hozott ki, majd elültetett a bőség országában, az ígéret földjén. A szőlő Izrael kiválasztását és az isteni gondviselést jelképezi (lásd még 1Móz 49:11-12, 22; 5Móz 7:7-11).

A 80. zsoltár szerint azonban Isten megharagudott szőlőjére (Zsolt 80:13). A próféták az ítéletet jelezve szóltak a megromlott szőlő pusztulásáról (Ézs 5:1-7; Jer 2:21).

Ez a zsoltár azonban nem fontolgatja az isteni ítélet okait. Isten kegyelme mélységének ismeretében a zsoltáros azon tűnődik, hogyan fordulhat el az Úr ilyen hosszú ideig népétől. Az egyik oldalon ott van haragja, ítélete, a másikon pedig kegyelme és megbocsátása, és a kettő feszültsége miatt a zsoltáros attól tart, hogy az isteni harag kerekedik majd felül, teljes egészében felemészti a népet (Zsolt 80:17).

5 Olvassuk el 4Móz 6:22-27 verseit! Hogyan jelenik meg ez az áldás a 80. zsoltárban?

A refrénben a zsoltár idézi, amit Áron mondott Isten folyamatos áldásáról (4Móz 6:22-27), kiemeli a reményt, hogy Isten kegyelme legyőz majd mindent, ami népének nyomorúságot okoz: *„Istenem, állíts helyre minket, és ragyogtasd ránk arcodat, hogy megszabaduljunk”* (Zsolt 80:4, ÚRK; lásd még a 8. és 20. vers)!

A „helyreállítást” jelölő héber szó egy olyan kifejezésből származik, aminek a jelentése: „visszatér”. A szó újból és újból előfordul a Bibliában, amikor Isten visszahívja magához a tőle elpártolt népet. Szorosan kötődik a megtérés, a bűntől való elfordulás és az Istenhez való visszatérés gondolatához. *„És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám”* (Jer 24:7).

Hogyan tapasztaltuk már mi magunk, hogy a megtérés az Istenhez való visszatérést jelenti?

6 Olvassuk el a **135. zsoltárt!** Mely történelmi eseményekre világít rá ez a szakasz? Milyen tanulságokat szűr le a zsoltáros?

A 135. zsoltár arra szólítja Isten népét, hogy dicsérjék az Urat jóságáért és hűségéért, ami megmutatkozik a teremtésben (Zsolt 135:6-7), Izrael történelmében a kivonulás idején (Zsolt 135:8-9), valamint az ígélet földjének elfoglalásakor (Zsolt 135:10-12).

Isten demonstrálta kegyelmét, amikor „*saját örökségéül*” (KAR) vagy „*tulajdonául*” (RÚF, ÚRK) választotta Izraelt (Zsolt 135:4). A „*saját örökség*” kifejezés az Úr és népe közötti különleges szövetségi kapcsolat jelentését hordozza (5Móz 7:6-11; 1Pt 2:9-10). Isten döntése volt Izrael kiválasztása, ezért a népnek semmi alapja nincs arra, hogy különbnek érezze magát másoknál. Zsolt 135:6-7 verseiből kiténik, hogy nem Izraellel kezdődtek az Úrnak a világra vonatkozó tervei, hanem a teremtéssel, ennél fogva Izrael alázattal töltse be a neki kijelölt szerepet Isten üdvözítő akaratában, ami kihat az egész világra. A zsoltáros számba veszi Istennek a népéért végbevitt hatalmas tetteit (Zsolt 135:8-13), ezek csúcspontja pedig az ígélet, hogy „*igazságot szolgáltat népének az ÚR, és megkönyörül szolgálín*” (Zsolt 135:14, RÚF). Az ítélet itt azt jelenti, hogy Isten igazolja, megvédi az elnyomottakat és elhagyottakat (Zsolt 7:9; 9:5; 54:2; Dán 7:22). Megígéri, hogy támogatja népe ügyét, védelmezi őket (5Móz 32:36). A 135. zsoltár arra készíti a népet, hogy bízzanak az Úrban, és maradjanak hűségesek szövetségéhez.

Isten hű a népéhez. Ez készíti a zsoltárost, hogy szóljon a bálványok erőtlenségéről, szemben az Úr páratlan hatalmával (Zsolt 135:15-18). Aki bálványokban bíz, reménytelen és erőtelen lesz, mint azok (Zsolt 135:18). A zsoltár felszólít, hogy dicsőítsük Istent, a Teremtőt és népe Megváltóját. Csodálatosan megmutatkozik ez a gondolat a Tízparancsolat negyedik törvényének két változatában (2Móz 20:8-11; 5Móz 5:12-15). Nincs párja az egész világon a teremtésben és a történelemben megnyilvánuló isteni erőnek, ezért a nép mindig bízta magát az Úrra, csakis Őt imádja! Egyedül a Teremtőt és a Megváltót imádjuk, bármi vagy bárki más tisztelete bálványimádás.

Hogyan győződhetünk meg arról, hogy nekünk nincsenek bálványaink? Miért könnyebb beleesni a bálványimádás bűnébe, mint gondolnánk?

További tanulmányozásra: Az apostolok cselekedetei 7. és A zsidókhoz írt levél 11. fejezete

Az Újszövetség szerint Istennek mi a legfőbb célja azzal, ahogyan népet vezet a történelemben?

A történelmi zsoltárok erős bizonyosságai Isten népe iránti hűségének. Történelmük minden eseménye gondviselésszerű lépés volt, amelyek Isten ígéretének végső beteljesülése felé vezettek, ahhoz, hogy megváltsa az egész világot a názáreti Jézus személyében. Mivel Isten a történelem hatalmas Ura, még azok a megpróbáltatások is mindenható uralma alatt voltak, gondviselése részeként, amelyeket a nép gyakran nem értett, amelyek miatt azt gondolták, hogy elhagyta őket az Úr. A zsoltárosok mesterien jelenítik meg azt az igazságot, hogy még a nép hűtlensége sem akadályozhatja meg Isten hűségét irántuk, sem ígéreteinek teljesítését. Azonban a meg nem térő bűnösök – egyénileg és csoportokként – ki lesznek rekesztve a szövetségi áldásokból. Rettenetes végük legyen állandó figyelmeztetés, hogy az Isten nélküli, vele szembehelyezkedő élet pusztulást hoz az emberre! *A zsoltárok könyve* minden korban arra tanítja Isten népét, hogy bízzanak az Úrban, és maradjanak hűek hozzá.

„Nem kell félnünk a jövőtől, ha nem feledjük, hogyan vezetett és tanított bennünket az Úr történelmünk során” (Ellen G. White: *Life Sketches of Ellen G. White*. 196. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 28–34; Ellen G. White: A nagy Orvos lányomán, „Egészségügyi követelmények Izraelben” c. fejezet

1. Kit égetett meg tűzzel Babilon királya? _____
2. Ki az Úr elsőszülöttje? _____
3. Milyen magvakkal vetette be az Úr Izrael és Júda házát?
_____
4. Mi az, amire még csak nem is gondolt az Úr?
_____
5. Milyen előnyöket élvezhettek az izraeliták azzal, hogy a pusztában állandóan a szabad levegőn voltak?
_____

Általános áttekintés

A Szentírás nem filozófiai témájú könyv, tele emberi feltevésekkel Isten tulajdonságaira és jellemére vonatkozóan. A Biblia Isten megnyilatkozása az ember történetében az idők kezdete óta. Ezen események által tudhatjuk meg, hogy ki Ő, és mi a terve az emberiséggel. A Szentírás számos bírálója botlik meg ebben a bibliai igazságban: képtelenek elfogadni a gondolatot, miszerint Isten, a Teremtő részt vesz az emberiség történelmének alakításában. Isten részvételének elismerése voltképpen annak elismerése, hogy Ő a világegyetem Vezetője és minden ember szuverén Ura, ennél fogva el kell, hogy fogadjuk az uralkodását és a törvényét. Az utolsó dolog, amit az önző szívű ember el akarna ismerni, az Isten kijelentett joga az ember hűségére, vagy más szavakkal: Isten hatalma az ember élete felett.

Az előttünk álló héten látni fogjuk, hogyan ismerték el a zsoltárárók Jahve beavatkozását népük történelmében.

Magyarázat

A történelem – a Szentírás gerince

Amint a bevezetőben már említettük, a Biblia a Mindenható céljainak teljesedését tükrözi mindenben, ami az ember életét, kezdetektől való létét, történelmét illeti. „Az emberi érdekek, hatalmi törekvések és szenvedélyek keresztül-kasul futó szövevénye alatt és fölött egyaránt a mindenható, kegyelmes Isten munkálja csendesen és türelmesen saját akaratát és terveit” (Ellen G. White: Nevelés, 173. o.).

A Teremtés könyvétől a Jelenések könyvéig figyelemmel követhetjük a megváltás történetét. Mindent, amit az Úr tett, az elveszett lelkek megmentéséért tette. Ez a cél végig jelen van a Bibliában, amely magának a megváltás történetének a könyve. Huszonegy könyv elbeszélő jellegű, azaz elbeszélések és beszámolók alkotják, a többi könyv profetikusan, költői, bölcsességi, apokaliptikus, lelkészi vagy személyes levelezés, de ezek is tartalmaznak elbeszélő, történelmi részeket, vagy valamilyen ponton kapcsolódnak a történelmi valósághoz.

A teljes Szentírás alapgondolata az, hogy a Szerzője élő és cselekvő Személy, aki beavatkozik a földi események alakulásába. Ebben rejlik a Biblia fő üzenete. Amikor például azt olvassuk, hogy Isten uralma alatt tartja a tengert, a vihart, a nagy halat, a tököt és a férget Jónás történe-

tében, tudjuk, hogy ez a négy fejezet nem egy néhány évezreddel ezelőtt élt ismeretlen szerző egyszerű elbeszélése. Ha a Biblia megtanít minket valamire, akkor az az, hogy a Teremtő mindig is a természeti erők felett állt, uralta azokat. Ha figyelmen kívül hagyjuk a Szentírás történelmi jellegét, nem lesz más számunkra a Biblia, mint vallásos történetek gyűjteménye, amelynek semmilyen hatása nincs a jelen életünkre. Sajnos, ez az a szituáció, amely társadalmunk mai állapotát jellemzi. A Biblia elítéli a világi gondolkodást, és kijelenti, hogy az Úr nemcsak hogy beavatkozik a történelemben, de dinamikus, megmentő kapcsolatokat is fenntart az általa teremtett lényekkel.

Költeményben elbeszélt történet

A Szentírás egyik érdekes vonása, hogy a szerzők a történelmi eseményeket költői és prózai formában egyaránt elbeszélik. Általában az az előítéletünk, hogy a történelmet csakis tárgyyszerűen, prózai formában szabad lejegyezni, amely preconcepciót nagymértékben támogatják a világi irodalom műfaji elvárásai. Napjaink társadalmában a többség felfogása szerint a vers az érzések kifejezését szolgáló irodalmi műfaj, amely nem alkalmas a komoly, tárgyra szóló történelmi témák lejegyzésére.

A Szentírás azonban nem veszi figyelembe ezeket az irodalmi/műfaji korlátozásokat. Vessd össze egymással Mózes 2. könyve 14. és 15. fejezeteit. Mindkét rész a Vörös-tenger vízének csodálatos kettéválásáról szól, de különböző irodalmi formában. A 14. fejezet prózában, a 15. viszont már lírai hangszerelésben megírt szakasz. Ugyanez az eljárás figyelhető meg Bírák könyve 4. és 5. fejezeteiben is, ahol Debóra és Bárak győzelme van lejegyezve Jábin, Hácór királya és csapatai felett. A 4. rész próza, az 5. vers. Sokatmondó ennek a történetnek az esetében a prózai és a lírai passzus összevetése, amelynek nyomán kijelenthetjük: nem lenne szabad háttérbe taszítanunk a zoltároknak említett történelmi eseményeket, „kevésbé történelminek”, kevésbé hitelesnek tartván azokat csupán azért, mert vers formájában lettek lejegyezve. A vers a Biblia szerzői által a Szentlélek ihletése alatt használt legitím irodalmi forma, amely által az ember fel van szólítva, hogy higgyen Istenben és cselekedeteiben.

A kivonulás mintaszerű jelentősége az Ószövetségben

Van a Zoltárok könyvében egy rendkívül fontos történelmi esemény, amelyről hat ének is megemlékezik: a kivonulás. A következő zoltárokról van szó: 78. (10–54), 80. (9–12), 105. (26–41), 106. (7–33), 135.

(8–12) és 136. (10–12). Izrael Egyiptomból való szabadulása a bűntől való szabadulás szimbóluma. A 136. zsoltárban a kivonulás a teremtéssel párhuzamban van bemutatva, mintegy Isten hatalmának bizonyítékeként. Az exodus a Tízparancsolat fundamentuma (2Móz 20:2). A húsvét – amely a kivonulás emlékünnepe – Izrael függetlenségének napja, amely viszont több mint polgári, politikai vagy katonai megemlékezés: lelki ünnep, amely megjövendöli a bűntől való, Messiás által megvalósítandó végérvényes szabadulást. A kivonulás Izrael történelmének egyik legfontosabb eseménye, s ennél fogva kiváló szemléltetése az emberiség bűntől való szabadulásának, amelynek Isten a megvalósítója. A világ biatorlója hatalmának megdöntése, a szörnyű rabszolgaság kegyetlensége, a szabadítóként küldött egyszerű pásztor helyzete, valamint a Mindenható által végbevitt csodák a nép megmentése érdekében hihetetlenül drámai töltetű narrációvá alakítják ezt a leíró részt.

A kivonulás mintája a Babilonból való szabadulás alkalmából megismétlődik. Pál szerint a kivonulás legfontosabb tanulságai a következők: (1) az Isten által véghez vivendő, a bűn világából történő szabadulásba vetett hit, és (2) a Jézus Krisztus által felajánlott új életbe vetett reménység (1Kor 10:1–4). A húsvét ünnepének összes apró részlete (2Móz 12; 3Móz 23:4–8; 5Móz 16:1–8) „árnyékai a következendő dolgoknak” (Kol 2:16–17), Jézus Krisztus szenvedésének és halálának feltárása típusokban és szimbólumokban. Tartsuk mindezt szem előtt, és meg fogjuk érteni, hogy a zsoltárokban a kivonulás jelentősége miért nyúlik túl a zsidó nép korlátain, s ennél fogva különleges jelentőséggel bír az utolsó időkben élő hívők számára.

Mondjuk el gyermekeinknek!

Isten történelembe való beavatkozásai egy másik fontos leckét tanítanak meg nekünk, ahogy a 78. zsoltárban is olvashatjuk:

„Megnyitom az én számat példabeszédre;
rejtett dolgokat szólok a régi időből.
Amiket hallottunk és tudunk,
és amiket atyáink beszéltek nekünk,
Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól;
a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét,
hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett.”

(Zsolt 78:2–4)

Az ókori Izraelben a szülők úgy nevelték gyermekeiket, hogy felolvastak nekik őseik történeteiből, amelyek Isten életükben véghezvitt csodatételeiről szóltak. A szülőknek meg volt parancsolva, hogy ismételten beszéljenek gyermekeiknek Isten megmentő cselekedeteiről: az elsőszülött fiúk meggyilkolása Egyiptomban (2Móz 13:14–16), a kivonulás csodája (5Móz 6:20–25) és a Jordánon való átkelés (Józs 4:20–24). A történetek ismételt felolvasása nem az események és a törvények memorizálását szolgálta. Ennek a fajta nevelési módszernek a lényege a következő: a történelem alapos ismerete a legjobb módszer arra, hogy az új nemzedék megőrizze az elődök hitét.

Gyermekeink tanításában fontos a szándék és az akarat. Tanítsuk őket az üdvtörténet eseményeiről minél változatosabb és érdekesebb módon! A Szentírás és Jézus bizonyágtevése figyelmeztet: az ellenség mindent megtesz az ember – és főleg a kutatók – félrevezetéséért, hogy elutasítsák a Szentírás történeti hitelességét. Ha Sátán meg tud minket győzni arról, hogy a Biblia nem egyéb, mint mesék, mítoszok gyűjteménye, sok hívő veszíti el a hitét, és a világ csalóka gyönyöreire fordul.

Ne feledkezzünk meg a múltunkról!

Mondják, hogy aki megfeledkezik a múltjáról, az újból elköveti annak hibáit. A Prófétaság Lelke is ezt mondja: „Nincs mitől félnünk a jövőnket illetően, mint attól, nehogy megfeledkezzünk az útról, amelyen történelmünk során vezetett minket az Úr!” (Ellen G. White: Az utolsó napok eseményei, 72. o.). „Emlékezzetek meg az ő csodáiról, amelyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről” (Zsolt 105:5).

A történelmi eseményeket gyakran énekek formájában fejezték ki, megkönnyítve ezzel a bibliai igazságok emlékezetben való rögzülését. Alkalmazzuk ezt a létfontosságú gyakorlatot az életünkben. Mindenható Istenünk Szentírásban feljegyzett és személyes tapasztalataink során átélt csodatetteinek és gondviselésének ismétlése ihlet-, hit- és erő forrása számunkra és szereteteink számára.

Isten irgalmas az Ő népe iránt

A zsolttárosok számára rendkívül fontos volt az Úr dicsőítése, erejének és csodálatos tetteinek felemlítése (Zsolt 78:4). Isten múltbeli cselekedetei a biztosítéka annak, hogy Ő a mostani és jövőbeni nehézségekből is kimentí népét (Zsolt 80:8–12, 20). Isten hűséges, nem feledkezik meg szent szövetségéről, amelyet népével kötött (105:42–43), s amely-

nek értelmében örökségül hagyja rá az országot, amint ígérte (105:44; 136:21–22). Isten – hibáink, tévedéseink ellenére – mindig kész irgalmat tanúsítani irántunk és gyermekeink iránt. Sose feledkezzünk meg szeretetéről, melyet irányunkban és gyülekezetünk irányában táplál!

Dicsérjük énekeinkkel az Urat!

Törekedjünk arra, hogy egyéni vagy nyilvános imádatunk alkalmával dicsőítsük Teremtőnket! Ennek a célnak az eléréséhez figyelmesen és istenfélelemmel válasszuk ki a zenét, hogy ezzel még gazdagabbá tegyük az imádatunkat. Fussuk át tekintetünkkel énekeskönyvünk betűrendi mutatóját, és látni fogjuk, milyen sok dicsőítő ének áll rendelkezésünkre! Sok gyülekezetünkben zenekar is működik, vagy lehet, hogy a legmodernebb hangtechnikával van felszerelve, amivel még szebbé tehető az istentisztelet.

De mit ér mindez, ha hiányzik belőlünk az őszinte, dicsőítő magatartás (lásd Zsolt 105:1–7; 106:1–3; 135:1–7)? Ezek az igei szakaszok arra buzdítanak, hogy legyünk lelkesek (és nem hangosak!), amikor kifejezzük hálánkat, és összpontosítsunk Isten vég nélküli könyörületére és cselekedeteire. Énekeljünk lelkesen egymagunkban, családunk tagjaival és a gyülekezetben!

Az Úr megítéli az Ő népét

„Mert bírálja az Úr az ő népének” (Zsolt 135:14) – ez a 135. zsoltár egyik legfontosabb témája. Ebben az énekben a zsoltáríró Istennek népe egyiptomi rabságból való szabadítására fekteti a hangsúlyt (135:8–14). Izrael szabadulása azonban nemcsak egy Egyiptom feletti ítélet, hanem Isten népének védelmét is szolgálja. Mi a büntetést általában az ítélet következményeként fogjuk fel, ez a zsoltár viszont arra emlékeztet, hogy Isten ítéletei áldást és kegyet árasztanak hűséges népére. A kivonulás ennek az igazságnak a legmagasabb megnyilvánulása.

Alkalmazás

Az alábbiakban összefoglaljuk tanulmányunk fontosabb tételeit. Beszéljétek meg ezeket a pontokra szedett gondolatokat a csoportban!

1. Az Úr személyes Isten. Az Ószövetség Istene mélyen részt vesz az emberiség dolgaiban.

2. Isten ma is cselekszik. Ha közbelépett a múltban népe érdekében, **semmi okunk azt feltételezni, hogy nem teszi ma is ugyanazt. Kiváltságosak vagyunk: láthatjuk a tetteit a mindennapi életünkben.**
3. Az emberi történelem minden eseménye az Ő kezében van: **személyes tapasztalataink, egyházunk döntései, akciói, országunk kormányzása – mindent Isten ellenőriz.**

Dicsőítsük az Urat, hogy valóságos, személyes Istenünk van, aki a **Barátunk!**

Vágyódás Isten után a Sionon

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 46; 84; 87; 122; 125; Máté 28:18-20;
Galata 3:28-29; Jelenések 21:3

Alapige: „Kívánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjonganak az élő Isten felé” (Zsolt 84:3).

Sion énekei örömteliek, magasztalják Sion szépségét és az Úr hatalmát, aki szent hegyéről uralkodik. Általában az Úr házát dicsérik, kifejezik a szentély iránti szeretetüket, persze ez a gondolat másutt is előfordul. E zsoltárok közül többet is Kórah fiai szereztek, akik az Úr házának áldásaival kapcsolatban saját tapasztalatokra tettek szert templomi zenészekként (1Krón 6:31-38) és a templom kapuinak őreiként (1Krón 9:19).

Mi teszi Siont a reménység és az öröm forrásává? Sion jelképezte Isten élő jelenlétét a népe között. Izrael Isten kiválasztott népe (5Móz 7:5), Sion pedig a választott hegye (Zsolt 78:68; 87:2). Isten a Sionon uralkodik (Zsolt 99:1-2), temploma alapját is ott vetette meg (Zsolt 87:1), tehát ez az isteni áldás és menedék helye. Ezt a nevet gyakran párhuzamosan vagy váltakozva használják Jeruzsálemre és a templomra, Isten üdvözítő művének ókori központjára utalva.

Sionról az egész földre elhatnak az áldások, az Úr személye és kegyelme túlér minden szent hely határa felett. Sion az egész föld öröme (Zsolt 48:3), ez is megerősíti, hogy Istené a föld kerekége.

Március 16–23. – **Ifjúsági imahét**

- 1** Olvassuk el **Zsolt 84:2-5** verseit! Miért vágyódik a zsoldáros arra, hogy Isten templomában lakjon?

A zsoldáros „kívánczik” (KAR), „sóvárog” (RÚF), „vágyódik” (ÚRK) arra, hogy állandóan az Úr hajlékában legyen, „emésztődik” (KAR), „eleped” (RÚF, ÚRK) ezért a lelke (Zsolt 84:2-3). A szentélyt Isten élő jelenléte teszi (Zsolt 84:3) egyedülállóvá. A hívők ott nézhetik „az Úrnak szépségét” (Zsolt 27:4; lásd még 63:3), „telhetnek be háza javaival” (Zsolt 65:5). A 84. zsoldár szerint máshoz nem fogható boldogságot ad az Istennel való kapcsolat, aminek része az Úr dicsérete (Zsolt 84:5), a megerősítés általa (Zsolt 84:6) és a benne való bizalom (Zsolt 84:13). Az istentiszteletben és a hittestvérekkel való közösségben itt ilyen kapcsolatot ápolnak a hívők, a dicsőség országának felvillanását és az örök élet előízét nyerik Isten élő jelenléte által a szentélyben.

- 2** Olvassuk el **Zsolt 84:6-13** szakaszát! Ki talál még áldást a szentélyben?

A zsoldár szerint Isten áldása a szent helyről elsőként az ott szolgálatot teljesítőkre árad (Zsolt 84:5), majd azokra, akik elzarándokolnak oda (Zsolt 84:6-11), és végül elhat egészen a föld széléig. A templomban az Istennel való találkozás várása megerősíti a zarándokok hitét (Zsolt 84:8). Az utazók ereje általában megfogyatkozik az út fáradalmi során, ám a szent hely felé tartóké egyre csak nő, amint közelednek úticéljuk felé.

Isten népén akkor is látható szentélyének pecsétje, amikor fizikai értelemben onnan távol vannak, mert „feddhetetlenül élnek” (Zsolt 84:12, ÚRK), ez jellemzi az Úr templomába lépőket (Zsolt 15:1-2). A zsoldár „napnak” nevezi az Urat, arra utal, hogy áldásai, mint a napsugarak, az egész földre elhatnak (Zsolt 84:12). Tehát aki hit által Istenben marad, bárhol is legyen, részesül kegyelmében.

Olvassuk el Jel 21:3 versét! Ezek szerint minek a reménye tükröződik a földi szentélyben? Hogyan próbálhatjuk meg elképzelni, milyen is lesz az?

3 Olvassuk el Zsolt 122:1-5 szakaszát! Mi jellemzi a Jeruzsálembe érkező hívők érzéseit? Mit reméltek?

A 122. zsoltár a Jeruzsálembe érkező zarándokok örömét és lelkesedését fejezi ki. Isten népe évente három alkalommal ment fel oda, hogy megemlékezzen az Úr jóságáról (5Móz 16:16). A város a nemzet életének központja volt, oda mentek „az Úr nevének tiszteletére” (Zsolt 122:4), „mert ott állnak az ítélőszékek” (Zsolt 122:5, ÚRK). A magyar fordításban a „bizonyosságul Izráelnek” (Zsolt 122:5) kifejezést az angol a szentélyre utalóan úgy fordítja, hogy „Izrael bizonyága”, mert „a bizonyosság hajlékának” (4Móz 1:50) is nevezték. Abban volt „a bizonyosság ládája” (2Móz 25:22). Az ítélőszékek a jeruzsálemi törvénykezés rendszerét jelenítik meg (2Sám 8:15). A nép a zarándoklat idején várhatta az igazságtételt. Az Isten iránti hűséget sosem választották külön az igazságszolgáltatástól.

4 Olvassuk el Zsolt 122:6-9 verseit! Miért könyörögjön legfőképpen Isten népe?

Az imádság Jeruzsálem békéjéért Isten áldását kéri a városra és lakóira, egységbe vonja a hívőket, így béke lehet közöttük (Zsolt 122:8). Jeruzsálem csak akkor a béke városa, ha béke van Isten és népe, illetve a nép tagjai között. Tehát a Jeruzsálem békességéért hangzó ima felhívás Isten népének, hogy éljenek békében az Úrral és egymással. Az emberek jólétben élnek, ha Jeruzsálemben béke van (Zsolt 147:12-14).

Ez a zsoltár arra tanítja Isten gyermekeit, hogy főként a hívők közösségének javáért imádkozzanak, mert csak erős, egységes nép képes a jó hírt és Isten békéjét, üdvözítését hirdetni a világnak (Jn 13:34-35).

A hívőknek most is kiváltsága, kötelessége Jeruzsálem békéjéért imádkozni, mert ez élteni a reménységet Isten végidei országát, a békesség országát illetően, ami nemcsak Jeruzsálem városára vonatkozik, hanem kiterjed az egész világra (Ézs 52:7; 66:12-13; Jelenések 21-22. fejezet).

Mi mindent tehetünk a gyakorlatban hívő közösségünk összhangjáért?

5 Olvassuk el Zsolt 87:1-2 versét! Mi teszi Siont különlegesen értékessé?

A 87. zsoltár Isten különleges módon kiválasztott, szeretett városát, Siont magasztaló ének. Sion hegye az alapja Isten templomának (Zsolt 2:6; 15:1). Az idők végén minden más hegy fölé magasodik, ami az Úr fennhatóságát jelképezi az egész világ felett (Zsolt 99:2; Ézs 2:2; Mik 4:1). A 87. zsoltár „hegyeként” utal Sionra, hogy még jobban kiemelje fenséges voltát (lásd még Zsolt 133:3). *„Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát”* (Zsolt 87:2), ez kifejezi, hogy minden más hely felett áll, ahol Izrael népe a múltban összegyűlt, például Siló és Bétel felett is. Ez a zsoltár tehát megerősíti, hogy Isten igaz tiszteletének az Úr által kiválasztott helyen és előírt módon kell történnie.

6 Olvassuk el Zsolt 87:3-7 verseit! Milyen különleges dolgokat mond ez a szakasz Sionról?

Sion dicsősége minden népet Istenhez vonz, országának határai kiterjednek, az egész világot felölelik. Figyeljük meg, hogy Isten nem másodrangú állampolgárokként kezeli a többi nép tagjait, noha Siont mutatja be minden nép szülőhazájaként, akik elfogadják Megváltójuknak az Urat. Az emberek összeírása a születési helyen történt (Neh 7:5; Lk 2:1-3). A zsoltár háromszor jelenti ki, hogy a népek Sionban születtek, ami azt jelenti: új identitást ad nekik, valamint biztosít minden előjogot is, ami megilleti Sion törvényesen született állampolgárait (Zsolt 87:4-6).

A 87. zsoltár a zsidók és pogányok üdvösségére mutat, akik Krisztus megváltó szolgálata által egy egyházba csatlakoznak (Róm 3:22; 10:12; Gal 3:28-29; Kol 3:11). Ahogy ez a zsoltár Sion virágzását ábrázolja, az Dániel látomására emlékeztet Isten országáról, ami az egész földet betöltő, hatalmas hegygyé nő (Dán 2:34-35, 44-45), valamint Jézus példázata, miszerint Isten országa óriási fává növekszik, az égi madarak fészkelnek rajta (Mt 13:32).

A nagy misszióparancsban (Mt 28:18-20) Isten arra szólítja egyházát, hogy minden népnek hirdesse az evangéliumot. Hogyan teljeseedik ez abban, hogy Sion kész minden népet befogadni?

7 Olvassuk el Zsolt 46:2-8 szakaszát! Milyen költői képekkel érzékelteti ez a szakasz a világ állapotát?

A zsoltár életszerű képet fest a nyugtalan világról, példátlan intenzitású természeti katasztrófákat jelenít meg (Zsolt 46:3-4). A vizek zúgása gyakran a népek felkorbácsolt indulatait és a különféle problémákat jelképezi, amelyeket a gonoszság okoz a világban (Zsolt 93:3-4; 124:2-5). Így a 46. zsoltárban is a természeti csapások a háborúkat vívó nemzetek irányította világot ábrázolják (Zsolt 46:7).

Világos, hogy itt az Isten ismerete nélkül élő világról van szó, mert az Úr a népe között van, és ahol Ő lakozik, ott a békesség (Zsolt 46:5-6). A világ nem fogadja el Istent, Ő azonban nem hagyja magára a világot, jelen van benne, a népe között lakozik. Más szóval: ha mégoly rossznak tűnik is a helyzet, Isten itt van, ebben reményt és bátorítást találhatunk, ha ismerjük ezt az alapigazságot!

Biztos menedék az Úr, Ő a forrása Sion tartós békéjének és biztonságának. Zsolt 46:4 versében a „*ha*” (RÚF) szó emeli ki Sion biztonságát. Még ha nyugtalan is a világ, Isten népe biztonságban van. Ez azt mutatja, hogy a békesség nem a megpróbáltatások teljes hiánya, inkább Isten ajándéka benne bízó gyermekeinek. Az Istenbe vetett, fenntartások nélküli bizalom békét és biztonságot ad még a viharban is (Mt 8:23-27). Felvetődik a kérdés: vajon Isten örökre a pusztulást hozó döntéseik és tetteik között hagyja a világot?

8 Olvassuk el Zsolt 46:7-12 verseit! Mit tesz Isten, válaszul a világban megnyilvánuló erőszakra és pusztításra?

Isten olyan erővel nyilvánítja ki nemtetszését, hogy megolvad a föld szavának hatására, amellyel a világot is megteremtette (Zsolt 46:7, ÚRK), ez azonban nem pusztulással, hanem megújulással végződik. Figyeljük meg: Isten kiterjeszti békéjét az egész földre. Véget vet a háborúknak és megsemmisíti a pusztító fegyvereket, amelyekkel a kegyetlen népek elnyomták a világot (Zsolt 46:10). Ez a keresztyének nagy reménysége, és Jézus második adventjekor következik be.

Hogyan tanulhatunk meg békében élni és Istenben bízni a forrongó világban?

9 Olvassuk el **Zsolt 125:1-2** verseit! Hogyan mutatja be ez a szakasz azokat, akik Istenben bíznak?

Az Úrban bízók a zsoltáros a Sion hegyéhez hasonlítja, ami az állandóság és az erő szimbóluma. A Jeruzsálem városát övező hegyek pompás látványa ihlette a zsoltárost, hogy megénekelje az isteni védelem biztos voltát (Zsolt 5:13; 32:7, 10). A gonoszok által uralt hegyektől eltérően, amelyek a tengerbe omlanak (Zsolt 46:3), erős bizalmat kelt annak a hegynek a szilárdsága, amelyre Jeruzsálem épült. Az Isten védelmében való bizalom még erősebbé válik a fájdalmas valósággal szembesülve, amikor látólag oly gyakran győz a rossz, de Isten népe még a gonoszság közepette is reménységet találhat.

10 Olvassuk el **Zsolt 125:3-5** szakaszát! Milyen kísértés éri az igazakat? Mi a tanulság ebből a számunkra?

Isten gyermekei elcsüggedhetnek a gonoszság sikere láttán, és talán megkísérli őket, hogy kövessék a példájukat (Zsolt 73:2-13; 94:3). Csak-hogy Sion hegyének megingathatatlan szilárdsága sem védheti meg azokat, akik eltávolodnak az Úrtól. Az embereknek továbbra is szabadságában áll, hogy „az igazak is a rosszra nyújtsák ki kezüket” (Zsolt 125:3, ÚRK) és „görbe utakra” tévedjenek (Zsolt 125:5). Az Úr igazságos, aki a megtérni nem hajlandó bűnösökkel együtt megítéli azokat is, akik kintartanak a lázadásban.

Felhívás szól Isten népének, hogy olyan rendíthetetlen hittel és bizalommal maradjanak meg az Úrban, mint amilyen megingathatatlan menedékük a Sion hegye. Vagyis akkor is bízhatunk Isten jóságában, amikor nem értünk bizonyos dolgokat.

„A bűn keletkezése, Krisztus testté létele, az újjászületés, a feltámadás és még sok más tárgykör, amit a Biblia feltár, olyan mély titok, amit az emberi elme nem képes helyesen megérteni vagy felfogni. De mert Isten gondviselésének titkait nem tudjuk megérteni, nincs okunk a szavában kételkedni... Mindenütt csodákat látunk, amik felülmúlják értelmünket. Csodálkozzunk-e hát, ha a lelki világban is olyan titkokra akadunk, amelyeket nem foghatunk fel? A nehézség, az ok kizárólag az emberi elme gyengeségében és korlátoltságában rejlik. Isten elegendő bizonyítékát adta a Szentírás isteni eredetének, tehát ne kételkedjünk a szavában, ha nem is érthetjük meg gondviselésének és bölcsességének összes titkát” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 79. o.).

További tanulmányozásra: Ézsaiás 40; 51:1-16

A Sionról szóló énekek maradéktalan elköteleződésre szólítanak, hogy figyeljünk Sionra és Isten mindenható uralmának élő reménységére, amit az jelképez. Az Isten szent helyéről érkező áldások sokaságát már ebben az életben is élvezzük, de a kiteljesedett élet és öröm reménye a jövőbe mutat. Isten sok gyermeke sírva vágyódik a mennyei Sion után (Zsolt 137:1). Sionra emlékezni nemcsak egy-egy tovaszálló gondolatot jelent, hanem határozott tudatosságot és döntést, hogy erre az élő emlékre figyelve éljük az életünket (2Móz 13:3; 20:8). Sion énekeinek éneklése eltökéltséget jelent, hogy életben tartjuk a reményt, mert Isten helyreállítja országát az új földön (Jel 21:1-5). „Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 577. o.).

Amikor az Úr zarándokai eltökélik magukban: nem feledik Siont, ebben benne értendő a fogadalmuk, hogy sosem tartják igazi otthonuknak ezt a világot, mert várják az új eget és új földet. Sion énekeit tehát minden nemzedék hívói egyaránt énekelhetik, akik vágyódnak az Új Jeruzsálem után (Jel 3:12). Bátorítanak, hogy reménnyel telve várjuk az eljövendő kort, viszont köteleznek is: legyünk Isten kegyelmének eszközei a világban!

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 35–41;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az öltözködés” c. fejezet

1. Mit jegyzett fel Báruk a második könyvben?
_____
2. Mennyi ideig volt tömlöcben Jeremiás? _____
3. A babiloni fejedelmek közül kik foglalták el a város középső kapuját?
_____
4. Kit tett tisztartóvá a babiloni király? _____
5. Mi az, ami összeegyeztethetetlen a szerény, egyszerű öltözködési móddal?
_____

Általános áttekintés

Ezen a héten a Sionra utaló költői képekre összpontosítunk a 46., 84., 87., 122. és 125. zsoltárban. Az énekek szövege át van itatva a reménységgel és az igazak vágyával, hogy belépjenek és biztonságban lakozzanak Isten szentélyében, a béke mentsvárában. A Sion fogalma a Szentírásban földrajzi, politikai és teológiai keverék. Sorra elemezni fogjuk ezeket, hogy megértsük lelki jelentőségét egyrészt Isten múltbeli népére, másrészt viszont ránk vonatkozóan is, hiszen sürgős szükségünk van ma a Sion által nyújtott reménységre.

Magyarázat

Sion, földrajzi szempontból

A Jeruzsálemi Sion-hegy földrajzi helye a Mórija-hegyhez viszonyítva fontos teológiai jelentőséggel bír. Dávid hódította meg (2Kir 5:6–7; 1Krón 11:5–7), elfoglalva a hegy egy viszonylag kis területét, amely Dávid városaként vált ismertté. Ettől északra mintegy 600 méterrel áll a Mórija-hegy, ahol Izsákot „felajánlották” áldozatul. (1Móz 22:1–12).

Ugyancsak itt, a jebuzeus Arauna szérűjén állította meg Isten az Ő angyalát, hogy ne pusztítsa el Izraelt a vétkező Dávid miatt, aki Isten akaratára ellenére népszámlálást tartott (2Sám 24:16). Következésképpen Dávid megvásárolta a szérút, és oltárt épített rajta Istennek, a merészségéért engesztelésképpen pedig teljesen égő és hálaáldozatot mutatott be az Úrnak (2Sám 24:25; vö. 1Krón 21:15–30).

Salamon temploma és melléképületei ugyanazon a helyen épültek fel (2Krón 3:1). Jeruzsálem városa észak felé terjeszkedett, és bekebelezte a szent hegyet, s így a Sion név a templomhegyet is magába foglalta. Amint láthattuk a zsoltárokból, a Sion név gyakran utal Jeruzsálem városára mint egészre (Zsolt 48:2–4; 69:36; 74:2; 82:2–5; 125:1–2).

Sion, a szent hegy

Jóval azelőtt, hogy Salamon megépítette volna Isten templomát, az Úr megjelent a Sínai-hegyen, és megparancsolta Izraelnek, hogy építsen sátrat, amelyben Isten a népe között lakozhat (2Móz 25:8–9). Amikor a szentély építése befejeződött, az Úr jelenléte felhőben szállt alá, és befedezve megnyugodott a gyülekezet sátorán (2Móz 40:34–35), az isteni megnyilatkozás és Izrael imádatának központjává téve ezáltal a szent

hajlékot. Isten ily módon jelenlétének Sínai-hegyi fizikai megnyilatkozását az izraelita tábor központjába helyezte át. A Sínai-hegyi teofánia a sivatagi utazás során továbbra is a találkozás sátora felett maradt.

A tabernákulum vagy a gyülekezet sátora folytatja, felerősíti, kiegészíti Isten Sínai-hegyi munkáját. A szentély mint isteni lakhely alapvető jelentőségű a „szent hegy” fontosságának későbbi megértése szempontjából. Kezdetben Isten a szentélyben lakott, majd miután megépült Salamon temploma, az épület elhelyezése a Mórija-hegyen kitüntetett tiszteletet kölcsönzött a hegynek. Amikor Salamon király felszentelte a templomot, és imában kérte rá Isten áldásának kiáradását, az Úr égből alászálló tűz által fejezte ki jóváhagyását (2Krón 7:1–3). A Mórija-hegyet tehát az izraeli királyok korában „szent hegynek” tartották, mivel Isten „lakhelye” volt népe között.

Ne feledjük azonban, hogy Jehova sosem korlátozódik egy bizonyos hegyre! Nem korlátozódhat egyetlenegy földi helyre sem az Ószövetségben, mivel egyetlenegy hely sem szent önmagában, vagy önmaga által. Habár gyakran társítják a Sínai-heggyel vagy Sionnal, Isten számos más hegygel kapcsolatban nyilatkoztatja ki magát. Bárhol megteheti, akarata szerint bárhol kinyilatkoztathatja jelenlétét. Még a Sion sem érdemli meg „az Úr földi hajléka” rendkívüli megnevezést! A Sion mindössze számolya a Királyi Fenségnek, akinek még a menny sem nyújt elegendő teret lakhelyül (1Kir 8:27; 2Krón 6:18).

Sion és az eszkatológiai perspektíva

Mit olvashatunk a Sionról a Szentírásban? Isten népének egyik jelképe (Ézs 29:8), az a hely, ahol Jehova megküzd az Izraellel szemben ellenséges nemzetekkel (Ézs 31:4). Izrael maradéka kijön Sionból, és Isten oltalmát élvezve (2Kir 19:31) visszatér Sionba (Ézs 51:11). „A Sion hegyén léssen a szabadulás” (Joel 2:32). A név kozmikus jelekkel is összefüggésben áll (Ézs 24:23). Végül Isten uralkodni fog népe felett a Sion hegyen (Mik 4:7), az új földön.

Joel 3:1–17 szakasza a népek Jósafát völgyében való gyülekezéséről szól, ahol Isten Izraelért perlekedik velük. A „Jósafát völgye” az isteni ítélet helyének jelképes neve. Földrajzi szempontból egy mély szakadékról van szó, mely egykoron elválasztotta Jeruzsálemet az Olajfák hegyétől, s amelyben a Kedron patak folyt. Elhelyezkedése miatt fontos szerepet játszott Izrael vallásos hagyományaiban és szertartásaiban (1Kir 1:9, 33); Asa vallásos reformjaiban (1Kir 15:13; 2Krón 15:16); Jósafát (2Kir

23:4, 6, 12) és Ezékiás uralkodásában (2krón 29:16; 30:14), és fontos szerepe lesz a jövőben is Jeruzsálem megtisztulásának folyamatában (Jer 31:40). Itt kenték királlyá Salamont, következőképpen szoros kapcsolat van a „szent hegy” vagy Sion és az ítélet és a megkoronázás között.

Az Úr és a népek közötti összecsapás tetőfokán „az Úr megharsan a Sionról, és megzendül Jeruzsálemből” (Joel 3:16), és Isten népe tudni fogja, hogy „én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki a Sionon lakozom” (Joel 3:17).

Az igazak (Zsolt 15:2–5) úgy vannak bemutatva, mint akik Isten szent hegyén fognak lakni (Zsolt 15:1), ahonnan Isten az imákra válaszol (15:3–4). Velük ellentétben, akik hátat fordítanak Jehovának, megfélekednek az Ő szent hegyéről (Ézs 65:11). Az Úr úgy döntött, hogy a földi Siont tevékenységének központjává teszi, de nem azért, mert ez a hely egyedi vagy önmagában értékes lenne, hanem mert ez az Ő akarata.

Sion a zsoltárokbán

2. zsoltár

A 2. zsoltár királyi – messianisztikus – himnuszként ismert, amely Jehova felkentjét magasztalja. Három téma vagy szempont különíthető el benne: a történelmi, a messianisztikus és a vallási. A vers négy szakaszra tagolódik. A második szakaszban (2:4–6) Isten a megvetését fejezi ki a népek arroganciájával szemben (2:1–3), majd a szakasz azzal ér véget, hogy Isten a Sionon, az Ő szent hegyén felkente a Királyát (2:6).

E zsoltár tanítása szerint Jehova Felkentjével együtt a Sionból uralkodik. Ezúttal is igazolja a szentírási szöveg, hogy a hegy a menny Istene jelenlétének köszönhetően szent. Ennélfogva a Sion, a szent hegy, felszentelve Jehova teofániás jelenléte által az Ő templomában, Isten földi uralmának széke, Izrael felkent Királyának a székhelye és a világ fővárosa, amely előtt minden nemzet és király a szeretet- vagy a vas kötelékével van megkötözve. (vö. Ézs 2:2–4 és Mik 4:1–4 versével, ahol Jehova házának hegye minden nemzet menedéke, minden nemzet problémáinak megoldása a képzés, kormányzás és egyetemes béke terén).

Zsoltárok 2:6–7 szakaszában az Úr magáénak követeli mind a Felkentet, mind a hegyre kiterjedő hatáskörét. A Felkentnek és a hegynek központi jelentősége van Isten országának a zsoltárokbán kibontakozó teológiájában. Az „Ő Felkentje” (2:2), „Királya” (2:6) és „Fia” (2:7), aki az Ő „szent hegyén” áll (2:6) – láthatjuk, hogy a választás az Istené, és erre a döntésre az embereknek semmilyen befolyásuk nincs. Hans LaRondelle

hangsúlyozza, hogy „mindaddig, míg az Úr annak a szentélynek a szentek szentjében tartózkodott, az a hegy »szent« hely volt, mivel Isten Sektina dicsősége lakozott azon a helyen” (Deliverance in the Psalms, 2006, 55. o.).

48. zsoltár

Ez a zsoltár Sion messiási koncepcióját boncolgatja: Isten lakhelye, valamint országának fővárosa. A zsoltáros megénekli Jehova Jeruzsálem iránti gondoskodását és népe megmentését az ellenség kezéből. Az ének központi témája Isten magasztosságának dicsőítése, amit Sion, Isten „szentséges hegyének” jelképe által tesz (Zsolt 48:2). A zsoltáríró a 2–4 versekben különböző kifejezések által utal az isteni jelenés helyére, úgymint: „az Ó szentséges hegye”, „a Sion hegye”, „a szélső észak”, „a nagy Király városa”. A zsoltáros Siont Isten szentséges hegyeként említi, ami „az Istennek szentelt hegy”-ként is fordítható.

99. zsoltár

A 99. zsoltárban újra feltűnik a Sion-hegy és Izrael pusztában és a Sínai-hegynél átélt tapasztalatai közötti kapcsolat. A zsoltár három szakaszból áll, mindenik szakasz a „Szent Ó!”/”Szent az!”/”Szent az Úr, a mi Istenünk!” mondattal zárul. Jehova királyként (99:1), Sionon lakozóként (99:2), nagyként, rettenetesként, szentként (99:3) és igazságosként (99:4) történő magasztalása után a zsoltáros felszólítja az embereket az Úr imádatára (99:5).

A 4–6 szakasz Mózes, Áron és Sámuel tapasztalatait idézi fel. A felhőoszlop kétségkívül a pusztai vándorlás tapasztalatát eleveníti meg – közvetlen utalás Mózesre és Áronra, akivel beszélgetett Isten. Sámuel is hallotta az őt szólogató Jehova hangját a silói templomban (1Sám 3:1–14).

A zsoltár felhívással zárul: magasztalják az emberek az Urat, és „boruljanak le” előtte „az Ó szent hegyén” (99:9), mert meghallgatta őket és kegyelmes volt irántuk (8. vers). Amint a tanulmányunkból kiderül, az Isten lakhelyeül szolgáló Sínai-hegy szentsége átkerült a Sionra, miután templom épült rá.

Alkalmazás

Teremtő Istenünk kiváló Tanító. Valós helyeket, anyagi dolgokat használ fel, hogy olyan lelki fogalmakat juttasson kifejezésre, mint a tulajdon-

képpen Sion-hegy és a környező dombok. Ez által a példázat által az izraeliták jobban megérthették Isten megváltási tervét.

A Sion Isten jelenlétének szimbóluma, a hely, ahonnan Isten közbenjár népe érdekében, és oltalmazza övéit. Ahogy az izraeliták a múltban, nekünk is vágnunk kellene a Mindenható jelenlétében lenni. A szombati közösségi lelki élet kétségkívül lényeges a hitéletünk szempontjából, de törekedjünk arra, hogy a hét folyamán is részesüljünk a mennyei szentélyben lakozó Isten jelenlétében. „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével” (Zsid 10:22).

Soha véget nem érő imádat

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 15; 96; 101:1-3; 134; Ézsaiás 42:10-12;
János 4:23-24; Jelenések 14:3, 6-12

Alapige: „Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek,
amíg vagyok” (Zsolt 104:33)!

Amint egyre több tapasztalatot szerzünk Isten kegyelmével és hatalmával, a zsoltárossal együtt kérdezzük: „*Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért*” (Zsolt 116:12)? Erre csak azt a választ lehet adni, hogy elhatározzuk: hűségesek leszünk hozzá.

A zsoltárok könyvében Izrael nemcsak egy nemzet, hanem „a nagy gyülekezet” (Zsolt 22:23, 26; 35:18). Ebből kitűnik: elsődleges feladata, hogy dicsőítse Istent, és tegyen róla bizonyosságot más nemzeteknek, mert az Úr az egész világot a népével közös istentiszteletben kívánja egyesíteni. Az Úr népére úgy utal, hogy „az igazak”, ők imádják Istent, belé, szeretetébe vetik reménységüket.

Ideális istentiszteletnek tekintették, amikor a gyülekezetben dicsérték az Urat. Ez nem azt jelenti, hogy Izraelben az emberek egyéni imája és dicsőítése másodlagos lett volna. Ellenkezőleg! Éppen az táplálja a közösségi áhítatot, új lendületet kap általa a dicsőítés (Zsolt 22:23, 26), ugyanakkor az istentisztelet a közösségben teljesedik ki a legjobban. Az Istent tisztelő közösséget úgy is nevezik a Zsoltárokban, hogy „igazak gyülekezete” (Zsolt 111:1). Az igazak ismerik Istent (Zsolt 36:11), Isten is ismeri őket (Zsolt 37:18), ami hat egész életükre.

Március 16–23. – **Ifjúsági imahét**

Március 23. – **Az ifjúság missziós szombatja** (adományok)

- 1** Olvassuk el a **134. zsoltárt!** Hol tartják az istentiszteletet a zsoltár szerint? Mi lesz ennek az eredménye?

A 134. zsoltár utalás az ároni áldásra (4Móz 6:24-26; lásd még Zsolt 67:2). Kiemeli, hogy az áldás Isten és Izrael kapcsolatából származik, az a mögötte meghúzódó elv. A nép áldja Istent a szenthelyen, Isten pedig megáldja népét a Sionról. Az áldások minden életre kihatnak, hiszen az Úr az ég és a föld Teremtője. Sion a székhelye a különleges isteni áldásoknak, és ez is az Úrnak a népéhez fűződő szövetségi kapcsolatát emeli ki. A kegyelem szövetségében gyakorolja Izrael azt a kiváltságát, hogy áldhatja az Urat és élvezheti áldásait.

- 2** Hogyan ábrázolják Zsolt 18:2, 36:2, 113:1, 134:1-2 és 135:1-2 versei az Istent tisztelőket?

A zsoltárok gyakran nevezik Isten tisztelőit az Úr szolgálóinak. Az „*akik az Úr házában álltok éjjelente*” (Zsolt 134:1) kifejezés valószínűleg a léviták éjjeli őrségére utal (1Krón 9:23-27), vagy pedig arra, hogy éjjel és nappal dicsőítették Istent (1Krón 9:33).

Az izraeliták a láthatatlan Istent imádták, akit tilos bármilyen képpel, formában megjeleníteni, viszont a szentélyben tükröződött az Úr dicsősége, a bűnös emberek ott járulhattak biztonsággal szent Királyuk elé. A találkozást maga az Úr kezdeményezte, és rendelkezések, törvények szabályozták.

„*Járuljatok hozzá, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Isten előtt kiválasztott, becses kőhöz, és ti magatok is mint élő kövek épüljtek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által*” (1Pt 2:4-5, ÚRK). Péter szavaiban az újszövetségi megfogalmazását találjuk a Zsoltárokból kifejezett gondolatnak: Isten népe mint szent papság dicsóítja és ad hálat minden jótettéért az Úr Jézus Krisztusnak, a Teremtőnek és Megváltónak.

Újtestamentumi hívókként nekünk is papi szerepünk van, gondolataink tárgya legyen a világnak szóló evangélium jó híre! Milyen módszerek a legeredményesebbek erre?

- 3** Olvassuk el Zsolt 33:3, 40:4, 96:1, 98:1, 144:9 és 149:1 verseit! Mi a közös motívum bennük?

Ezek a zsoltárok bátorítják a népet, hogy énekeljenek „új éneket”. Mit jelent itt „az új ének”? Azt, hogy újólag ismerjék el az Úr fenségét és a világ feletti hatalmát, adjanak hálát a Teremtőnek és a föld Bírójának gondviseléséért és üdvözítéséért. Az új énekkel való dicsőítés személyesebb indítékai közé tartozik a hála az ellenségektől és a haláltól való szabadításért, valamint az Izraelre árasztott áldásokért. Más énekek is dicsérik az Urat jóságáért és csodáiért, de az „új ének” különleges, mert benne van a megújuló öröm, megújított fogadalom Isten tiszteletére. Az isteni szabadítás új tapasztalata arra készíti a népet, hogy ismerje el Teremtőjének és Királyának az Urat. Az „új énekről” szóló zsoltárok közös témája többek között a bizalom Istenben, az Úr dicsőítése csodatetteiért, a bajból való szabadításáért.

- 4** Mire következtethetünk Ézs 42:10-12, Jel 5:9 és 14:3 verseiből az „új énekre” vonatkozóan?

Izraelt, Isten népét a zsoltáros gyengéden így nevezi: „*hozzá közel álló nép*” (Zsolt 148:14, RÚF). Ebben benne van, hogy az egész teremtésben Izrael státusza a legkülönlegesebb, ezért a leginkább köteles dicsérni Istent, ami egyben a legnagyobb kiváltsága is. A Biblia tehát minden nemzedék hívőit arra bátorítja, hogy új énekkel dicsőítsék Megváltójukat, ami az ő sajátos bizonyágtételük a Bárány vére által nyert üdvösségről. Az „új ének” lehet olyan, amit még soha senki nem hallott ezelőtt, ami eleven emléket állít annak, ahogyan a hívő Isten kegyelmét tapasztalta. Kifejezhet reménységet is, ebben az esetben az ének újdonsága Isten páratlan, példa nélküli fenségének jövőbeli megnyilatkozását várja. Az igazi istentisztelethez több kell az áldozatoknál és a felajánlásoknál, élő kapcsolatot tükröz Istennel, ami mindig friss és dinamikus. Bizonyos értelemben egyszerűen azt mondhatjuk, hogy az „új ének” akár naponta megújuló kifejezése az Isten iránti szeretetünknek és értünk vállalt tettei miatti háláknak.

Gondolkozzunk el Istennek az életünkben megnyilvánuló áldásairól! Ha új éneket énekelnél, mi lenne az?

5 Olvassuk el a **15. zsoltárt**? Kik méltók arra, hogy a színe előtt tisztelhessék Istent?

Ez a zsoltár az Isten törvényében és a prófétáknál is megtalálható kívánalmak összefoglalóját adja, tehát az méltó rá, akinek a tetteiben („igazságot cselekszik”) és a jellemében („szívében”) Isten tükröződik (lásd 5Móz 6:5; Mik 6:6-8). A templom szent hely volt, megszenteltek benne mindent, beleértve a papokat is. Így a szentség feltétlenül szükséges követelmény ahhoz, hogy valaki Isten színe elé lépjen. Izrael szentségének mindenre ki kellett terjednie, összekötve az istentisztelettel az etikát, az élet minden területén gyakorolva azt. Isten azért adta törvényét népének, hogy a lehető legmagasabbra érjenek fel, azaz papok nemzete-ként éljenek. A királyi papság része az Isten színe előtti szent élet és az, hogy más népekhez is eljuttassák a szövetség áldásait.

6 Olvassuk el **Zsolt 24:3-6** és **101:1-3** szakaszait? Mit jelent a szentség?

Isten szemében a „*tökéletes szív*” (Zsolt 101:2) a hívő legnagyobb értéke. A héber *támím* („tökéletes”) szó a teljességet, fogyatkozás nélküliséget fejezi ki. Az a szőlőtő „tökéletes”, amelyik ép, egészséges, semmi nem tett kárt benne (Ez 15:5). Az áldozatul vitt állatoknak hiba nélkül valóknak (*támím*) kellett lenniük (3Móz 22:21-24). A „tökéletes” beszéd igaz (Jób 36:4). Következésképpen a „*tökéletes szív*” „*tiszta szív*” (Zsolt 24:4; lásd még 15:2), Istent keresi (Zsolt 24:6), Isten bűnbocsánata helyreállítja (Zsolt 51:4-12). A feddhetetlen élet abból fakad, hogy az ember elismeri Isten kegyelmét és igazságosságát. Az isteni kegyelem arra készíti és képessé is teszi Isten szolgáit, hogy az Úr félelmében éljenek. Ez azt jelenti, hogy töretlen közösségben legyenek vele, és engedelmeskedjenek Igéjének. Az őszinte, istenfélő élet dicsőséget szerez Istennek, nem pedig magának az embernek. Figyeljük meg, hogy a 15. zsoltárban található kívánalmak közül a legtöbb negatív formában hangzik el (Zsolt 15:3-5). Nem Isten jóindulatának elnyeréséről van itt szó, hanem azoknak a dolgoknak a kerüléséről, amelyek elválasztanának bennünket Istentől.

Hogyan hozhatunk tudatos döntéseket, kerülve mindazt, ami eltávolítana bennünket Istentől? Nevezzünk meg néhány eltávolító dolgot! Miként kerülhetjük el, hogy olyasmit tegyünk?

7 Olvassuk el a 96. zsoltárt! Az istentiszteletnek mely elemeit említi ez a fejezet?

Az istentisztelet része, hogy éneklünk az Úrnak (Zsolt 96:1-2), áldjuk nevét (Zsolt 96:2), hirdetjük jóságát, hatalmas voltát (Zsolt 96:3-4), és ajándékokat viszünk templomába (Zsolt 96:8). E jól ismert jellemzőkön túl a 96. zsoltár megemlíti még egy nem annyira nyilvánvaló dolgot: evangelizációs dimenziója is van annak, ha az Úr országát hirdetjük (Zsolt 96:2-3, 10). Az éneklés, Isten dicsőítése, az ajándékok hozatala, valamint az evangélium hirdetése azonban nem különálló tevékenységek, hanem az istentisztelet többféle kifejezése, melyeknek tartalmát a népek között az isteni üdvösség hirdetése adja. Figyeljük meg, hogy mennyire egybeesik Isten tiszteletének indoka a többi népnek hirdetett üzenettel: „*Mert nagy az Úr*” (Zsolt 96:4), „*Mert a népek minden istene csak bálvány, de az ÚR eget alkotott*” (Zsolt 96:5, ÚRK), „*Az ÚR uralkodik*” (Zsolt 96:10) és „*eljön, hogy megítélje a földet*” (Zsolt 96:13). Az evangelizálás célja tehát az, hogy minden nemzet csatlakozzon Isten népéhez, majd pedig az egész teremtett világgal együtt imádja az Urat (Zsolt 96:11-13).

Az istentisztelet abból fakad, ha az ember elismeri a szívében, hogy kicsoda az Úr (Teremtő, Király, Bíró – Zsolt 96:5, 10, 13). Ezért az istentisztelet részét képezi az is, hogy megemlékezünk múltbeli tetteiről (a teremtésről), a jelenben látható csodáiról (a világ fenntartásáról, uralkodásáról) és várjuk azt, amit majd a jövőben tesz (a végidei ítéletet és az új életet az új égen és új földön). *A zsoltárok könyvében* az ítélet az isteni béke, igazság és jólét uralmának a helyreállítását jelenti a világban, amit most igazságtalanság és szenvedés terhel. Ezért várja örömmel az egész föld Isten ítéletét (Zsolt 96:10-13; 98:4-9). Az Úr az igaz Bíró, és ennek még inkább motiválnia kell az embereket arra, hogy szentségben imádják Őt, „rettegjenek” (ÚRK), „reszkessenek” (RÚF), nehogy könnyelműen vegyék tiszteletét (Zsolt 96:9). Isten dicsőítésének része a hatalmas öröm és bizalom (Zsolt 96:1-2, 11-13), ugyanakkor a szent félelem és tisztelet is (Zsolt 96:4, 9).

A 96. zsoltár a Teremtő és a Bíró imádására hív mindenkit, ami a világnak szóló utolsó evangélium, Jel 14:6-12 hármasszöveg üzenetének hirdetésében is tükröződik. Ez a zsoltár többféleképpen is tartalmazza a végidőnek hangzó üzenetet, aminek része a teremtés, a megváltás („*örökkévaló evangélium*”), Isten tisztelete és az ítélet.

Hasonlítsuk össze ezt a zsoltárt a hármasszöveg üzenetével (Jel 14:6-12)! Milyen alapvető tanítást találunk meg mindkét igazszakaszban?

- 8** Olvassuk el Zsolt 40:7-9, 50:7-23, 51:18-21 szakaszait! Milyen fontos kérdéssel foglalkoznak ezek a részek? Mikor nem örül Isten az áldozatnak, amit pedig Igéjében Ő rendelt el (2Móz 20:24)?

A zsoltáros a prófétákhoz hasonlóan azt panaszolja, hogy a nép hányféleképpen rontja meg az istentiszteletet. A hangsúly nem arra kerül ezekben a versekben, hogy Isten rosszállóan tekint Izrael áldozataira és ünnepeire, inkább az elutasítás okát emeli ki: ami az istentisztelet formáságainak és a nép lelkeségének állapota közötti végzetes távolság.

Isten nem az ajándékok és az égő áldozatok miatt feddi népét, hanem a gonoszságukért és az elkövetett igazságtalanságokért (Zsolt 50:8, 17-21). A zsoltárok nem az áldozatbemutatás és az istentisztelet ellen emelnek szót, hanem a *hiábavaló* áldozatok és az *üres* istentisztelet ellen, amit az emberek igazságtalan tettei tükröznek.

Amikor úr tátong az istentisztelet külsőségessége és annak helyes belső motivációja között, a rituálét fontosabbnak tartják, mint a valós közeledést Istenhez. Vagyis a formások végcélá válnak, az emberek nem Istent tisztelik, akire a szertartásoknak a figyelmet terelniük kellene, akit be kellene mutatniuk.

- 9** Mit mond Jézus Jn 4:23-24 verseiben, ami pontosan egybevág a mai zsoltár figyelmeztetésével?

Az áldozatok önmagukban nem elegendőek. Mi lenne a hasznuk, ha nyoma sincs megtérésnek, hitnek és a bűn miatti szomorúságnak azok szívében, akik áldozatot visznek? Csak akkor lehet Isten előtt kedves, „igaz áldozat” (Zsolt 51:21, ÚRK; lásd még 50:14) a bikák feláldozása, ha bűnbánat és őszinte hálaadás kíséri. Ézsaiást idézve mondta Jézus: „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem” (Mt 15:8). A zsoltáros által tapasztalt probléma ugyanaz volt, mint amivel Jézus találkozott földi szolgálata idején bizonyos emberek, különösen a vezetők esetében.

Adventistákként rengeteg világosságot és ismeretet nyerhetünk. Mit tehetünk, nehogy azt gondoljuk, hogy elég pusztán az igazság ismerete és a helyes szertartások gyakorlása?

Az istentisztelethez szükséges a bűnbánat, az őszinte bűnbánat. „A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.

Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Szomorkodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem magát a bűnt. Így panaszkodott és jajgatott Ézsau is, amikor látta, hogy elsőszülöttségi jogát örökre elvesztette. Bálám is beismerte bűnét, amikor Isten angyala kivont karddal állott az útjába, mert életéért reszketett. Mégsem láthatjuk nála az igazi bűnbánatot, a megtérést, az életelv megváltozását és a bűntől való elfordulást. Miután Júdás elárulta Krisztust, felkiáltott: »*Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért*« (Mt 27:4)” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 18. o.).

„Isten nem lakik kézzel csinált templomokban, de megtisztelti jelenlétével népének összejövetelét. Megígérte, hogy amikor közösen keresik Őt, beismerik bűneiket és imádkoznak egymásért, Lelke által találkozik velük.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 32. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 42–48;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Étrend és egészség” c. fejezet, a „Rossz étkezési szokások” c. alfejezetig

1. Kikről mondja az Úr, hogy ha bemennek Egyiptomba, átokká lesznek?

---

2. Milyen kövekre helyezi az Úr Nabukodonozor királyi székét?

---

3. Mi történt, amióta az emberek nem áldoztak többé füstöléssel az ég királynéjának? _____

4. Az Úr dolgát cselekvők között kik az átkozottak?

---

5. Milyen tudomány az ételkészítés?

Általános áttekintés

Az imádat ekképpen foglalható össze: a teremtett ember válaszol a Teremtő által felajánlott áldásokra, ajándékokra. Két bibliai igazság cseng ki ebből: **(1)** Isten számos áldásban részesítette az emberiséget. Ezek az ajándékok fel kellene, hogy ébresszék szívünkben a köszönetet az isteni szeretet magasztosságáért, hogy egyesülhessünk a zsoltárával Urunk csodatetteinek hálalelkületben, „hallatós szóban” történő hirdetésében (Zsolt 26:7). A zsoltáros lelkesedése Isten nagyságának hirdetésében eszünkbe juttatja: az imádatnak evangéliumi dimenziója van, ennél fogva nekünk mint egyháznak hirdetnünk kell a világnak Urunk cselekedeteit és isteni irgalmát. **(2)** Az emberben benne van a veleszületett készség, hogy válaszoljon Isten csodáira. Feleletként a mennyei kegyelemre, hálátelt szívvel meg kellene hajolnunk az imádatban Istenünk előtt, alávetve magunkat mindenben a Teremtő-Megváltó akaratának.

Az imádatnak szívből kell jönnie, s ahogy a Zsoltárok könyve is tanítja: az imádatban kerülnünk kell a szeszélyességet. Megvannak az imádatnak a megfelelő módjai. Ha bölcsen megőrizzük az egyensúlyt a hálalelkület és a kegyes engedelmesség között, imádatunk kellemes lesz az Úr előtt, és egyesíteni fog bennünket.

Magyarázat

A Zsoltárok könyve az imádatról szól. Mindenik himnusza és imádsága bizonyos értelemben istentiszteleti, imádati alkalom. Elemezzük az imádat kérdésének néhány megközelítési módját, melyet a Zsoltárok könyve feltár előttünk.

3. zsoltár: imádat reggel és este

A 3. zsoltárt Dávid írta, zavaros időszakban. Tudta, hogy kiöntheti a szívét az Úr előtt, és az Úr meghallgatja az imáját. Isten jóságos gondoskodása megerősíti Dávidban a menny hűsége iránti bizalmat, amint azt a 6. vers is tanúsítja, amely párhuzamos az 55. zsoltár 18. versével: „Este, reggel és délben panaszkodom és sóhajtozom, és Ő meghallja az én szót.” A nap bármely órájában fohászkodhatunk Istenhez.

Az idő tehát nem képezhet akadályt az imádat gyakorlásában, ahogy a tér sem. A 4. zsoltár 4. versében az író kijelenti: „Meghallja az Úr, ha

hozzá kiáltok!”, majd rögtön hozzáteszi: „Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljétek szívetekkel a ti ágyasházatokban, és csillapodjatok!” (Zsolt 4:5). Akár a hálószobánkból imádkozunk, mint Dávid, akár a sziklával tarkított Pátmosz sziget magányában, mint János, imáink felszállnak Istenhez, a környezet vagy a földrajzi elzártság nem állhatja útját.

Számos zsoltár tartalmaz személyes imádságot, panaszkodó kérést, illetve említ meg kérésre érkező isteni választ, áldást (9., 10., 30., 32., 34., 40., 41., 92., 107., 116., 138.). A közösségi imádat azzal kezdődik, hogy a gyülekezet minden tagja elkötelezi magát a személyes áhítat mellett.

22. zsoltár: imádat a gyülekezetben

A 22. zsoltárt Dávid egyes szám első személyben írta (22:23, 26). E kifejezési mód bensőséges és közvetlen jellege megerősíti a fentebb megfogalmazott állítást, miszerint a közösségi imádat minden egyes tag egyéni áhítatával kezdődik. Dávid kéréssel fordul az Úrhoz: „Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben!” (Zsolt 22:23), majd hozzáteszi: „Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, akik félik őt” (22:26). Micsoda lecke ez számunkra, akik az Úr jelenlétét keressük istentiszteleteinken! A 22. zsoltár tanúsítja, mennyire fontos a közösségi imádat hitünk és lelki életerőnk szempontjából. Segítsünk gyermekeinknek megérteni ezt a lényeges igazságot, amikor magunkkal visszük őket a gyülekezetbe! Alázatos lelkülettel megyünk imaházba, de nem feltétlenül azért, hogy áldásban részesüljünk, hanem sokkal inkább azzal a céllal, hogy áldásban részesítsük testvéreinket, vagy hogy mi magunk legyünk áldás számukra.

Habár a személyes odaszentelődés az alapja a kollektív imádatnak, ugyanolyan mértékben igaz az is, hogy a gyülekezet tagjai lelkileg nem fejlődhetnek az elszigeteltségben, ezért írja Dávid a 22:23–26 szakaszban, hogy egyesül az imádatban Isten népének nagy gyülekezetével. Az érv, miszerint „én otthon is imádkozom Istent, nincs szükségem ehhez a gyülekezet többi tagjára!”, elemeire bomlik ez előtt az igeszakasz előtt. A hittestvéreinkkel való közös istentisztelet egységre vezet, növeli a szeretetet Isten népének körében, és formálja világszéles azonosságunkat.

Az imádat – szélesebb értelemben

Amint azt az első tanulmányunkban leszögeztük, a Zsoltárok könyve a 145. himnusszal ér véget. Az utolsó öt zsoltár (146–150) a könyv fen-

séges konklúziója. Lévéen, hogy imádatunk célja a mindenható Isten nevének dicsőítése, az utolsó öt himnusz joggal van az imádatnak és dicsőítésnek szentelve: „Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!” (Zsolt 149:1).

A héber *halal* ige (jelentése: „dicsérni”) több mint 30-szor jelenik meg ebben az utolsó öt zsoltárban, és minden esetben Istennel kapcsolatban. E szakasz szerint több okunk van az Urat dicsérni: Segítségünk és Reménységünk (146:5), Teremtőnk és Támaszunk (146:6; 147:4, 8–9, 16–19), a szükségben lévők és elnyomottak Oltalmazója és Szabadítója (146:7–9; 147:2–3), támogatja az alázatosakat, és megbünteti a gonoszokat (147:6; 149:5), betölti népe szükségleteit (147:14; 149:7–9), és örökké uralkodik (146:10). A 148. zsoltár 13. verse kimondja imádatunk és dicséretünk legfontosabb okát: „Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az Ő neve dicső egyedül; az Ő dicsősége égre-földre kihat!” Az Úr az egyedül létező Isten, és „nagyságának gazdagsága szerint” méltó a dicsőítésünkre (150:2).

Személyes és közösségi imádatunkat bölcsességgel és figyelmességgel kell teljességre vinnünk. Időt kell szakítanunk minden nap, főként szombaton, hogy megemlékezzünk Isten ránk árasztott áldásairól. Jegyezzük fel ezeket egy naplóba: felbecsülhetetlen hasznunk származik ebből mind a hitünket, mind az imádatunkat illetően.

Láthattuk, hogy az istentisztelet közösségi tapasztalat, amelyen Krisztus teljes teste részt vesz (Zsolt 147:12, 19–20; 148:14; 149:1; 150:1). Jóllehet valóban egyedül is imádatja bárki Istent otthona bensőségében, annak alapján, amit megértett a Szentírásból, az Úrnak az volt a terve, hogy a szent helyen (150:1), vagy más, imádatra felszentelt helyen – „a kegyesek gyülekezetében (149:1) – imádják Őt. Nem lehet teljes az imádatunk, ha elszigetelődünk másoktól, és csak egymagunkban dicsőítjük Istent.

A Zsoltárok könyvének utolsó himnuszai nemcsak Isten népét hívják imádatra, hanem az egész világot felszólítják a Teremtő tiszteletére: „Minden lélek dicsérje az Urat!” (150:6; vö. 148:11–12). Tanultuk a héten, hogy az imádatnak evangéliumi vonatkozása van. Ha istentiszteletünk kedélyes, kreatív, befogadó és változatos, vonzani fogjuk az embereket Isten országába.

Egy ilyen kijelentés nyomán természetes módon adja magát a kérdés, amivel foglalkoznunk kell: Mennyire átfogónak és kiterjedtnek kell lennie az istentiszteletünknek? A 148. zsoltárban az író nemcsak az angya-

lokat buzdítja Isten nevének dicsőítésére (148:2), hanem a napot, a holdat és a fényes csillagokat is (148:3). Ezeknek az élettelen dolgoknak és égitesteknek a megszemélyesítése által (148:3–4, 7–10) a zsoltáríró kijelenti, hogy az imádatnak az élet minden területére be kellene hatolnia. Ennek a bibliai igazságnak a fényében, ha eddig csak szombaton dicsőítettük volna Istent, jól tesszük, ha újragondoljuk az istentiszteleti gyakorlatunkat!

A Zsoltárok 146–150 igeszakasz kapcsán egy utolsó téma, amit figyelembe kell vennünk, az istentiszteletek alkalmával használt hangszerek kérdése. Hét hangszer van megemlítve ebben az utolsó öt zsoltárban: (1) a hárfa (147:7; 149:3; 150:3), (2) a dob (149:3; 150:4), (3) a kürt és (4) a hárfa (150:3), (5) a hegedű és (6) a fuvola (150:4), valamint (7) a hangos, harsogó cimbalom (150:5). Az imádat megköveteli, hogy a legszebb ajándékokkal járuljunk Isten elé, és ez alól a zene sem lehet kivétel. A rendelkezésünkre álló műszaki felszerelések kétségkívül hasznosnak bizonyulnak az istentiszteleteinken, az élő énekléssel és zenével azonban semmi sem vetekedhet. Az élő egyházi zene személyesebb, közvetlenebb, egyedi módon érinti meg a szívet. A szülők tanítsák meg gyermekeiket énekelni és hangszeren játszani. Meg kell tennünk mindent, ami rajtunk múlik, hogy minél több hangszer megszólaljon az istentiszteleteinken. Végző soron ezzel is Megmentőnket magasztaljuk, és ez imádatunk legfontosabb célja.

Alkalmazás

Az imádat a hívő lelki tapasztalatának szerves része, nem csupán egy egyszerű kiegészítő tartozék. A Zsoltárok könyve motivációval és ihlettel szolgál a személyes áhítati élet szempontjából, következőképpen olvasunk figyelmesen és imalelkületben a zsoltárokat, mindvégig arra törekedve, hogy elmélyítsük a közösségünket Istennel. Kérd meg a csoport tagjait, hogy térdepeljenek le, és a nyitott Bibliával a kezükben imádkozzanak, felhasználva a zsoltárok szavait. Ily módon fel fogják fedezni, hogy a zsoltárok megerősítik Isten iránti engedelmességüket és elköteleződésüket.

Ezen a héten az imádat különböző módjaival foglalkoztunk, illetve azzal, hogy ezek az imádati módok miként válhatnak áldássá az életünkben és a gyülekezet életében. Ebben a gyakorlati részben figyelmünket ezeknek az elveknek az alkalmazására irányítjuk. A különböző imádati módok alkalmazása néha széthúzást idéz elő a gyülekezeteinkben, ami

egyértelmű jele annak, hogy rossz irányban haladunk. Megtanultuk, hogy az igazi imádat erősíti az egységet és a harmóniát Isten népének körében. Ha istentiszteleteink alatt a tagokban megvan a készség a harmóniára, az imádatban részt vevők áldásban részesülhetnek e tapasztalatok nyomán. Ezért nagyon fontos elérnünk, majd megőriznünk a harmónia egyensúlyát. Törekedjünk erre istentiszteletünk minden részletében! Alázatosan csatlakozzunk gyülekezetünk többi tagjához Teremtőnk harmonikus imádatában: ezt várja tőlünk Isten!

Várjad az Urat!

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 27:14; 92; 126; 131; Máté 18:3;
Márk 16:1-8; Róma 8:18-25; 2Péter 1:19

Alapige: „Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék a szíved és várjad az Urat”
(Zsolt 27:14).

Elérkeztünk *A zsoltárok könyvéről* szóló negyedévi tanulmány utolsó hetéhez. Lelki utazásunk során érintettük a fenséges Teremtő, Király és Bíró tiszteletét, az isteni szabadítás, bűnbocsánat és üdvösség örömét, de a nagy fájdalom és szomorúság alkalmait, valamint Isten örök jelenlétének dicsőséges ígéreteit is, mint ahogyan az Úr véget nem érő imádatának várását. Az utunk azonban még folytatódik, az Úr eljövételének reményében élünk, ugyanis akkor teljesedik be Isten utáni vágyakozásunk. *A zsoltárok könyvéből* kiemelt záró gondolat tehát legyen az, hogy „Várjad az Urat”!

Az Úr várása nem semmittevéssel, elkeseredve töltött idő, hanem hittel és bizalommal teljes cselekvés, amikor tettekben mutatkozik meg a hit és a bizalom. A ragyogó hajnal reményével úzi el az éjszaka sötéttségét (Zsolt 30:6; 143:8). Szívünk megerősödik, ahogy megújul bennünk a remény és a béke. Arra sarkall, hogy keményebben dolgozzunk, a bőséges aratás kéveit gyűjtsük be az Úr misszióterületeiről (Zsolt 126:6; Mt 9:36-38). Nem fogunk megszegyenülni, ha az Úrra várunk, gazdag jutalmat nyerünk, mert hűséges az Úr minden ígéretéhez (Zsolt 37:7-11, 18, 34; 71:1; 119:137-138).

- 1** Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7, 9, 34, 39:8, 40:2, 69:7, Róm 8:18-25 és Gal 5:5 verseit! Mire kérik Isten népét ezek a szakaszok?

Az élet egyik legerősebb stresszhelyzete talán a várakozás. Mindegy, hogy kik vagyunk, hol élünk, milyen az élethelyzetünk éppen, időnként mindannyiunknak várni kell dolgokra. Várakozunk, akár sorban állunk egy üzletben, akár az orvostól várjuk a diagnózist, és általában nem szívesen tesszük. Viszont mi a helyzet azzal, amikor Istenre várunk? Nemcsak *A zsoltárok könyvében* találjuk meg az Úrra való várakozás gondolatát, hanem az egész Bibliában és számos más helyen. A legfontosabb szó itt a *kitartás*. Azt jelenti, hogy a lehető leghatározottabban eltökéljük: nem adjuk át magunkat a félelemnek, hogy az Úr talán nem jön el értünk. Isten hívó gyermeke vár, annak megingathatatlan tudatában, hogy hűséges az Úr, és aki rá vár, biztos lehet benne: a javára fordítja a dolgokat, még ha az adott pillanatban nem is feltétlenül látja úgy.

Az Úrra várás több görcsös kapaszkodásnál, mély vágyódás Isten után, hasonló az erős szomjúsághoz, amit az ember száraz vidéken tapasztal (Zsolt 63:2). A zsoltáros sok áldást vár Istentől, de minden reményénél, sőt életszükségleténél erősebb az a vágya, hogy közel kerüljön Istenhez. Amint a Római levél megkapó szakaszában olvassuk, Isten és az egész teremtett világ várja az idők végén a föld megújulását, valamint Isten és népe boldog találkozását. Pál így ír: „*Mert a teremtett világ sóvárogra várja az Isten fiainak megjelenését*” (Róm 8:19).

Micsoda nagyszerű ígéret!

Szentlelke által az Úr addig is népével van, amíg a megváltást és az Istennel való találkozást várjuk, miközben „*az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik*” (Róm 8:22, ÚRK).

Ez idő alatt bizonyosságot kell tennünk (ApCsel 1:4-8) a megváltási tervről, aminek a csúcspontja az új teremtés. Ez az, amire várunk, ez a reményeink végső beteljesülése. Adventistákként egyházunk neve is a reményességünkre utal. Várunk annak tudatában, hogy várakozásunk nem hiábavaló. Krisztus halála és feltámadása a második advent garanciája.

Nevezzünk meg néhány dolgot, amire éppen most várunk Istentől! Hogyan tanulhatunk meg bízva, hittel várakozni, amíg nem jön el az, amiért imádkozunk?

2 Olvassuk el a 131. zsoltárt! Milyen tanítás rejlik ebben az Istennel való kapcsolatunkról?

Megszomorítja a hűségeseket, kísértésekkel és nehézségekkel bombáz szinte mindenkit a világ, amelyben Isten népe jelenleg él. A zsoltáros vigaszt talál, újból megerősödik abban, hogy ő Isten gyermeke, tőle függ az egész élete. Ezért mondja, hogy értelmetlen a felfuvalkodottság, megtevesztő, mert önzővé tesz, nem tudunk önmagunkon túllátni. A büszke ember vak, nem figyel fel Isten természetfeletti lényére.

Az igazak viszont Isten felé emelik a szemüket (Zsolt 123:1-2). Hatalmas voltát elismerve alázasatosak lesznek, megszabadulnak az önzéstől és az üres ambícióktól. A zsoltáros megvallja: *„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem”* (Zsolt 131:1, RÚF). Istennek a világban végbevitt, az emberi felfogást meghaladó tetteire utal. A modern tudomány megmutatja, hogy még a „legegyszerűbb” dolgok is elképesztően bonyolultak lehetnek, számunkra felfoghatatlanok, legalábbis egyelőre. A helyzet iróniája, hogy minél többet tudunk meg a fizikai világról, annál nagyobb titkokra bukkanunk.

Az anya és gyermeke szeretetteljes kapcsolatára utalva Zsolt 131:2 verse jól érzékelteti a *„mint az anyjától elválasztott gyermek”* (Zsolt 131:2, ÚRK) hasonlatával, hogy milyen nyugalmat talál az ember, mennyire lecsendesedik Isten ölelésében. Isten elválaszt bennünket az üres ambícióktól és a felfuvalkodottságtól, majd rávezet a szilárd táplálék fogyasztására, *„hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem”* (Jn 4:34; lásd még Zsid 5:12-14). A 131. zsoltárban bemutatott gyermeki bizalom valójában érett hit, ami kiállja az élet nehézségeinek próbáját, tapasztalja, hogy Isten hű és igaz Igéjéhez.

A zsoltáros figyelme végül Isten népének jólétére terelődik. Végeredményben arra hívott el bennünket Isten, hogy vele szerzett tapasztalatainkkal erősítsük egyházát. Vagyis amit már személyesen megismertünk Isten hűségét és jóságát illetően, azt mondjuk el másoknak is, akik valamilyen oknál fogva még küzdenek a hittel. Szükség van Krisztusról szóló bizonyágtételünkre még az egyházon belül is, sokaknak kell saját tapasztalatot szerezniük!

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába” (Mt 18:3). Mit mond itt Jézus? Mi minden tartozik bele ebbe a gondolatba?

- 3** Olvassuk el a **126. zsolttárt!** Mi ad erőt és reményt Isten népének? Az ebben a zsolttárban foglaltak közül mit alkalmazhatunk ma a saját életünkre?

Az Úr sokféle szabadítása Isten népe számára a bátorítás kimeríthetetlen forrását jelenti, ebből fakad reménységünk a jövőre nézve. Olyan hatalmas volt a múltbeli szabadítás, hogy valóra vált álomként beszélhetünk róla (Ézs 29:7-8). Az Urat a múltban történt szabadításáért dicsőítő nemzedék (Zsolt 126:1) fogságban van a zsolttár megírásakor (Zsolt 126:4)! Az énekek segítségével újra átélhető és a jelenben is tapasztalható a régi idők öröme és felszabadulása. Az új nemzedékek úgy tartják életben a bibliai történelmet, hogy azonosítják magukat azokkal, akik saját szemükkel látták az eseményeket. Az élő hit ápolja a múltban végbevitt nagy isteni tettek emlékét, de úgy, mint amit az Úr *értünk*, nem pedig csak *értük* (azaz a hívők korábbi generációiért) tett.

A múlt emléke megújítja a reményt a jelenben. A „*patakokat a déli földön*” (Zsolt 126:4) kifejezés remek szókép, azt érzékelteti, hogy Isten gyorsan és hatalmasan cselekszik népéért. A Júdától közvetlenül délre eső vidék száraz sivatagos terület, ahol az esős évszak heves áradásai következtében hirtelen alakultak ki a patakok, sebesen folyt a víz a medrükben. A korai és a késői esőnek fontos szerepe volt a mezőgazdasági év hozamában (5Móz 11:14; 28:12). A könnyek között végzett vetés és az örömteli aratás (Zsolt 126:5-6) képe szintén komoly ígéret arra, hogy a jelenlegi nehéz helyzetből Isten átvezet a boldog jövőbe.

Az aratási időszak végén az ókori héber zarándokok felvitték az évszak terményeit Isten jeruzsálemi templomába (2Móz 34:22, 26). Az aratás motívuma komoly lelki tanulságot közvetített az akkori embereknek. A vetést és a földek, gyümölcsösök, szőlőskertek megművelésének kemény munkáját az örömteli, bőséges aratás, szüret jutalmazza, hasonlóképpen a jelenben elszenvedett megpróbáltatások után Isten népe az idők végén az üdvösség örömét élheti meg. A nagy aratás hasonlata előremutat arra, amikor Isten helyreállítja országát a földön Krisztus második adventjekor (Ám 9:13-15; Mt 9:37). Azonban itt is előkerül a várakozás témája. Várni kell az aratásra, hasonlóképpen arra is, hogy meglásuk munkánk gyümölcsét, eredményét.

Idézzünk fel olyan eseteket, amikor világosan, félreérthetetlenül láttuk az Úr munkáját a magunk vagy mások életében! Hogyan meríthetünk bátorságot ezekből a tapasztalatokból a mostani küzdelmeink között?

4 A szombat melyik két szempontját emeli ki a 92. zsoltár?

Isten dicsőítése hatalmas tetteiért (Zsolt 92:5-6) és az igazak édeni bemutatása (Zsolt 126:13-15) világos utalás a teremtésre, ez az első eleme annak, amire a szombat emlékeztet. A zsoltár magasztalja még az Urat, az igaz Istent az ellenségek felett aratott győzelméért is (Zsolt 92:8-16), megerősítve ezzel a szombat második elemét, a gonosztól való szabadítást (5Móz 5:12-15). A 92. zsoltár tehát magasztalja Istent a múltban végbevitt teremtő munkájáért, továbbá azért, hogy a jelenben fenntartja a világot, valamint előre mutat a végidei reménységre, Isten országára, ahol örök béke és rend uralkodik.

A nép azért élvezheti a szombati nyugalmat, mert az Isten „Felséges” (Zsolt 92:2), a magasságban lakozik, mindenek felett, ami legyőzhetetlen előnyt képez számára az ellenségekkel szemben. A Felséges Úr ugyanakkor kész lehajolni, hogy megszabadítsa azt, aki hozzá kiált. Az Úr teremtő és megváltó tetteinek Isten imádatára és szeretetére kell készítenie az embert. A megváltás reménye nélkül ugyanis nem lenne különösebb okunk az örömrre a bűnbe esett világban. Dicsérjük hát az Urat, nemcsak mint Teremtőt, hanem mint Megváltót is!

A „*friss olaj*” (Zsolt 92:11, ÚRK) jelzi a zsoltáros újbóli elhatárolását, hogy szolgálni fogja Istent újból felszentelt szolgálaként. Olajjal kenték fel a kiválasztottakat, papokat és királyokat (2Móz 40:15; 1Sám 10:1). Azonban a zsoltáros egy ritkább héber szó, a *bálat* választásával él, amit jellemzően nem Isten szolgálának a felkenésére használtak, hanem arra, amikor az olajat „összekeverték”, „vegyítették” az áldozat többi részével (2Móz 29:2; 3Móz 2:4-5). A zsoltáros arra utal, hogy élő áldozatul szánja magát az Úrnak, egész valóját neki szenteli (Róm 12:1).

Nem meglepő, hogy az odaszentelés gondolatával találkozunk a szombatonra való zsoltárban, ugyanis a szombat a jele annak, hogy az Úr megszenteli népét (2Móz 31:13). A pálmafák és libanoni cédrusok képe úgy jeleníti meg Isten népét, mint akiknek a hite erősödik az Úr csodálatos céljaiban és szeretetében, mind jobban értékelik Őt. A szombat a jele az örök szövetségnek, amit népével kötött az Úr (Ez 20:20), tehát a szombati nyugalom elengedhetetlen Isten népe számára, mert megerősíti őket, hogy bizakodva várják, amíg minden szövetségi ígérteit beteljesíti az Úr (Zsid 4:1-10).

Olvassuk el újból a 92. zsoltárt! Milyen nagyszerű reménységet ígér ez a szakasz? Hogyan találunk vigasztalást általa itt és most?

- 5** Olvassuk el **Zsolt 5:4, 30:6, 49:15, 59:17, 92:3, 119:147, 2Pt 1:19** és **Jel 22:16** verseit! Melyik napszakot mutatják be ezek az igék az isteni szabadítás szimbólumaként? Miért?

A Zsoltárokban jellemzően reggel várják Isten szabadítását, akkor mutatkozik meg kegyelme, véget vetve a csüggedés és nyomorúság hosszú éjjelének (Zsolt 130:5-6). A 143. zsoltár szerint Isten szabadítása visszafordítja majd a halál mostani sötétségét (Zsolt 143:3) az új nap hajnalán (Zsolt 143:8); azt, aki a sírban van (Zsolt 143:7) „egyenes földre” (Zsolt 143:10) viszi, hogy ott lakjon.

- 6** Olvassuk el **Mk 16:1-8** szakaszát! Mi történt azon a reggelen, amiről ez a rész szól? Miért fontos ez számunkra?

Jézus Krisztus feltámadásának hajnala az üdvösség útját nyitotta meg minden hívő számára. Amikor Jézus tanítványai találkoztak a feltámadott Úrral, teljes mértékben tapasztalták Zsolt 30:6 ígérének erejét: „*este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.*” Csakis Isten kegyelmének és feltétel nélküli szeretetének köszönhető, hogy a sírásunk örömmre vált (Zsolt 30:6, 8).

Amint a hajnalszél egy új nap érkezését hirdeti, Isten gyermekeinek a hite az örök élet új valóságát jelzi (2Pt 1:19). A *Jelenések könyve* úgy nevezi Jézust, hogy „*a fényes hajnalszél*” (Jel 22:16, ÚRK). Őt várjuk, hogy megalapítsa országát, ahol nem lesz többé éjszaka, sem gonoszság, sem halál (Jel 21:1-8, 25). Végeredményben ez az, ami után mindennél jobban vágyakozunk, amikor az Úrra várunk, és erre valóban érdemes várni!

„József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »*Én vagyok a feltámadás és az élet*« (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta el. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 692. o.).

Azt mondják, hogy a születésünkkor a sejtjeinkbe vésődik a halál, és ez jelenleg igaz is a bűnbe süllyedt emberiségre nézve. Azonban mit ígér Jézus feltámadása a halállal kapcsolatban? Miért ne feledjük soha, hogy számunkra csak átmeneti állapot a halál?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, „Növekedés Krisztusban” c. fejezet

A zsoltárok újból és újból arra bátorítanak, hogy várjunk az Úrra. Amikor a várakozást terhesnek, bizonytalanoknak és magányosnak érezzük, gondoljunk csak a tanítványokra Jézus mennybemenetele napján (ApCsel 1:4-11)! Jézus a szemük láttára emelkedett a mennybe, ők pedig ottmaradtak, hogy várják, amíg visszatér, egy jövőbeli ismeretlen napon. Vajon ki érzett már annál erősebb vágyakozást, mint a tanítványok akkor, hogy megkaphassák Isten áldását? Biztosan így sóhajtottak: „Urunk, vigyél minket magaddal most!” Mégis azt az utasítást kapták, hogy várják az Atya ígéletét és Jézus visszatérését.

Várták a Szentlélek ajándékát, majd erővel hirdették az evangéliumot a világnak (ApCsel 1:12-14; 2. fejezet). Elképzelhetetlennek tűnik az Úr parancsa, hogy várjunk rá, ha nem munkálkodik bennünk Szentlelke által. Emberi lelkesedés képtelen kiállni a várakozás nyomását, ami gyenge lényünkre nehezedik, ezt csak úgy bírhatjuk ki, ha Jézus Krisztusban maradunk, személyes kapcsolatban vagyunk vele. Miközben tovább várunk az Úrra, békét és megnyugvást találunk a Zsoltárookban. Imáink és énekeink által szívünk Isten szívéhez közeledhet.

Naponkénti tanulmányozásra: Jeremiás 49 – Sirmalak 3; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Étrend és egészség” c. fejezet, a „Rossz étkezési szokások” c. alfejezettől a fejezet végéig

1. Mit hozott elő az Úr az Ő tárházából?

---

2. Mihez hasonlatosak a lovak Jeremiás 51. fejezetében?

---

3. Kinek az uralkodói széke lett a babiloni királyok széke fölé helyezve?

---

4. Folytasd a kérdést: „Avagy megegyék az asszonyok _____

?

5. Melyek az étkezéshez alkalmatlan időpontok?

Általános áttekintés

A zsoltárokból a várakozás fogalma kitartó hitet feltételez. A hívők fel vannak szólítva, hogy várják az Úr ígéretei teljesedését, ahogy Ábrahámot és Sárát is felszólította az Úr, hogy várják a megígért gyermek világrajöttét (1Móz 12:1–4; 21:1–5), amely végül huszonöt év múlva be is következett. Hasonlóképpen, Izrael népe is várta a szabadulást, s közben 340 évet szenvedett az egyiptomi fogságban, mielőtt elindulhatott a megígért ország felé (1Móz 15:13; 2Móz 12:40–41). A zsoltárírók is kitartóan hittek, Isten ígéreteibe kapaszkodtak, ahogy Dániel is, aki várva várta a zsidók visszatérését az ígért földjére (Dán 9:1–2), a Jeremiás könyvében lejegyzett 70 éves próféciának megfelelően (Jer 29:10–11). A zsidók is évszázadokon keresztül várták a megígért Messiást mindaddig, míg betelt az idő, és Jézus emberi testben lejött a földre.

A várakozást két változó alkotja: (1) az ígért teljesedésére való várakozás, és (2) a perspektíva, hogy ami meg van ígérve, az egy bizonyos időn belül teljesedni fog. Az életben, amikor várakozunk, cselekvő módon előrelátunk egy bizonyos eseményt a jövőben, legyen szó egy új munkahelyről, egy közelgő esküvőről, egy gyermek születéséről, valamely akadémiai titulus megszerzéséről, utazásról, stb. A szóban forgó esemény megelőlegezése és annak teljesedése között el kell telnie egy bizonyos időnek. Ugyanez érvényes Isten ígéreteire is mindennapi életünkben, ahogy a megváltási terv végső eseményeinek teljesedése esetében is.

Magyarázat

Hat héber ige vagy szót használnak a zsoltárírók, amikor a várakozással kapcsolatos kihívásokat akarják kifejezni. Röviden elemezzük ezeket.

Qawah

A *qawah* a leggyakrabban használt héber ige a reménység fogalmának kifejezésére, amelynek jelentései a következők: „reménységgel várakozni”, „megelőlegezni, előrelátni (valamit, pl. eseményt, ford. megj.)”, „remélni/reménykedni”. A Zsoltárok könyvében húszezren jelenik meg, a tárgya pedig az „Úr” tulajdonnév, Ő az, akiben a zsoltáros reménykedik, akibe a reménységének horgonyát veti, aki után vágyódik: „Senki

ne szégyenüljön meg, aki téged vár” (Zsolt 25:3; lásd 69:7); „Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várlak” (Zsolt 25:21); „Csak Istenben nyugodjál meg, lelkem, mert tőle van reménységem” (Zsolt 62:6). Ezek a bibliaversek világosan kimondják: mindig és csakis az Úrban kellene bízunk!

A *qawah* főnévi alakja a *tiqvah*, jelentése: „reménység”. „Mert te vagy az én reménységem, ó, Uram, Istenem, én bizodalمام gyermekségemtől fogva!” (Zsolt 71:5). A zoltáros szerint az egyedüli reménységünk ebben az életben Isten. Miután az emberi lét mulandóságán elmélkedik, így kiált az Úrhoz: „Tebenned van bizodalمام!” (Zsolt 39:8).

A *qawah* ige negatív jelentéssel is használatos, például: „Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek” (Zsolt 119:95). A szónak e negatív jelentése figyelmeztet minket, bűnösöket, hogy a várakozás vagy a reménykedés gyakran negatív eredményre összpontosít. Hogy megóvjuk magunkat ettől a tendenciától, elvárásainknak a Szentlélek által megújult szívekből kell származniuk.

Yahal

A *yahal* ige jelentése: „várni”, „remélni”, „túrni”, „vágyódni (valami, valaki után)”. A *qawah* ige után ez a leggyakrabban használt igegyök az Ótestamentumban, amely a reménység gondolatát fejezi ki. 48 szövegekörnyezetben jelenik meg, ebből 21 a Zsoltárok könyvében. A *yahal* általában a *qawah* igével áll kapcsolatban (Jób 30:26; Zsolt 39:9; 130:5; Péld 10:28; 11:7; Ézs 51:5).

Jób könyvében a *yahal* igét javarészt a hiábavaló, hasztalan reménységre alkalmazzák, s így az Istennel összefüggésbe nem hozható várakozás kifejezésére használják (Jób 6:11; 14:14; 29:21). A Zsoltárok könyvében azonban más a helyzet. Egyértelműen Isten a *yahal* szó által kifejezett reménység vagy várakozás tárgya. Zsoltár 31:25: „Bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!”; 33:22: „Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, amiképpen bízunk te benned!”; 38:16: „Mert téged vártalak, Uram, te hallgass meg!”; 39:8: „Te benned van bizodalمام.”; 42:12: „Bízzál Istenben!”; 69:4: „Szemeim elbágyadtak, várván Istene-met.”

Teremtőnk megérdemli a teljes bizalmunkat. A hűségébe és szeretetébe vetett bizodalمام az alapja bármely igaz vallásnak és hiteles kapcsolatnak Istennel. Ez a kapcsolat az Ő irgalmán és szerető jóságán nyugszik, amelyet a benne bízókra áraszt (Zsolt 33:18; 147:11).

Az imént felsorolt bibliai igazságok fényében szükséges, hogy a figyelmünket újból a 119. zsoltárra irányítsuk, amelyből kiderül, hogy reménységünk tárgya Isten Igéje (119:43, 49, 74, 81, 114, 147). Isten szája szólta – és ezt a Szentírás is tanúsítja –, hogy ez képezi az egyetlen igazi alapot a keresztény hit számára. A Biblia lapjain és ígéreteiben találja meg a keresztény üdvössége bizonyosságának reménységét. Az ellenség tudatában van ennek, ezért támadja a Szentírást, megpróbálván elvonni a hívők figyelmét a Szent Könyvben rejlő igazságokról, illetve mítosz-ként, emberi kitalációként feltűntetve a Bibliát. Az összes bizonyítéknak, ami a Biblia hitelességének alátámasztására a rendelkezésünkre áll – átalakító ereje, teljesedett jövendölései és csodálatos ígéretei –, meg kellene győznie minket arról, hogy a zsoltárossal együtt határozottan kijelentsük: „Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az Ő ígéreteiben” (Zsolt 130:5). Mindenekfelett tehát összpontosítsunk a Szentírásra, minden reménységünk forrására!

Hkah

A *hkah* ige jelentése: „várni”, „túrni”, „előrelátni”, „remélni”. Akár csak a *yahal* ige esetében, ezúttal is a *hkah* tárgya általában Isten (Ézs 8:17; 30:18; 64:3; Sof 3:8).

A *hkah* ige mindössze kétszer tűnik fel a Zsoltárok könyvében. Először a 33. zsoltár – a világot teremtő és fenntartó Isten dicsőségére írt egyik himnusz (Zsolt 33:1–11) – 20. versében jelenik meg. A zsoltár kulcsszövege a 12. vers, mely kijelenti, hogy „boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet (az Úr) örökségül választott magának.” Isten e választása a hívő Istenbe vetett bizalmának az alapja, karunk erejében, a fegyverekben és a harcosokban nem bízhatunk (Zsolt 33:16–17). A zsoltáros kihirdeti: „Lelkünk az Urat várja, segítségünk és pajzsunk Ő” (Zsolt 33:20). Világi, anyagi kultúrában élő emberekként hajlamosak vagyunk a pénziünkben, képességeinkben, okleveleinkben, a tudományban vagy országunkban bízni, viszont keresztényekként a bizalmunknak kizárólag az Úrban kell nyugodnia.

A *hkah* ige másik előfordulási helye a 106. zsoltár, ahol a türelmes magatartás hiányára utal. Történelmi zsoltárról van szó, ahogy azt az előző tanulmányban már említettük. A 7. versben a szerző megemlékezik Isten csodáiról, amelyeket a kivonulás és az ezt követő vándorlás idején vitt véghez népe érdekében. De Isten népe „hirtelen elfeledte cselekedeteit, nem várák (*hkah*) az Ő tanácsait” (Zsoltár 106:13).

Mi is küzdünk ma ezzel a kísértéssel. Könnyen megfélekedezünk arról, hogy mit tett értünk az Úr életünk során, s emiatt nehezünkre esik reménykedve várni ígéreteinek teljesedését. Az a szív, amely megfélekedik arról, hogy reménykedjen az Úrban, kétségbeesetten megpróbál „segíteni” az ígéretek teljesítésében, ahogy Jákob és anyja, Rebeka történetében is láthatjuk. Türelmetlenek voltak, szinte bármit képesek lettek volna megtenni az elsőszülöttnék járó áldás megszerzéséért, ahelyett, hogy megvárták volna, hogy az Úr az általa meghatározott időben véghezvigye tervét.

Dumah

A *dumah* főnév jelentése: „csend(esség)”, „nyugalom”, „pihenés”. „A *dumah* szó a halál csöndjére utal (Zsolt 94:17; 115:17), [...] de jelenthet hallgatást vagy pihenést is, amely az Istenbe vetett bizalmat tükrözi (Zsolt 39:2–3; 62:2), vagy éppen a nyugalom hiányát, amit Isten látszólagos passzivitása okoz (Zsolt 22:3)” (a *dumah* szócikk a New International Dictionary of Old Testament Exegesis szótárban, 1. köt., 912. o.).

A 62. zsoltárban a szerző ezt a főnevet a csendben várakozás kifejezésére használja. A szó kétszer jelenik meg a szövegben, először a 2. versben: „Csak Istennél *csendesül el* lelkem, tőle kapok segítséget” (Új Fordítású Biblia), majd pedig a 6.-ban: „Csak Istennél *csendesül el* lelkem, tőle kapok segítséget” (Új Fordítású Biblia).

A Zsoltárokon kívül a Szentírásban a várakozás a csend megőrzését, a hallgatást feltételezi. A várakozás idején a legjobb módja a türelem gyakorlásának a hallgatás és az Isten Igéjén való elmélkedés. Ez a hozzáállás segít támaszt találni és felkészülni a türelem próbájára, amelyen át kell esnünk, mielőtt megláthatnánk várakozásunk teljesedését. A Szentírás bátorít, miközben várakozunk: „Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet, és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el” (Hab 2:3).

Szabar

Az Ótestamentumban a *szabar* igét az eddig elemzett szavakhoz képest ritkábban használják a reménység gondolatának kifejezésére. A *szabar* ige esetében a „várni (pl. valakitől valamit)”, „remélni”, „kutatni” jelentéssel van dolgunk. A zsoltáros bizalommal jelenti ki: „Boldog, akinek segítsége a Jákob Istene, és reménysége van (*szabar*) az Úrban, az ő Istenében” (Zsolt 146:5). Az Úrban gyökerező bizalom boldoggá teszi a hívőt,

akkor is, ha próbák nehezednek rá. Tanulmányozásunk során meggyőződhetünk, hogy miért bízhatunk Istenben és imádkozhatjuk Őt. A motivációk között központi helyet foglal el a reménység.

Érdekes módon, a zsoltáros két ízben használja a *szabar* szót a várakozás gondolatának kifejezésére. Zsoltár 104:27 és 145:15 versében az állatok a Teremtőre szegeznek tekintetüket, tőle várva eledelüket: „te reád néznek, hogy megadjad eledelüket”; „mindenki szemei te reád vigyáznak.” Ezek a képek előre utalnak Jézus szavaira: „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” (Mt 6:26). A kép tanulsága szerint nekünk is ugyanilyen türelemmel kell várnunk a mennyi áldásaira, melyeket Isten megígért nekünk. Ápolva magunkban a türelmet és az alázatos, gyermeki hitet, várakozásunk alatt erőre kapunk, következésképpen az imaéletünk is megerősödik.

Hil

A *hil* ige jelentése: „vajúdni”, „vonaglani/gyötrődni”, „remegni/reszketni”, „(valamint) megszülni”. Következésképpen a 37. zsoltár 7. verse szabad fordítása ekképpen hangzik: „Légy csendben, és *vajúdás* árán várj az Úrra!” A hosszútűrés, amelyet Isten ígéreteinek teljesedésére várva tanúsítanunk kell, hasonlatos a szülőasszony vajúdásához. Ez a szenvedéssel teli időszak fáradozással, erős fájdalokkal és könnyekkel jár. A vajúdás eredményeképpen megszületett gyermek azonban kárpótolja a szenvedés anticipációját és tapasztalatát. Hasonlóképpen, az Úrra való várakozás is sokszor nyugtalansággal és időleges szenvedéssel jár, viszont az eredmény Isten gazdag áldása lesz!

Alkalmazás

A reménység földi és lelki életünk minden részletének fontos összetevője. Pál apostol a hittel és a szeretettel együtt említi, ezek lévén a Szentlélek által vezetett termékeny keresztény élet legmagasabb erőnyei (1Kor 13:13).

A reménység erőt ad, amikor betegséggel vagy tragédiával kell megküzdenünk. A reménység az a tűz, amely bennünk ég, táplálva a vágyat, hogy belekapaszkodjunk Isten ígéreteibe. Ezt a lángot a maga során a Szentírás naponkénti olvasása és a benne foglaltak feletti elmélkedés táplálja. Életünk minden egyes problémájára megoldást találhatunk

a bibliai igazságok gyöngyszemeiben. A reménység a kéz, amely megragadja ezeket a felcsillanó kincseket, és rögzíti őket a szívben. Miközben várjuk Isten Igéjének teljeseését, türelmünk próbára van téve, olykor órák hosszán át, máskor éveken keresztül, de a reménység az, ami erőt ad kitartani, a próba időtartamától vagy erősségétől függetlenül.

Kétségtől, a reménység az a tulajdonság, amely tekintetünket a menny felé irányítva tartja, miközben az Úr Jézus második eljövételét várjuk.

JANUÁR

1. H. Zsoltár 46:8
2. K. Példabeszédek 4:18
3. Sz. Zsoltár 88:14
4. Cs. 1Péter 3:8
5. P. 5Mózes 33:25
nny. MS 16:48, SM 16:50, AR 17:00
- 6. Sz. 2Kronikák 20:20**
nny. MS 16:49, SM 16:51, AR 17:01
7. V. 5Mózes 31:8
8. H. Zsoltár 106:1
9. K. Zsoltár 119:165
10. Sz. Példabeszédek 21:15
11. Cs. János 3:16
12. P. 1Mózes 6:8-9
nny. MS 16:56, SM 16:58, AR 17:08
- 13. Sz. Efézus 4:31**
nny. MS 16:57, SM 17:00, AR 17:09
14. V. Ézsaiás 32:8
15. H. Kolossé 3:17
16. K. Zsoltár 139:23-24
17. Sz. Zsoltár 106:3
18. Cs. 1János 5:12
19. P. 2Mózes 6:7
nny. MS 17:05, SM 17:08, AR 17:17
- 20. Sz. Máté 9:35**
nny. MS 17:07, SM 17:09, AR 17:19
21. V. Zsidók 4:16
22. H. Ézsaiás 12:2
23. K. János 7:38
24. Sz. Jeremiás 18:6
25. Cs. Máté 25:40
26. P. Jeremiás Siralmai 3:22-23
nny. MS 17:15, SM 17:18, AR 17:27
- 27. Sz. Zsoltár 51:14**
nny. MS 17:17, SM 17:20, AR 17:29
28. V. Titus 3:2
29. H. Efézus 5:20
30. K. Jeremiás 12:3
31. Sz. Példabeszédek 17:22

FEBRUÁR

1. Cs. Zsoltár 91:1-2
2. P. Zsoltár 91:5
nny. MS 17:26, SM 17:29, AR 17:38
- 3. Sz. Máté 11:28**
nny. MS 17:27, SM 17:31, AR 17:39
4. V. Máté 5:13
5. H. 1Timóteus 6:17
6. K. Jakab 3:4
7. Sz. Ézsaiás 57:15
8. Cs. 1Thesszalónika 1:7
9. P. János 1:12
nny. MS 17:36, SM 17:40, AR 17:48
- 10. Sz. 1Timóteus 1:18-19**
nny. MS 17:38, SM 17:42, AR 17:50
11. V. Példabeszédek 16:24
12. H. 2Korinthus 12:9
13. K. Zsidók 13:5
14. Sz. Márk 5:36
15. Cs. Jób 11:18
16. P. Zsoltár 73:28
nny. MS 17:47, SM 17:51, AR 17:59
- 17. Sz. Jakab 5:16**
nny. MS 17:48, SM 17:53, AR 18:00
18. V. Cselekedetek 17:11
19. H. Dániel 1:15
20. K. Jelenések 2:7
21. Sz. Lukács 10:33-34
22. Cs. Cselekedetek 15:20
23. P. Zsoltár 34:6
nny. MS 17:57, SM 18:02, AR 18:09
- 24. Sz. 2János 1:3**
nny. MS 17:59, SM 18:04, AR 18:10
25. V. Márk 1:41
26. H. 1Korinthus 6:20
27. K. Máté 24:45
28. Sz. 1Péter 5:10
29. Cs. Máté 10:8

MÁRCIUS

1. P. Lukács 4:39
nny. MS 18:08, SM 18:13, AR 18:19
- 2. Sz. Zsoltár 133:1**
nny. MS 18:09, SM 18:15, AR 18:20
3. V. Prédikátor 12:1
4. H. Jeremiás 42:3
5. K. Márk 9:41
6. Sz. János 11:4
7. Cs. Zsoltár 5:12
8. P. Jeremiás 29:11
nny. MS 18:18, SM 18:24, AR 18:29
- 9. Sz. Zsoltár 16:9**
nny. MS 18:19, SM 18:25, AR 18:30
10. V. Márk 1:22
11. H. Galátzia 6:7
12. K. János 6:51
13. Sz. 2Korinthus 7:1
14. Cs. Márk 10:43-44
15. P. Róma 12:12
nny. MS 18:27, SM 18:34, AR 18:39
- 16. Sz. Zsoltár 34:18**
nny. MS 18:29, SM 18:35, AR 18:41
17. V. 1Mózes 2:16-17
18. H. Lukács 11:13
19. K. Róma 12:8
20. Sz. Ézsaiás 40:31
21. Cs. 1Korinthus 10:31
22. P. János 7:37
nny. MS 18:37, SM 18:44, AR 18:48
- 23. Sz. 1Thesszalónika 5:14**
nny. MS 18:38, SM 18:46, AR 18:50
24. V. Róma 5:8
25. H. Zsoltár 48:15
26. K. 2Korinthus 13:11
27. Sz. Zsoltár 37:5
28. Cs. Zsoltár 30:2
29. P. Filippi 4:13
nny. MS 18:47, SM 18:54, AR 18:58
- 30. Sz. Máté 11:5**
nny. MS 18:48, SM 18:56, AR 18:59
31. V. Zsoltár 19:2